NODUL GORDIAN AL REFUGIULUI

D.C. AMZAR

Dl Nicolae Penescu propune, în numele Partidului Național-Tărănist, să se reia discuția în jurul noului Comitet Național. In răspunsul meu la ancheta inițiată în anul trecut de B.I.R.E. am subliniat necesitatea ca Refugiul să se constitue în opoziție organizată unitară față de regimul din Țară, unde critica și opoziția sunt scump plătite! Am arătat deasemenea că impedimentul cel mai mare în realizarea acestei unități este marea diferență de vederi dintre reprezentanții partidelor democrate și legionari.

Față de cele spuse anul trecut țin să adaog cu această ocazie că în ultimii ani structura Refugiului a suferit o schimbare nu numai cantitativă, dar-ceeace e mai important- și calitativă. La vechii refugiați s'a adăogat un număr crescând de compatrioți - ca să spun așa: cu experiență de teren! Ei au multe de spus și trebuesc ascultați. Dar cu toată schimbarea de care e vorba. nodul gordian în străduința de a forma noul Comitet Național rămâne tot grupul legionar. Acest "nod" nu poate fi deslegat pe calea unei "adaptări" la noile condiții internaționale; el trebue pur și simplu tăiat cu sabia gândirii politice! Cine va reuși să facă acest pas decisiv, aceluia îi va reveni meritul de a fi realizat unitatea politică a Refugiului.

In vederea discuțiilor care vor urma și date fiind rezervele și suspiciunile de care e bântuit Refugiul dela un capăt la altul, îmi permit a sugera ca aceste discuții să aibă loc cu respectarea următoarelor reguli generale:

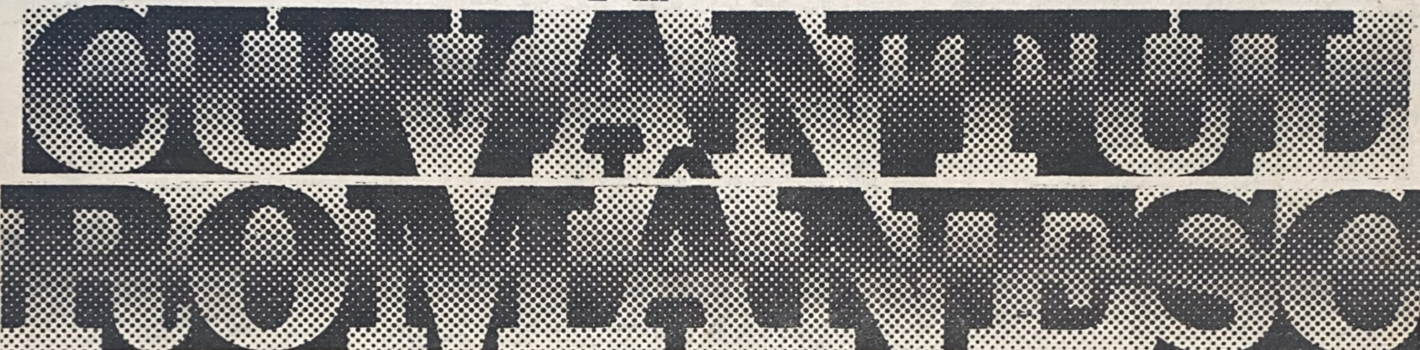
1. Nimeni să nu-și închipue că deține adevărul politic absolut;
2. Nimeni să nu se creadă infailibil;
3. Nimeni să nu fie bănuit sau acuzat că, în cazul când va fi greșit cândva, a făcut-o cu premeditare sau din rea credință;
4. In cazul când s'ar dovedi că cineva a greșit într'adevăr, acela să aibă curajul s'o recunoască, pentru că numai așa i se va ierta greșala, precum și el va ierta greșiților săi;
5. Fiecare să se comporte în cursul discuțiilor și tratativelor de așa manieră ca, la sfârșitul fiecărei ședinte, adversarul să-i poată întinde mâna;
6. Dacă nu se poate ajunge la un acord, fiecare să lase deschisă o portiță pentru reluarea discuțiilor și tratativelor.

Iată ceeace am de adăogat la propunerea D-lui N. Penescu, căruia trebue să-i fim recunoscători că a revenit asupra acestei datorii nu numai majore, dar și imperioase a Refugiului de a constitui o opoziție conștientă, unitară și activă față de actualul regim din Tară.

Nu încape îndoială că toți cei care vor lua parte la tratative își vor da seama că eșuarea acestei inițiative va apăsa ca o piatră de mormânt nu numai asupra fiecăruia dintre ei, ci și asupra întregului Refugiu: o pată unică în istoria poporului român!

Printed in Canada
Imprimé au Canada

Prețul unui exemplar: 85¢

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 3 Nr. 24 APRILIE 1978 PUBLICAȚIE - LUNARĂ DIRECTOR: GEORGE BĂLAȘU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA DE SUD, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ITALIA, MONACO, OLANDA, ROMANIA, YUGOSLAVIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, NOUA ZELANDA

EȘECUL DELA BELGRAD

Eugen BÂRSAN

La doi ani și jumătate de la semnarea Declarației dela Helsinki cu privire la Securitatea și Cooperarea Europeană, reprezentanți ai celor treizeci și cinci de state semnatare s'au întrunit în Conferința dela Belgrad, pentru a examina și stabili felul în care părțile s'au conformat, între timp, principiilor acceptate prin semnătură.

După pregătiri preliminare, Conferința dela Belgrad și-a început sesiunea la 4 Octombrie 1977. De la început, misiunea ei, de a stabili cât de bine sau cât de rău părțile s'au conformat acordurilor, a avut aspect de ridicol. Căci cel mai simplu om de rând își dă seama și știe, că orice înțelegere de reciprocitate cu sovieticii și lumea comunistă e viabilă numai într'o singură direcție. In alte cuvinte, folosește numai scopurilor perverse și banditești comuniste.

De la o poziție inițială în chip deliberat mai cu mănuși, pentru a nu-i supăra și provoca pe partenerii roșii dela Helsinki, occidentalii au avansat la o poziție mai fermă, de denunțare a flagrantei violări a promisiunilor făcute de aceștia. Este vorba de violarea drepturilor omului.

Pentru lămurirea acestei probleme, s'a expus și scos în evidență nerespectarea din partea statelor comuniste, a drepturilor umane și a libertăților fundamentale. Dintre acestea, s'a pus în special accent pe dreptul de liberă circulație a oamenilor și ideilor.

Sovieticii și tovarășii lor s'au împotrivit cu încăpățânare ca să stea de vorbă pe asemenea lucruri. Totodată ei au contracarat viguros cu argumentul că, fundamentalele drepturi umane ar fi chestii interne, de resortul fiecărui stat, și nu de competența unui for internațional. O poziție în total contrast cu ceeace ei au semnat la Helsinki. Pentru cine știe însă că, minciuna este cea mai formidabilă armă comunistă, nu-i nici o mirare.

Confruntarea și vrăjmășia dintre părți au ținut conferința pe loc, într'un aspect jalnic. Iar acest aspect a devenit de-a dreptul dramatic, în partea finală. Situația dramatică a fost următoarea: După ce conferința s'a înfundat pe un drum fără capăt, trebuia să se termine. Dar nu s'a putut termina mai înainte ca, toate părțile să consimtă asupra locului și timpului viitoarei conferințe, și totodată asupra unei declarații comune de încheiere. Pentru a rezolva aceste două lucruri, conferința s'a prelungit cu aproape două luni.

Continuare in pag. 3

PASTORALA

adresată

credincioșilor Episcopiei Ortodoxe Române din America,

cu prilejul praznicului Învierii Domnului

Iubiți credincioși,

Astăzi, în ziua Invierii, clopotele bisericilor și ecoul cântării Aliluia ne vestesc încăodată gloria creștinătății. Toate sărbătorile creștine au o semnificație, toate sunt scăldate în măreție dar nici una nu se poate asemăna cu Invierea. Ea este culmea anului creștin, cea mai veche și cea mai mare sărbătoare dedicată Mântuitorului.

Când, în adâncul nopții, preoții ne îndeamnă să venim și să luăm lumină, ni se reamintește miracolul învierii din morți, de care se leagă toate speranțele noastre de viitor. Dela disperare și din întunerec am fost scoși la lumină.

La cetirea Evangheliei din ziua de Paști, Sf. Ioan ne vestește că "Intru dânsul viața era și viața era lumina oamenilor. Si lumina în întunerec luminează și întunerecul pe dânsa nu o'a cuprins" (Ioan 1,4-5).

Nu există miracol mai mare decât acela că prin Invierea Sa din morți Mântuitorul a biruit întunerecul și dela moarte ne-a adus și pe noi la viață. Din adâncurile disperării am fost ridicați pe culmile speranței. Pentru aceasta praznicul Invierii este socotit în creștinătate ca ziua biruinței, a gloriei și a imortalității. Pentru aceasta Sf.

Ioan Gură de Aur, în cuvântul său de învățătură, ne spune că "de este cineva bine credincios și iubitor de Dumnezeu să se îndulcească de acest praznic bun și minunat". Si, mai departe, ne invită: "Intrați toți în bucuria Domnului nostru. Si cei dintâi și cei de pe urmă, luați plata. Bogații și săracii împreună dănțuiți. Cei ce ați postit și cei ce nu ați postit, veseliți-vă astăzi. Ospătați-vă îndulciți fiind de ospățul credinței. Nimenia să nu se tânguiască astăzi pentru păcate, că iertare din mormânt a răsărit".

Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, explicând Saducheilor miracolul învierii din morți, însuși ne spune că "cei ce vor fi găsiți vrednici să aibă parte de veacul viitor și de învierea dintre cei morți nu vor putea muri, căci vor fi ca îngerii. Si vor fi fiii lui Dumnezeu, fiind fii ai învierii" (Luca 20, 35-36).

Ca fii ai învierii și asemănători îngerilor săpunem deci la inimă stihirile Invierii, care, așa de minunat, ne îndeamnă astăzi "să ne luminăm cu prăznuire, și unul pe altul să îmbrățișăm. Să zicem: fraților, și celor cari ne urăsc pe noi și așa, toți la un loc, să strigăm pentru Inviere: Hristos a înviat din morți, cu moartea pre moarte călcând și celor din mormânturi viață dăruindu-le".

Cu aceasta în inimă și gând, vă dorim dela Domnul har și binecuvântare iar dela noi sănătate, bucurie duhovnicească și praznic luminos.

†Episcop VALERIAN

editorial

SCHIMBĂRILE DIN CHINA COMUNISTĂ

După moartea lui Mao era greu să se descifreze liniile pe care se va orienta noua echipă conducătoare.

Moștenirea politică a lui Mao, a creiat o stare de confuzie și fragilitate, mai ales, pe planul treburilor interne.

După fireștile lupte pentru putere, lucrurile s'au clarificat și noii conducători politici și-au conturat profilul, obiectivele și metodele de activitate viitoare.

Huo Kuo-feng a devenit șeful partidului comunist chinez și primul ministru, iar fostul său rival, Teng hsiao-ping , a devenit prim vice-președinte al guvernului.

Noua echipă a lichidat o bună parte din adversarii ei și a trecut la alcătuirea unui program ambițios de politică, care include reforme în toate sectoarele societății chineze și în politica externă.

China comunistă, după eșecurile de până acum, vrea să se modernizeze, urmărind să ajungă cea de a treia putere mondială.

Această dorință de modernizare s'a concretizat în timpul celei de a cincea Adunări Naționale, care a avut loc la sfârșitul lunei Februarie.

S'a făcut o reformă administrativă si s'a votat o nouă Constituție, în locul celei din 1975. Organul Suprem al Statului este Adunarea Generală, cu un Comitet permanent, care nu mai este supus partidului, el având sarcina de a controla guvernul.

In viitor va fi înfăptuită o "legalitate socială", consemnată în legi (la ora actuală, China nu are un Cod penal scris).

Industria va fi consolidată, pe baza unor proiecte noi, ca și agricultura, cu ajutorul tehnologiei străine.

Comitetele revoluționare, din fabrici și uzine, vor fi suprimate, împreună cu cele din școli, instituții și agricultură. Se dă libertate "controverselor în desbaterile științifice și în critica literară și artistică".

Sistemul de conducere va fi cel al "responsabilității directorului".

Conducătorii diverselor religii, precum și reprezentanții naționalităților, au făcut parte din delegațiile participante la Adunarea Națională.

Toate aceste puncte arată că este vorba de schimbări profunde, de o mutație politică semnificativă, care urmărește să dea Chinei o altă înfățișare. Se vorbește încă de "luptă de clasă" și de "dictatura proletariatului", dar acestea par să fie doar umbre ale unui trecut care moare, în fața voinței și dorinței generale de a desvolta, economic și social, o țară care a rămas înapoiată tocmai din cauza dogmelor marxiste.

In politica externă, actuala echipă politică, din Pekin, continuă să socotească Rusia Sovietică ca "cel mai periculos focar al unui nou război mondial", și se pregătește să semneze un tratat de amiciție, cu cea mai puternică industrie din Asia, Japonia imperială.

Nu este deloc greu să se vadă direcțiile pe care se orientează "Noua Chină Comunistă". Scăpată din teroarea "marelui timonier", care a fost Mao, ea caută să recupereze ceeace a pierdut până acum, și să-și valorifice resursele imense de care dispune.

Mutația aceasta politică și ideologică ar putea fi un exemplu și pentru guvernele care trăiesc în sfera de dominație sovietică.

Astăzi, China a făcut o "volta facia" esențială, radicală și imposibil de reconciliat cu "religia marxistă". Numai așa se poate salva, din înapoierea în care se găsește, pe toate planurile. Meritul este al conducătorilor noi, care au luat locul "timonierului" tiran, care a răvășit o țară și a oprit-o din calea desfășurării ei normale.

George Bălașu

PAȘTELE CELE SFINTITE

Miron DRAGU

Pusderia de zei ce au populat pământul și cerul lumei antice a murit și piere însăși amintirea lor. Cu toate atributele ei, nu erau decât produse ale imaginației omului în diversele stadii de evoluție, în căutarea unei existențe superioare căreia simțea nevoia să se supună și să se închine în felul lui. Mitologiile sunt pline de viața, pasiunile și aventurile acestor zei ce leneveau prin munți, păduri, râuri și mări, neavând contacte directe cu omul la a cărui creare nu participaseră și a cărui viață plină de suferinți le era indiferentă. In mii de ani de stăpânire a sufletului uman, activitatea lor se rezuma la zâzanii și actul procreierii de unde și fertilitatea în natură care dădea unora posibilitatea să-și umple stomacul prin munca altora, împărțind lumea în două clase: de asupritori și de asupriți, teorie comodă ce se mai încearcă a se impune. si azi. Indolența lor spirituală nu putuse realiza mai mult și firea omului a rămas mică, leneșă și păcătoasă asemenea zeilor pe care i-a prefigurat și pierdut.

Dumnezeul adevărat Isus Christos, a coborât între noi atunci când omenirea se afla la o mare răscruce când nici zeii, filosofii, împărații și ghicitorii nu-i putea arăta drumul de apucat. El a isgonit zeii păgâni de pe socluri și din temple, a vărsat din belșug apă în pustiul sufletului făcându-l roditor, a desființat sclavia făcând din toți oamenii frați într'o familie, unificându-i într'o singură credință, cea creștină ce are un singur Dumnezeu. A împăcat pentru vecie carnea cu spiritul și a gonit dintre noi moartea și frica de ea. "Unde este victoria ta moarte" spunea Apostolul Pavel la numai treizeci de ani dela plecarea lui Christos dintre noi. Si numai după trei sute de ani, noua și adevărata Lui învățătură cuprinsese lumea și o stăpânește și azi tot mai mult, după două mii de ani. Si secol de secol de aici înainte, învățătura Lui va strânge sub acoperământul ei protector, tămăduitor și luminat pe toți rătăciții și suferinzii, curățindu-ne trupl, sufletul și spiritul de toată spurcaciunea. Credința în El ne-a dat tăria să fim mereu biruitori în orice încercare, căci El a fost și va fi totdeauna lângă noi, iar credința Lui nu o vor birui nici porțile iadului. Lumea a văzut și vede aceasta și deaceea El este Mântuitorul și numai în El este salvarea noastră.

Păcatul stăpânea pe om și îl cufundase într'un somn paralizant. Renașterea și îndreptarea omului erau posibile numai printr'un gest divin ce depășește condiția noastră. Si deaceea a venit Isus Christos pe pământul rătăcit cum fusese anunțat de Profeți. A sculat omul din morți, l-a vindecat, l-a luminat și i-a sădit în suflet credința creștină. Ca un Dumnezeu ce poate totul.

Dar a murit ca un om, mai chinuit decât oricare dintre noi, pentrucă prin moartea Lui să ne dovedească grija și iubirea ce ne-o poartă. Moartea între noi a lui Christos, rămâne legământul etern al omului cu Dumnezeu căci fără această moarte impusă de răscumpărarea păcatelor noastre nu puteam fi salvați. Ca Dumnezeu a învins moartea și a înviat a treia zi cum proorociseră scripturile și cum o spusese El însuși. Iar învierea Lui a fost aceea care ne-a convins că într-adevăr, El este Dumnezeu, deschizând și dând vieții noastre alte lumini și zări. "Christos a înviat din morți" jubilează omenirea an de an, de două mii de ani, învierea fiind semnul suprem al dumnezeirii Lui. Căci precum spune Apostolul: "dacă Christos nu a înviat din morți, în zadar este propovăduirea noastră". Si s'a dovedit că n'au propovăduit în zadar creștinând universul tocmai pentrucă El a înviat din morți. Inaintea Lui, spuneau legendele, că și alți creatori de religii au murit iar unii ar fi înviat într'o existență de care oamenii nu aveau o cunoștință directă. El Christos însă, după judecarea, răstignirea, moartea și înmormântarea care au fost publice și oficiale, a înviat și a revenit între ucenicii Lui urmăriți, îngroziți și îndoelnici. Si i-a convins că este mereu viu, mai mult, le-a dat noi sarcini și puteri cu care au învățat lumea și au murit pentru El. Invățătura Lui o urmăm noi azi și în numele Lui murim împăcați sau încruntați. Dar murim convinși că într'o zi vom învia ca și El. Si forța de neînvins a acestei credințe în învierea noastră, o avem dela exemplul Lui cutremurător în fața căruia se închină și păgânii. Spiritul a readus carnea sub ascultare și ilustrează aceasta în mărețul progres al umanității de azi din toate neamurile pământului.

Intre atâtea neamuri, noi românii trăim această nemurire efectiv încă înainte de a-L cunoaște.

Si știm că "nu există moarte fără înviere. "Ne naștem, trăim în lanțurile istoriei noastre dușmană și grea, murim hăcuiți de securea nemiloasă a unui destin vremelnic dureros. Dar înviem și suntem mereu prezenți ca nimeni alții și vom fi în vecii vecilor, căci înaintea altor neamuri, noi biruisem spaima morții. Iar când a venit El și la noi, ne-a găsit pregătiți să murim și să înviem. Fapta Lui este crezul nostru: Murim azi, pentru a învia mâine.

Dar cine vrea să învie, trebue să învețe mai întâi să moară: oameni și popoare. Este învățătura profundă a Sfintelor Paști.

CĂTRE REDACȚIE

* Atena, GRECIA- Acum câteva zile am primit ziarul "Cuvântul Românesc" din Germania de la iubitul meu prieten de 43 de ani Pr.Dr.Muller Florian..In izolarea în care mă găsesc aici în Grecia din punctul de vedere românesc, ziarul D-stră a fost ca o rază de lumină și speranță peste amărâta mea viață pe care am dus-o din 1940 până în 1970 când cumnatul soției mele ne-a cumpărat cu suma de $ 35.000 pe sora sa și restul familiei..... Așa cum scrie în ziarul D-stră D-l Nicolae Dima în articolul "Gânduri pentru exil", încerc aceleași sentimente "cu fiecare an ce trece mă simt și mai străin și mai singur". Mai ales în Grecia unde nu sunt români de loc....Vă rog să mă scuzați că vă scriu toate acestea, dar simt nevoia să-mi descarc sufletul...Vă voi trimite și unele articole asupra soartei vitrege ce o au aici românii macedoneni, care pier ca români în fiecare an ce trece.

Benedict N.PANAITESCU

* Roma, ITALIA- Primind și citind "Cuvântul Românesc" am rămas profund impresionat de calitatea, vastitatea și varietatea conținutului.....Dumnezeu să vă ajute, și nouă tuturor ca în curând să-l citim și în România eliberată de cea mai teribilă plagă mondială ce s'a abătut asupra omenirei pe o scară atât de vastă....

Vasile FLORICA

* Dortmund, GERMANIA- Am primit trei numere din publicația D-stră "Cuvântul Românesc" pentru care îmi permit să vă felici că ați avut curajul să întreprindeți această publicare și că ați reușit să realizați mijloacele necesare pentru editarea sa. Conținutul publicației mi se pare interesant prin problemele puse și dezbătute, ca și prin larga participare de autori competenți. Apreciez că răspândirea la Românii de peste hotarele țării este necesară și deci bine venită, deaceia consider că publicația d-stră îndeplinește un rol de o deosebită imporatanță.

Dr.Ing.I.ZAMFIRESCU

* Philadelphia, STATELE UNITE- Este prima oară când citesc această publicație " Cuvântul Românesc ". Conținutul ei prin varietatea subiectelor și a temelor abordate îl consider o armă puternică pentru păstrarea ființei noastre naționale în exil. Critica în materie de publicitate este un bun îndreptar, când aceasta este justă, lipsită de ură și fanatism. Acest considerent de care unele publicații nu țin cont contribuie la destrămarea și dezorientarea exiliului. La un moment dat îți pui întrebarea: Cine spune adevărul ? Cine merită să fie crezut ?... Am trăit în sfera minciunii și a bârfei comuniste destui ani. Cu sufletul scârbit și plin de ură am plecat de acolo. Nu vrem și nu mai avem nevoie să-i ascultăm și aici. Suntem așa de însetați după adevăr și numai presa este izvorul curat, sau infectat, din care ne adăptăm noi cititorii. Fiți primul izvor și vă veți bucura de stima, respectul, recunoștința și admirația noastră.

Emilia OBLU

* Madrid, SPANIA- Alăturat vă trimit obolul meu, pentru anul curent 1978....Mergeți înainte pe drumul urmat, este singurul mijloc, pentru deșteptarea exilului românesc din apatia în care se găsește... Un salut prietenesc pentru toți colaboratorii ziarului.

Cpt.Nicolae OPRIS

* Munchen, GERMANIA- Am citit cu mult interes numărul ziarului pe care mi l-ați trimis și vă mărturisesc că m'a satisfăcut din plin conținutul lui, ceeace nu pot spune că mi s'a întâmplat când am citit alte publicații românești sau așa-zise românești din exil....Cu această ocazie, am descoperit numele unui colaborator al ziarului d-stră: Alexandru Bratu. Tare aș vrea să știu dacă este una și aceeași persoană cu camaradul meu de închisoare din anii 1952-1953, dela mina de plumb Cavnic.

Ioan IOANID

CĂTRE CITITORI

SPRE CUNOȘTINȚĂ: Ținem să facem cunoscut că- REDACȚIA ACESTUI ZIAR- Nu împărtășește totdeauna ideile și punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

Însemnări Pe Margine De Drum:

SADAT

Nicolae PETRA

Omenirea trebuia să se cutremure mult mai tare de cât a făcut-o, pentru acțiunea atât de extraordinară a lui Anouar El Sadat. Dacă nu a făcut-o e mai ales pentrucă lumea a luat acțiunea lui drept o manevră politică când în realitate a fost una pe un plan religios moral. În încercarea făcută de a vorbi personal și direct cu Israelul, e o manifestare care pornește dintr'o dorință de a se apropia de dușmanul lui, oferind dragoste și sacrificiu moral în loc de gloanțe și ură.

E fără îndoială începutul unei noi forme de relații între popoare și între oameni, care poate va lua mult timp până când se va putea realiza cu adevărat, dar începutul e ceeace e mai important și chiar dacă până la urmă acțiunea lui nu va reuși așa cum a început-o, frumusețea inițiativei va rămâne în istorie și va fixa o bază pentru relațiile viitoare între popoare.

Drumul e fără îndoială lung, poate lua încă foarte mulți ani până când vom putea vedea pe cel puternic mergând în casa celui sărac și oferindu-i ceeace nu are, și mai ales oferind să-i înapoieze ceeace i-a furat.

Nu ne putem închipui, decât în vis, pe Brejnev, venind într'un centru de refugiați români, cu pălăria, or căciula în mână, și cerând iertare pentru toate fărădelegile făcute de el și de regimul său și să ceară celor de acolo să accepte să se înapoieze în România, pentrucă și-a retras instrumentul de asuprire din țară, că a cerut Națiunilor Unite să trimeată oameni ca să facă ordine, să mențină ordinea până când se vor face alegeri libere, la care vor participa toți cei ce vor, cu excepția comuniștilor.

Mai mult, că va înapoia imediat tot ce a furat din țară și va da chiar mai mult decât a luat. Sadat a dat un exemplu greu de urmat, nu numai de ruși dar chiar de neamuri care vorbesc de "drepturile omului" dar care nu fac mai mult decât declarații verbale în dosul cărora nu există exaltația religioasă a lui Sadat, ci numai jocuri mărunte de politician care caută să se mențină la putere și să-și asigure pentru el și pentru partidul lui reușita în viitoarele alegeri.

Ceeace e de subliniat în acțiunea lui Sadat e că e posibilă o acțiune cu adevărat umană, am zice pentru a fi mai clar, creștinească, de iubire a aproapelui, sacrificând interese și ambiții de glorie. Ceeace e important pentru noi în această acțiune, e introducerea în relațiile politice internaționale a unui nou element, cel al valorilor morale. De când se știe, diplomația e sinonimă cu jocuri de șmecheri, cu înșelătorii "inteligente", cu câștiguri materiale de pământuri și bogății bazate pe presiuni și amenințări. Pentru întâia oară vine cineva care vrea cu toată inima pacea, oferă eliminarea războiului din relațiile între popoare, renunță chiar la ceeace avea drept și cu tot riscul de a fi acuzat de prieteni de trădarea "intereselor" comune.

După trei luni dela vizita lui Sadat în Jerusalim, lucrurile par a arăta că vechea diplomație, ura și neîncrederea între neamuri e mai tare și probabil că nu se va alege mult din ceeace a început el, dar nimeni și nimic nu va putea șterge inițiativa lui și lumea de aici înainte va trăi, cel puțin cu speranța, că într'o zi, într'o vreme mai bună ca cea de azi, relațiile dintre oameni și popoare se va baza pe dragoste, pe dorința de a ajuta, cel tare căutând să dea celui slab ceva din forța lui, cel bogat să împartă pâinea cu cel ce nu are.

Intre timp, noi românii adăugăm o altă speranță la cele care ne ajută să mergem înainte spre vremea când neamul va putea fi liber din nou, nădejdea de a putea găsi calea unei lumi mai bune, care va fi mai aproape de cele ce ne-au învățat prorocii și Mântuitorul.

UNIUNEA ȘI LIGA DE IERI ȘI DE AZI:

UN SECRET PE CARE ÎL ȘTIE ORICINE

Uniunea și Liga de azi nu mai este Uniunea și Liga de altă dată.

Locașul ei din Cleveland cuprindea o farmacie, un restaurant, oficiile și tipografia ziarului, săli de conferințe și spațiu să întorci un car cu boi.

Azi Uniunea și Liga stă cu chirie !

Organul oficial "America" apărea zilnic în 4-6 pagini mari. Era bine informat și bine scris. Doi redactori au ajuns consuli, iar unul a devenit ziarist american cu renume internațional.

Azi ziarul "America" apare de două ori pe lună, în patru pagini pitice și umplute cu reclame de parcă ar fi buletinul oficial al Camerei de Comerț din București.

Părintele Moise Balea nu l-ar mai recunoaște !!

Dela preș. N.Balindu (1930) și până azi U. și L. a pierdut incontinuu membri, cu excepția când a fost la conducere echipa Joe Crăciun, preș.-N.Dragomir, vice-preș. (1948-1950). Sub conducerea lor s'au înscris peste 2200 de membrii noi.

A fost muncă, imaginație și puțin humor !

La Vatra Românească s'au înscris în două zile (3-4 Iulie) vreo 550 de membrii, datorită "Cercului de Recrutare". (un "trailer", un doctor, o mașină de scris și o secretară).

La "Ziua Românilor din Michigan" s'a organizat un meci de baseball între societăți: un membru nou, "one base"; patru membrii, "one run"...

Venitul dela "Ziua Românilor din Ohio" a fost donat în întregime tipografiei ziarului "America". Răspunzători de această faptă au fost păr. Stănilă și Spătaru (unul ortodox, altul catolic), etc. etc....

Uniunea și Liga era iubită și respectată !

Membrii noi se pot face și astăzi, dar bunele intenții, lipsite de pricepere, nu-s de nici un folos.

Campania recentă (și fără succes) de a înscrie membri noi, în loc să pună accentul pe tema națională, a pus accentul pe ce interesează mai puțin: costul polițelor de asigurare.

Menirea Uniunii și Ligii depășește actul negustoresc: dă-mi banii, ia-ți polița că-i cu 10 % mai ieftină !

Românii vor să aparțină la o organizație care să le oglindească dragostea de țară și libertate; dar d.John Coman, din motive încă necunoscute, a insultat pe acești intelectuali făcându-i naziști, fasciști, etc.

Nici o deosebire între ce scrie preș. U.și L. în ziarul oficial "America" și ce urlă ca un turbat, cu clăbuci la gură, criminalul comunist Ceaușescu.

Intre timp, cei insultați de d.Coman, își văd de treburile lor: susțin bisericile, iau parte activă la viața culturală, au organizat coruri, echipe de dans, și fac numele de român respectat pretutindeni.

La Uniune și Ligă nu se mai înghesuie nimeni !

Stroe MOLDOVANU

EȘECUL DELA BELGRAD

Urmare din pag. 1

Cu chiu și vai s'a căzut de comun acord ca viitoarea întrunire să se țină la Madrid în 1980. In ceeace privește însă consensul asupra unei declarații finale, care să reflecteze desbaterile și punctele de vedere ridicate în conferință, greutățile au fost și mai mari.

In chip firesc o asemenea declarație trebuia să se refere la discuțiile asupra problemelor umane. Occidentalii au cerut și insistat asupra acestui lucru. Dar stăruința lor s'a izbit de opoziția de neînfrânt a Rusiei Sovietice și sateliților ei, care n'au acceptat nici în ruptul capului ca în declarația finală să se facă mențiune de drepturile omului.

In teribila situație la care a ajuns, conferința nu s'a putut termina decât cu prețul unei cedări. Cei care au cedat au fost occidentalii. Un lucru ușor de prevăzut, fiindcă de la Ialta încoace, toată politica lor față de Uniunea Sovietică a fost o politică de cedări. Acestea sunt mai ușoare pentru aceia care au practica lor.

Oficialitatea din Washington (lideră a lumii occidentale) privește Conferința dela Belgrad cu ochi specifici americani. In timp ce recunoaște eșecul ei, ea vede în acest eșec o sursă generatoare de viitoare beneficii. Argumentul pe care-l invocă într'o asemenea privință este că Occidentul a avut ocazia să trăiască din nou o experiență instructivă, care ilustrează cum Cremlin-ul și-a călcat încă odată cuvântul. Si că aceasta nouă experiență va învăța lumea să fie mai precaută față de tot ceeace vine de la Moscova.

După toate cele văzute și trăite, asemenea teorii și supoziții ne lasă sceptici. Judecând în funcție de realități, socotim că eșecul Conferinței dela Belgrad, care s'a terminat la 6 Martie, este un alt semn pozitiv care trădează falimentul Conferinței dela Helsinki. Rusia Sovietică a câștigat confirmarea statquo-lui politic dela Ialta, iar occidentalii care sperau să impună respectarea dreptului omului, au fost trași pe sfoară.

Conferința dela Belgrad e o nouă, bună și puternică lecție pentru utopiștii care acordă un credit de încredere Rusiei Sovietice și lumii comuniste.

Eugen BĂRSAN

URZICA LIBERĂ

ÎNCHINATĂ

CELOR DOI PRIETENI: JOHN ȘI NICULIȚĂ

Un alt succes al D-lui John Coman:

TINERI ȘI BĂTRÂNI VOR PUTEA VENI ÎN AMERICA!

Datorită eforturilor și influenței ce o are d.John Coman, preș. Uniunii și Ligii, pe lângă prietenul său--tot președinte--Niculiță Ceaușescu, s'a rezolvat încă una din problemele ce despart grupul românilor de peste hotare și actuala conducere din România.

Niculiță Ceaușescu, ca semn că respectă "Drepturile Umane", a dat al 738,967-lea comunicat oficial de pe urma căruia vor beneficia atât tinerii cât și bătrânii:

Decizia ministerială a fost publicată în ziarul "Scânteia" și prevede:

"Se vor elibera imediat pașapoarte și sunt liberi a părăsi țara:

(a) Tinerii până la 35 de ani, dacă fac dovadă că merg la copiii lor din străinătate, și că acești copii au împlinit cel puțin vârsta de 25 de ani.(Cei care au copii adoptați nu sunt incluși în această lege).

(b) Pensionarii dela 70 de ani în sus, dacă fac dovada că vin la buniciii lor din străinătate.(Ca și în paragraful precedent, cei care și-au adoptat bunici sunt excluși).

Pentru această faptă de orangutană măreție, preș. U. și L. l-a asigurat pe amicul Niculiță că va continua cu "propagarea ideilor contemporane" românești și ca dovadă i-a trimis cadou un calendar.

„BATJOCORIREA TOLERANŢEI TRADIŢIONALE A POPORULUI ROMÂN"

— DIN NOU DESPRE AŞA ZIS-A FAŢĂ NAŢIONALĂ A AŞA ZISULUI PARTID COMUNIST DIN ROMÂNIA —

Camil UDREA

Că politica filialei comintern din România, aşa zisul p.c.r., a însemnat o continuă trădare a intereselor teritoriilor româneşti am mai demonstrat-o şi istoria o va demonstra în continuare.

Revenim din nou pentru a reaminti atitudinea românilor faţă de populaţia minoritară evreiască, în contextul evenimentelor internaţionale recente.

Dacă privim înapoi în istorie, vom găsi o multitudine de exemple elocvente. Când în fastuosul Bizanţ erau arşi pe rug ereticii, sau numai izgoniţi din imperiu, ei găseau azil şi sprijin în teritoriul Dacic.

In tot vestul catolic, inchiziţia ardea pe rug mulţi creştini. De crâncenă persecuţie au avut parte şi evreii, imputându-li-se răstignirea lui Isus şi faptul că supravieţuiau, dominând economic.

Numai cerul carpatic nu a fost niciodată infectat, până în 1944, de mirosul a niciunei crime gratuite, generată de intoleranţă. Intre cele două războaie au apărut persecuţiile rasiale ridicate la rangul de politică de stat.

Au fost ucisi oameni de toate naţionalităţile, dar e drept, cu precădere evrei.

Tot adevărat este că, în epoca aşa ziselor crematorii antisemite, în România evreii au găsit mai mult decât toleranţă, un cămin şi posibilitatea de a-şi continua viaţa lor spirituală şi economică. Au putut să scrie să publice, să tipărească şi nu sunt puţie nume de scriitori de limbă română cu origine evreiască. Ca să nu pomenim de celebra stradă Sărindar din Bucureşti, unde îşi avea culcuş tolerat toată presa de stânga, la care au colaborat mai toţi îmbuibaţii de azi, fariseii aşa zisei "culturi socialiste".

Ce a primit în schimb primitorul şi tolerantul popor român ?

In primul rând a primit microbul infectat al comunismului, purtat de agenţii patogeni ai cominternului, în marea lor majoritate evrei.

Când ruşii invadau, în 1940, Basarabia sub privirea pasivă şi tâmpă a democraţiilor apusene "Mari Puteri" - evreii basarabeni plăteau toleranţa românilor ucigând soldaţi români în retragere.

In timpul războiului, când poporul român plătea cu sânge tânăr eliberarea teritoriilor naţionale, minoritatea evreiască, care s'a jeluit că a fost "umilită", a stat acasă şi n'a murit.

Democraţiile apusene au cedat evreii lor Germaniei, dar Mareşalul Antonescu n'a făcut-o. Ce a primit el în schimb? Trădarea regală şi gloanţele ruseşti.

Guvernul de ocupaţie, de import, a avut e drept, niste cozi de topor, spioni instruiţi în Rusia. Dar piesele principale au fost evreii. Lăsând la o parte celebrii "consilieri" din toate sectoarele, mulţi dintre ei evrei din Basarabia, posturile cheie au fost ocupate de evrei. E o pată de neuitat ruşinea de a o avea pe Ana Pauker Ministru de Externe, pe Teohary "Georgescu" Ministru de Interne (primul întemeitor al crimelor în masă din România), perechea Iosif şi Liuba Chişinevski mari ideologi ai guvernului "Român" şi atâţia alţii de care ne e silă să pomenim.

Iar istoria era sistematic falsificată şi slavonizată de "academicianul" M.Roller, în aplauzele entuziaste ale cărturarilor "Români" de sub cupola Academiei, în frunte cu M.Sadoveanu - de tristă amintire.

La nivel mediu, marea majoritate a securiştilor şi anchetatorilor au fost o bună perioadă evrei, când n'au fost unguri sau ţigani - bineînţeles au fost şi români.

Prezentele rânduri nu sunt pornite dintr'o filozofie personală antisemită. Nu !

Doresc evreilor să aibă statul lor şi să-l poată menţine independent.

Ceeace nu pot înţelege este înverşunarea cu care, în principiu, nu în cazuri particulare, evreii s'au năpustit asupra românilor, cu intenţia vădită de a submina fiinţa naţională. N'a existat domeniu în care ei să nu fi dominat o bucată de vreme.

In securitate au fost majoritari şi au bătut şi schingiut. In toate sectoarele economice erau şefi absoluţi.

Literatura "partinică" au dominat-o anulând adevărata literatură. Lista "scriitorilor" de tip A.Toma, Porumbacu, Bănuş, etc., poate fi multiplicată de nenumărate ori. In arta plastică aveau ultimul cuvânt. Director al Muzeului Naţional de Artă a fost unul Maxy, ani de zile. In teatru nici acum nu poţi respira de "operele" lui Baranga şi ani de zile de alţii ca el. In cinematografie au mişunat la toate nivelurile. Ca să nu mai vorbim de sectorul mai uşor al revistei, unde două decenii unii ca H.Mălineanu, E.Roman şi o puzderie au cântat realizările socialismului prin intermediul cântăreţilor evrei, cu dirijori evrei şi cu orchestre, în majoritate, compuse din evrei.

Acelaşi lucru a fost şi în sectorul simfonic. Chiar şi imnul naţional a fost cântat, o vreme, pe muzica unui compozitor evreu.

Nici sportul n'a scăpat de ei. Dacă n'au avut condiţii excepţionale de antrenament, ca A.Rozeanu, măcar consilieri, ziarişti sportivi sau şefi de delegaţii tot au fost.

Credeţi că justiţia a scăpat ? Nu ! Au fost judecători dar mai ales avocaţi, servind cu credinţă directivele partinice în procesele politice. Adică acuzând nu apărând. Cine au fost majoritari în învăţământul universitar, în special filozofic ? Evrei. Chiar şi azi te izbeşti în România de cărţile speculative ale filozofilor Apostol Pavel (!?) sau L.Grundberg.

Mi se va replica prin faptul că sunt o minoritate talentată. Fals ! Au fost o minoritate DOMINANTA care au acaparat, pe cale administrativă, toate sectoarele. N'a fost o întrecere intelectuală cinstită. Nu ! Pur şi simplu au fost preferaţi în dauna restului populaţiei ne-evreieşti. Nu e o glumă dar foarte mulţi oficiali români au parvenit NUMAI datorită faptului că s'au însurat cu evreice.

Când antisemitismul în Rusia a luat caracter oficial, slugile de la Bucureşti au întors placa şi au început să sune coarda unui sentiment naţional dogit.

Evreii patrioţi, sioniştii, au părăsit România de mult, luptând şi făurind un Stat liber al lor. Oportuniştii au rămas să roadă ciolanul gras, pentru ei, al comunismului.

Acum nu le mai convine socialismul. A înţărcat vaca lăptoasă a expolierii unei ţări. Vor să emigreze. S'au trezit patrioţi. După ce ani de zile s'au fălit cu carnetul de partid, acum s'au trezit simpatizanţi ai sionismului. Pleacă în Israel pentru a emigra apoi în alte ţări libere. Mulţi rămân în Israel. Se cere muncă şi curaj. Pleacă şi de acolo. Ei pot scăpa de oriunde. Românii rămân să umple lagărele şi închisorile, să îndure foamea şi mizeria. Unii din ei, în Israel, scot ziare şi reviste româneşti şi, urmând presa lor, poţi vedea uneori făcându-se propagandă socialismului LOR pe care l-au abandonat ca neprofitabil. Puţini evrei nu pot părăsi ţările comuniste pentru că au avut acces la prea multe puteri şi secrete.

Acum protestează şi se plâng de încălcarea drepturilor umane, aceleaşi drepturi pe care tot ei le-au strivit şi însângerat ani de zile.

De aceea, pentru prima oară în viaţa mea sunt de acord cu guvernul comunist: cei care s'au înfruptat din ospăţul trădării şi au contribuit la desfiinţarea unui popor să rămână şi să construiască socialismul LOR până la capăt. Si cu toate consecinţele viitoare.

Si numai evreii cinstiţi să aibă patria lor, construită de ei, apărată de ei, fără ajutor străin, aşa cum românii au făcut cu a lor sute de ani până la venirea ruşilor sprijiniţi de "Marile Puteri".

TRĂITE ÎN ÎNCHISORILE RESERISTE:

ÎN CELULA LUI ROSZA SANDOR

I.A.ŞEITAN

Era o iarnă teribil de friguroasă. Pe Valea Caraşului sufla un vânt rece ce ne pătrundea până la oase. Lucrările Canalului de tristă amintire se opriseră de mult, iar la Lagărul Peninsula rămăsesem numai câţiva oameni, care lucram la demolarea căilor ferate şi a unor clădiri construite din metal ce trebuiau să fie transferate în altă parte. Noi demontam utilajele Staţiei Centrale de Concasoare, la care lucrasem mai bine de trei ani, utilaje ce trebuiau expediate în Rusia.

Imediat după oprirea lucrărilor, adică după 18 Iulie 1953, majoritatea deţinuţilor politici au început să fi transferaţi înapoi în închisori.

Lazăr fusese înlocuit la Comanda Lagărului de Cpt. Cornăţeanu, un evreu foarte fricos, adus din Direcţia Generală a Penitenciarelor şi Lagărelor de muncă forţată dela Bucureşti, care a căutat să trimită cu prima dubă, pe toţi acei care se dovediseră îndrăzneţi, şi le creiase probleme în Lagăr.

Spre nenorocul său însă, când inginerii civili ai Canalului au aflat că eu am fost pus în lotul de transfer, au intervenit imediat să fiu reţinut pentru lucrările de demolare şi demontare a echipamentului Staţiei Centrale de Concasoare.

Pe la sfârşitul lunei Ianuarie 1954 a acelei ierni geroase, mă întorceam dela lucru obosit şi flămând, dar la intrarea pe poarta Lagărului sunt oprit, fără să mi se spună motivul, şi izolat într'o celulă de lângă poartă.

A doua zi sunt pus pentru a două oară în lanţuri, mi s'a spus să-mi iau tot bagajul, şi adus în aceiaşi celulă de lângă poartă. Abia în Duba în care am luat contact cu alţi deţinuţi am aflat motivul transferului meu: Se descoperise că adusesem în Lagăr medicamente pe care le ascundeam deobicei, între picioare, legate într'un fel de bandaj susţinător făcut de Dr. Serban Georgescu, special pentru acest scop.

La percheziţia făcută în ziua când am fost oprit în poartă nu mi s'a găsit nimic în afară de această legătură specială, care mi-a fost luată bineînţeles, aşa că am scăpat de alte pedepse suplimentare.

Plecam din nou în lanţuri disciplinar, de data aceasta însă fără să ştiu unde merg. După oprirea la camera de trecători a Jilavei, unde am stat mai mult de două săptămâni, mi-am auzit iarăşi numele strigat pentru o dubă ce pleca spre Ardeal. Acum ştiam că nu pot merge decât la Aiud sau Gherla. Intr-adevăr după cinci zile şi cinci nopţi de călătorie în faimoasa dubă "Ana Pauker" din care nu puteam vedea nimic afară, am ajuns aproape îngheţat la Gherla unde am fost imediat izolat.

Avusesem parte în lungii ani de închisoare şi ancheta, de multe luni de zile de regim monocelular, dar parcă de data aceasta era mai chinuitor. Aş fi vrut să mai am măcar un suflet alături de mine, cu care să împart amarul şi necazul. Să nu fiu atât de singur în celula întunecoasă. In curtea dintre "Zarca" şi Pavilionul nou, se făcuseră aşa zisele curţi de plimbare, în care deţinuţii erau scoşi, celulă cu celulă, ca să nu ia contact unii cu alţii.

Când am ieşit pentru prima oară în curtea de plimbare şi mi-am ridicat ochii la ferestrele închisorii am văzut printre gratii şi zăbrelele de scândură mâini fluturând şi degete scoase prin nodurile lemnului căzute. Erau deţinutii dela Canal care mă cunoşteau şi care în felul acesta căutau să-mi arate simpatia şi dragostea lor. M'a mişcat foarte mult această atitudine de prietenie, dragoste şi recunoştinţă pentru tot ceeace făcusem spre binele şi uşurarea suferinţelor tuturor acelor oameni nevinovaţi, aduşi în locul de unde foarte mulţi nu s'au mai întors.

La câteva zile după sosirea mea la Gherla, am luat legătura prin alfabetul de puşcărie cu un fost colonel ce era izolat în celula vecină cu mine, cu care am vorbit în felul acesta mai bine de trei luni, fără însă să-l fi putut vedea vreodată.

Deoarece eu primeam numai jumătate din raţia normală de mâncare, fiind pedepsit şi cu carceră pe deasupra, m'am gândit că cel mai bun lucru e să nu mai mănânc deloc. Aşa se face că într'o bună zi am refuzat atât mâncarea cât şi apa şi am declarat greva foamei.

Am fost lăsat în felul acesta, fără mâncare şi fără apă, timp de zece zile, iar în a 11 zi uşa s'a deschis cu putere, vreo 6-7 gardieni au intrat înăuntru aducând şi un scaun de frizer cu ei. Eu am crezut că au venit să mă bărbierască, pentrucă aveam o barbă de aproape două săptămâni, dar ei m'au pus pe scaun şi mi-au legat mâinile şi picioarele de scaun cu frânghie groasă.

Pe uşă a intrat un alt gardian ce avea în mână un ciomag, cu un capăt acoperit de bandaj. Mi-au descleştat gura cu forţa, mi-au băgat în gură ciomagul cu capătul bandajat, iar un alt gardian mi-a introdus un tub de cauciuc până în stomac, de îmi venea să vomit şi intestinele, şi mi-au turnat pe tub un fel de ceai colorat.

Această operaţie se repeta zilnic, până când după 15 zile de greva foamei, am obţinut promisiunea comandantului închisorii Col. Goiciu că voi fi ţinut într'o cameră cu alţi deţinuţi, şi voi primi raţia întreagă de mâncare.

Goiciu şi-a respectat promisiunea numai pe jumătate, fiindcă a doua zi am fost mutat în pavilionul vechi al închisorii căruia i se mai spunea şi "Zarca", dar tot singur în celulă. In acest pavilion erau vreo 700-800 de deţinuti, TBC -işti, majoritatea îmbolnăviţi la fabrica de nasturi ce se făceau din copite de vacă. Ei primeau o raţie de mâncare şi pâine mai mare decât a celorlalţi deţinuţi, dar mâncarea era la fel de proastă şi fără gust, încât ei nu puteau s'o mânânce pe toată.

Intr'o bună zi, aud din spre peretele camerei vecine zgomote suspecte, şi nu după mult timp, cărămida care astupa gaura hornului comun este dată la o parte şi o voce îmi spune să fiu atent. La câteva secunde după aceia mi se introduce prin gaura creiată un sfert de pâine, iar aceiaşi voce care era a bunului meu prieten Petrică Rebreanu, student la Drept în Cluj, nepotul scriitorului Liviu Rebreanu, îmi urează bun venit şi-mi spune că deacum încolo voi avea mai multă mâncare decât am visat eu vreodată.

Intr-adevăr din acea zi aveam mai multă mâncare decât puteam mânca, pentrucă în afară de Petrică, în acea cameră se mai aflau Dr. Banu Rădulescu şi Mişu Pais, fost capitan în garda Regală, care îmi dădeau în fiecare zi atâta mâncare, încât la un moment dat nu mai dovedeam şi trebuia s'o arunc la tinetă.

Intr'o noapte, când pe sală era de gardă un om în vârstă ce era gardian la Gherla de peste 30 de ani, şi care se pare că mai avea o fărâmă de inimă în pieptul său, s'a apropiat de vizetă, a deschis-o, şi a început să vorbească cu mine. M'a cuprins mirarea de îndrăzneala lui pentrucă în regimul disciplinar de izolare în care eram ţinut, până şi gardienilor le era teamă să stea de vorbă cu mine.

Prima lui întrebare dacă am fost cumva General în armată, m'a făcut să râd cu atâta poftă, încât mi-a fost teamă că l-am jignit. I-am răspuns că n'am fost nici măcar soldat. Atunci m'a întrebat dacă am fost Ministru înainte de venirea Ruşilor. Am clătinat capul în semn negativ. S'a mirat şi mi-a spus că a văzut puţini deţinuţi într'un regim atât de sever cum sunt ţinut eu. Apoi mi-a spus că în această celulă în care a fost spânzurat vestitul haiduc Maghiar Rosza Sandor, arătându-mi cârligul din tavan de care fusese legat ştreangul, nu era ţinut nimeni de ani de zile. Ba ar putea spune cu siguranţă că de când este el gardian la Gherla de mai bine de 30 de ani, nimeni în afară de mine n'a locuit în această celulă.

Pentru mine însă celula în care a fost spânzurat Rosza Sandor s'a dovedit foarte ospitalieră, şi mulţumită bunilor mei prieteni, Petrică Rebreanu, Banu Rădulescu şi Mişu Pais, am avut mâncare cum nici în cele mai îndrăzneţe vise de puşcărie nu mi-am dorit. Dar cârligul ruginit din tavan îmi atrăgea privirea ca un magnet, şi de fiecare dată când mă uitam la el mă înfioram.

NIVELUL DE TRAI DIN ROMÂNIA

Decebal NECȘULESCU

In numărul din Octombrie-Noiembrie 1977 al unei fițuici care apare la New-York din ordinul și cu subvenția partidului bolșevic de la București, se afirmă de către redactorul-marionetă, că în r.s.r. nivelul de trai este mai ridicat decât în multe țări din Europa cum ar fi Italia, Grecia, Jugoslavia și Bulgaria. Respectivul scrib comunist, care își adaugă înaintea pseudonumelul abreviația "adv." ceeace în românește nu poate să însemne decât că este adventist, mai scrie negru pe alb, fără teamă că se va înroși de rușine hârtia, că salariul MEDIU lunar în r.s.r. este de nici mai mult, nici mai puțin de 2,500 lei (două mii cinci sute lei) depășind în puterea de cumpărare pe cel din Grecia, Jugoslavia și Ungaria, fiind apropiat mult de cel din Italia sau Spania. Articolul respectiv, ca de altfel întreaga fițuică, pare cel puțin comic, dacă nu de-a dreptul caraghios și este scris de parcă ar fi adresat unor debili mintali cărora li se poate spune că un șoșon tras de sfoară este un cățel.

Pentru ca aberațiile debitate să pară veridice, scribul-simbriaș al Bibliotecii r.s.r-ste din New York, afirmă că cele de mai sus sunt constatări personale făcute în ultima vizită anuală obisnuită, *pe care a făcut-o în vara lui 1977 în țară precum* și în celelalte țări menționate comparativ. Nu ne-am fi ocupat de respectiva fițuică al cărui nume nu merită onoarea de a fi publicat în ziarul nostru, dacă recent nu am fi întâlnit alte două referiri la salariul mediu și nivelul de trai al fraților noștri din țară, care vin în contradicție flagrantă cu așa zisul "organ independent de informare al românilor din America" din care am reprodus incredibilele afirmații de mai sus. Prima, este o sursă comunistă care are deci tot interesul să prezinte într'o culoare cât mai roză situația de care ne ocupăm. Este vorba de "Tribuna României", publicație tipărită în țară numai pentru uzul românilor din afara granițelor țării. In numărul său din 15 Februarie 1978 într'un articol în care caută să justifice absurda industrializare forțată (în detrimentul nivelului de trai și prin sacrificarea câtorva generații) salariul net mediu lunar apare de 1,289 lei în 1970, de 1,595 lei în 1975, urmând să ajungă la 2,201 lei deabia în 1980. Chiar dacă ar fi să credem că datele din "Tribuna României" sunt măsluite special pentru înșelarea românilor din exil, ușor se poate observa distanța până la 2,500 lei din fițuica new-yorkeză.

A doua sursă, de un înalt nivel științific, este cartea "Lumea oglindită în cifre" publicată recent la Londra de către prestigioasa revistă britanică "Economist" și care cuprinde date privitoare la economia tuturor țărilor din lume până în 1974-1975. După cum se știe, experții în materie, atât din est cât și din vest, sunt de acord că cel mai cuprinzător și caracteristic indicator al nivelului de trai dintr'o anume țară, este venitul național calculat în medie pe un locuitor. In cazul României trebuie să ținem seama, că oricât de corect s'ar fi făcut calculele la București, totuși, venitul național pe cap de locuitor arată o situație cu mult mai favorabilă în privința nivelului de trai, decât realitatea. Aceasta se datorește faptului că în România, din venitul național, o cotă de 33-34 % se alocă pentru acumulare, respectiv industrializarea forțată, ceeace reprezintă o cotă-parte cu mult mai mare decât aceeași cotă din venitul național din alte țări, cetățeanului român revenindu-i pentru traiul său mai puțin din venitul național decât al cetățenilor din țările cu care vom face comparația. In lucrarea menționată, la venitul național calculat pe locuitor, România se situiază pe locul al 79-lea din lume, cu un venit de 1,200 dolari anual. Chiar dacă am crede această cifră prezentată de București ca adevărată, deși nouă ni se pare cam umflată față de "raportul" prezentat de Ceausescu la Conferința Națională a pcr-ului din 1972, când venitul a fost de numai 500-600 dolari, trebuie să remarcăm că toate țările comuniste europene membre a CAER, fără excepție, se prezintă cu un nivel de trai mult mai bun. Singură Albania, care nu este membră CAER, este mai codașă decât România, dar nu trebuie uitat diferența enormă de nivel economic dintre ele, de la care au plecat ambele după al doilea război mondial.

Până și Bulgaria, cunoscută doar prin legumele și zarzavaturile sale înainte de război, în comparație cu România care fabrica avioane competitive cu cele germane și engleze pe câmpul de luptă, a întrecut România, situându-se cu cei 1,650 dolari pe locul al 66-lea din lume, nivelul de trai din Bulgaria fiind astfel cu circa 40 % mai ridicat decât în România. Statisticile internaționale din lucrarea mai sus menționată, arată în același timp, că nivelul de trai din România se află în general la coada clasamentului pe țări pe plan european, după Portugalia sau Cipru, țări sărace care nu au petrol, uraniul și celelalte bogății naturale ale României.

Grecia pe care o menționează fițuica new yorkeză de exemplu ocupă locul al 55-lea iar Spania locul al 64-lea în clasamentul pe țări, ceeace le situează destul de departe de al 79-lea loc al României comuniste. Este de necrezut că până și un număr de țări africane, asiatice, sau sud americane, înapoiate din punct de vedere economic, au un nivel de trai mai bun decât România după 30 de ani de socialism și așa zisă "economie planificată superioară". Astfel nivelul de trai este mai ridicat decât în România în țări înapoiate cum ar fi de exemplu Trinidad și Tobago, Martinica, Gabon, Samoa și altele. In privința îngrijirii sănătății -care exprimă o altă latură a nivelului de trai- România deși se prezintă ceva mai bine decât la indicatorul venit-național, totuși ocupă numai locul al 35-lea din lume în clasamentul pe țări în timp ce atât Bulgaria cât și Mongolia se află pe locul al 10-lea. Acest indicator a fost stabilit pe baza numărului de medici în raport cu populația țărilor respective. Țări ca Spania, Grecia, Argentina, etc., care nu au scrise pe pereți lozinci marxiste de tipul "omul cel mai prețios capital" sunt înaintea României care în regimul "exploatării omului de către om", a dat omenirii pe Davila, Cantacuzino, Marinescu, etc.

Alți indicatori comparativi demască de asemenea demagogia și minciuna guvernanților comuniști de la București, care susțin că România socialistă multilateral-dezvoltată este un adevărat rai pentru locuitorii ei. Dacă aruncăm o privire la numărul de aparate de telefon calculat la mia de locuitori, România ocupă locul al 89-lea din lume în clasamentul pe țări, în timp ce Grecia ocupă locul al 41-lea, având de peste 4 ori mai multe telefoane la o mie de locuitori decât România.

Dacă ar fi existat și o rubrică cu timpul de așteptare al unui locuitor pentru instalarea unui post telefonic, România cu media de 4 ani, ar fi fost desigur prima...din coadă. In privința numărului de aparate de televiziune, tot la o mie de locuitori, România stă mai bine fiind pe locul 53, căci multe țări mici nici nu au încă televiziune, dar la numărul de aparate de radio este deabia pe locul al 88-lea din lume.

De necrezut pare locul pe care România, producătoare de autoturisme din anul 1969, îl ocupă la numărul de automobile la mia de locuitori, făcând abstracție că majoritatea autoturismelor sunt proprietate de stat de care beneficiază doar "reprezentanții poporului". Până și țări africane sau asiatice ca Madagascar, Tailanda, Taiwan, Liberia, Filipinele, Jordania, Mozambic, Senegal, Coasta de Fildeș, Tunisia, Angola, Zambia și altele sunt înaintea României care se găsește pe locul 137, la indicatorul autoturisme la mia de locuitori.

Cine cunoaște însă istoria României din ultimile decenii, știe că acum 25 de ani posesorul unui autoturism, era catalogat în dosarul de cadre ca "burghez" sau chiar "dușman de clasă".

Din datele statistice de mai sus rezultă clar că politica economică a partidului este falimentară, deși în acești ultimi 30 de ani, poporul român a depus o muncă faraonică iar resursele naturale cu care Dumnezeu a blagoslovit țara noastră au fost aproape epuizate. Totuși partidul întocmai ca și scribul din fițuica new-yorkeză de care vorbeam, încearcă să chiorască cu nerușinare o lume întreagă, afirmând că se află într'un proces continuu de creștere a unui nivel de trai de invidiat și care va duce în scurt timp, la ajungerea din urmă și chiar pășirea țărilor avansate din occident. Partidul își dă seama că în România se găsește prea puțină carne și lapte, însă insistă că în schimb există o abundență de oțel și fontă. După cum rezultă din articolul din Tribuna României citat mai sus, România a produs în 1975, numai 1,6 Kg de unt pe cap de locuitor, în comparație cu Cehoslovacia care a produs 7,4 Kg și Republica Democrată Germană care a produs 16,2 Kg de unt pe cap de locuitor. La producția de carne, deasemenea datele statistice recunoscute de guvernul comunist de la București în același articol arată că în timp ce Olanda a produs 121 Kg de carne pe locuitor, iar R.D.Germană 85 Kg și Cehoslovacia 66 Kg, România a produs în același an 1975 doar 34 Kg de carne pe locuitor, deci aproape jumătate cât Cehoslovacia ocupată de trupele sovietice, care face mai puțin tam-tam despre așa-zisa independență față de Moscova, propagandă care nu poate ține însă de foame.

Cu ce se laudă în schimb regimul bolșevic de la București este producția de oțel

Continuare in page. 17

PRIMUL MEU PAȘTE ÎN ÎNCHISORILE COMUNISTE

Emma-Emilia BRATU

Sărbătoarea Sf.Paști este sărbătoarea primăverii, Sfânta Înviere a Domnului nostru Isus Hristos corespunzând cu reînvierea naturii.

Dacă data sărbătorii Crăciunului este cunoscută tuturor creștinilor ca fiind 25 Decembrie, data Sfintelor Paști pentru deținutele din închisorile comuniste constituia o adevărată problemă. Dacă nu intra în celulă o nouă deținută, arestată de curând, care să fi știut data sărbătoririi Invierii Domnului, atunci trebuia să recurgem la felurite investigații, uneori cu peripeții interesante de la an la an.

După arestarea mea din 10 Iulie 1952 și trecerea primei perioade de anchetă a lotului "Comitetul național de eliberare", în primăvara anului 1953 mă aflam la Ministerul Afacerilor Interne (M.A.I.) în celula 45, împreună cu D-na Bebe Rădulescu, D-na Maria Weber, D-na Zizi Butculescu născută Nicodem, D-na Livia Georgescu, născută Angheliu și o funcționară de la Ambasada Sovietică din București, română din Odesa, al cărei nume nu-l cunoșteam, care era anchetată de N.K.V.D.

Datorită faptului că D-na Weber, din lotul catolic, fusese arestată de curând, în 1953 am aflat data Sf. Paști atât catolic, cât și ortodox.

Pregătirile noastre au început imediat după Duminica Floriilor, în "Săptămâna Mare" aproape fiecare dintre noi căutând să ținem post negru cel puțin în Vinerea mare. Halul de slăbire în care ne adusese regimul de înfometare și anchetă, era așa de mare, încât unele dintre noi nu puteau să țină postul decât până la masa de prânz. Intrucât nu aveam posibilitatea să păstrăm surogatul de cafea și mâncare, castroanele trebuind date afară pe sală, postul nostru constituia unica ocazie ca cele mai slabe dintre noi să se poată sătura. In acel an a beneficiat de acest "avantaj" funcționara de la Ambasada Sovietică, care deși comunistă, de multe ori se ruga și ea pe furiș ca și noi, prin colțurile celulei unde nu ajungea privirea diabolicilor securiști comuniști. Tăcută și bănuitoare cum era, nu răspundea întrebărilor noastre asupra anchetei sale, deși știa românește, dar bănuiam că era învinuită de trădare.

In Sâmbăta Paștilor împreună cu D-na Weber, care știa rostul slujbei religioase, am făcut și noi rugăciunile calvarului nostru și al neamului românesc.

Pentru ca să nu fim văzute că ne închinăm, ne aranjam cu rândul la supravegherea vizetei, știind că în asemenea ocazii vigilența pazei era mai accentuată.

In noaptea învierii, după "stingere" (termen nepotrivit pentrucă niciodată nu se stingea lumina în celulă), pe la orele 11.00 seara se deschide ușa zgomotos, în ea apărând plutonierul de serviciu care cu obișnuitul limbaj securist "psst, psst" și indentificarea noastră prin spunerea inițialelor numelui fiecăreia, când a ajuns la mine mi-a făcut semn să ies. "Inhămată" cu ochelarii de tablă, pe care după nouă luni de interne învățasem să-i manevrez astfel ca să las o mică deschizătură pe lângă nas, să pot distinge pe unde pășeam, am fost dusă la anchetă. Nu reușeam însă totdeauna să văd calea, mai ales când însoțitorul era mai zelos. Uneori în calea noastră, pe sală, erau lăsate anume sticluțe goale pe care când călcam alunecam și cădeam. De asemenea, mai aveau obiceiul să lase deschise gurile de canal de scurgere, unde adesea cădeam, lovindu-ne, sau eram oprite brusc de însoțitor cu lovituri în spate sau în față și înjurături.

Din acea noapte port și astăzi ca amintire o cicatrice deasupra ochiului drept provocată de "rama" ochelarului de tablă.

In trecerea mea pe coridoarele M.A.I., am auzit țipete disperate și strigăte de moarte care veneau din camerele de anchetă, organele securității fiind la datorie și în noaptea sfântă a Invierii. Deși știam că-i noaptea de Paști, totuși tăceam, pentru a nu agrava situația celor din celulă. Securiștii tăceau și ei, deși acasă mamele și soțiile lor îi așteptau cu cozonaci proaspeți copți în casă cu geamurile închise, pentru ca mirosul să nu ajungă la dușmanii de clasă și să se "compromită".

După o noapte de anchetă, cu metodele și "amabilitățile" cunoscute unor asemenea împrejurări, mai ales că ni se cerea recunoașterea unor acuzații neîntemeiate asupra unor persoane despre care nu știam dacă erau sau nu arestate, pe la orele 3-4 dimineața am fost dusă la celulă.

Nu a trecut prea mult timp de somn, căci la 5 dimineața s'a dat deșteptarea, după care nu ne mai era permis să dormim, fiind obligate să stăm la marginea patului.

D-na Weber, observând rana mea de deasupra ochiului, s'a apropiat de mine cu un gest de mângâiere. Eu am întrebat-o îndurerată: " Oare Domnul nostru Isus Cristos a înviat ? " -" Cu adevărat a înviat !" mi-a răspuns ea, adăugând: "Nu te supăra, Domnul Isus a avut mai multe răni. Să ne rugăm să ne ajute, ca să putem scăpa din acest iad".

După primirea cafelei cu minuscula bucățică de pâine, am făcut rugăciunile învierii, pe care nu le-am putut face noaptea, toate fiind nevoite să stăm sub pătură. Apoi Zizi Nicodem a început să povestească de pregătirea cozonacilor de acasă. Când eram pe punctul să savurăm mirosul amintirilor frumoșilor cozonaci, pe la orele 12.00, am fost scoasă din nou și dusă în grabă spre ascensorul care ducea la etajul 4. Inainte de a ajunge la lift, m'am izbit de o targă, mâna mea atingând mâna rece a unui mort scos dintr'o celulă din apropiere. Am fost oprită brusc și dusă la perete. Ceeace am putut observa pe sub ochelari, a fost doar că cel de pe targă era acoperit cu cearșaf de sub care picioarele vinete erau ieșite afară. In minte mi-a străfulgerat că-i chiar soțul meu Petru Vaida, de care nu mai știam nimic de la arestarea noastră, mai ales că unul din ofițeri a strigat la însoțitorul meu : "Ce mai stai ? Chiar cu ea ?". Imediat am fost întoarsă cu fața la perete, până ce mortul a fost dus în camera de baie. A trebuit să treacă ani și ani de zile ca să aflu că el nu murise atunci, ci fusese ucis, tot în cursul anchetei la M.A.I. în 15 Februarie 1953.

La anchetă văzându-mă abătută, anchetatorul, auzind desigur ce mi se întâmplase, a încercat să mă convingă că să nu am nici o bănuială asupra soțului meu, cu care îmi promitea să mă confrunte.. Si m'a trimis înapoi la celulă.

După ce am relatat colegelor din celulă cele întâmplate, ne-am rugat toate în șoaptă ca Invierea Domnului Isus Hristos să aducă deșteptarea Neamului Românesc și eliberarea lui de sub teroarea tiraniei comuniste.

....De atunci am trăit încă cinci Paști în închisori și șase în domiciliu obligator, toate de neuitat.........

Gustav BOLINDER:

RUMANSKA PROBLEM
DEN TRANSILVANIA OCH DEN BASSARABISKA FRAGAN

Stockholm, 1944, 97 p.

Teamă ne este că această minunată și obiectivă scriere favorabilă cauzei românești, a călătorului suedez G. Bolinder, fiind ieșită de sub tipar tocmai în vremea apropierii tăvălugului bolșevico-rus de teritoriul țării noastre, va fi rămas atunci neobservată și neconsemnată. Socotim, de aceea, că în cazul unei cărți de valoarea celei de față, pentru Români, un comentar niciodată nu poate fi tardiv.

Cartea este scrisă de o pană suedeză, cu inimă românească.

Autorul ei este un cunoscut călător, observator pătrunzător al realităților etnice în diferite părți ale globului, în perioada dinaintea războiului ultim. Cu chestiunea Românilor el vine în contact încă de prin anul 1936 când studiază neamurile din Carpați (și publică apoi cartea Hos Karpaternas folk). Atunci îi cercetează și pe Huțuli și consemnează răspândirea păstoritului românesc, odinioară, pretutindeni în zona carpatică. Incă în această scriere, G. Bolinder constata deosebirea netă în tratamentul aplicat grupurilor etnice minoritare din zona amintită: pe câtă vreme statul maghiar urmărise cu înverșunare desnaționalizarea lor, statul cehoslovac, în cuprinsul căruia se găseau acum minoritățile respective, le promova interesele.

Această caracteristică de bază a maghiarismului agresiv și deznaționalizant este demascată apoi din plin în cartea de față, la capitolul privind Transilvania (p.26 - 73). 'Maghiarizarea (Românilor și a.) a constituit un sistem de stat", constată G. Bolinder (p. 57), după ce face o analiză istorică a situației. La 1867, Românii au fost lăsați fără să fie întrebați în cadrul Ungariei. Sistemul de oprimare și maghiarizare metodică se oglindește, printre altele (impunerea învățământului maghiar, maghiarizarea numelor etc, etc.), în proporția numerică a deputaților admiși în parlament: în timp ce maghiarii alegeau un deputat la 4,000 de alegători, Românii puteau trimite unul la 40,000 de alegători! Dovezile de ordin arheologic, istoric și etnografic pledează toate pentru o unitate politică firească a tuturor Românilor.

Ungurii, când au pretenții asupra Transilvaniei, trăiesc ancorați într'un trecut apus pentru totdeauna (p. 51). A pretinde un teritoriu numai pe motivul că l-ai dominat tu timp de o mie de ani, este tot atât de "logic", cum ar fi,dă G. Bolinder exemplu - ca Suedia să pretindă Finlanda numai pentru faptul că aceasta a făcut parte cândva din statul suedez!

Sau - adăugăm noi - turcii să pretindă Peninsula Balcanică pe care au stăpânit-o vreo 500 de ani! Un contraargument, printre altele, la afirmațiile revanșarzilor maghiari cum că România ar fi alipit Transilvania prin cucerire în 1918: în realitate aceasta s'a unit în mod pașnic cu vechea Românie, prin hotărirea adoptată de Adunarea Românilor la Alba Iulia.

Dar, ținem să informăm, s'au găsit în regimul comunist unii istorici, al-de D. Liveanu (Olivenbaum), să susțină la adăpostul partidului comunist și al editurii sale politice tocmai teza despre "politica imperialistă a burghezo-moșierimii române de cucerire a Transilvaniei!".

Cu aceeași căldură, uzând la fel de o argumentație temeinică, G. Bolinder demonstrează dreptul Basarabenilor de a fi laolaltă cu toți Românii, în același stat. Din punct de vedere geografic, etnic și istoric, Basarabia face parte din Moldova cea de totdeauna. 'Niciun cercetător însărcinat de guvernul rus ca să demonstreze originea slavă a populației basarabene, n'a putut nega continuitatea populației românești în această regiune"-arată autorul suedez (p.84) - în 1944! - dând drept exemplu pe Urusov, Bestuzev ș.m.a. din sec. trecut, care au recunoscut caracterul etnic românesc al Basarabiei. Incă la 1834, rusul P. Keppen constata că 86% din locuitorii Basarabiei sunt Români. In 1897, numai 8% din locuitorii de acolo erau Ruși. Iată însă că în 1897 Rușii totuși interziceau școlile românești. 'Basarabia trebuie să aparțină României pe considerente de ordin etnografic, istoric și geografic", afirmă limpede autorul în zilele de apropiată nouă primejdie pentru Basarabia, în 1944 (p.91). Nici din punct de vedere politic înstrăinarea Basarabiei nu se justifică, dat fiind că apartenența ei la Moldova a fost recunoscută de Ruși încă la 1711, apoi de URSS în 1934 prin acceptarea graniței pe Nistru, cum și prin declarația semnată de Molotov în 1939 de a respecta integritatea teritorială a României.

Un capitol special, mai modest, consacră autorul și problemei Bucovinei de nord. Supusă colonizării străine de către statul austriac după 1777,Bucovina se înfățișa în 1930 cu o populație românească redusă la numai 44,5% față de 73%, cât aceasta constituia în 1774.

Argumentul invocat din partea Sovietelor de a lua Bucovina drept "recompensă" pentru deținerea Basarabiei timp de 22 de ani de către România, este unul ce nu-și găsește seamăn în analele dreptului internațional! - exclamă G. Bolinder (p.96). Pe drept cuvânt, el își propusese să demonstreze dreptul poporului român la unitate națională (p. 5), dreptatea acestui neam care "niciodată n'a atacat pe alții" (p. 11).

Autorul nu omite să precizeze deasemeni răspândirea geografică a neamului românesc - "cel mai numeros printre popoarele sud-est europene". Iată informația în acest sens, pe care nu o putem găsi în niciun imprimat r.s.r. -ist de la 1948 încoace:

'Poporul român este răspândit departe peste granițele actuale de stat. In multe părți unde au trăit în număr redus, Românii au fost desnaționalizați și au dispărut. Urmele lor se pot găsi în nume de munți, în diverse cuvinte sau datini menținute, știute însă drept unele tipice pentru ei.. Se găseau așezări românești dincolo de Tisa, până în Moravia și munții de pe granițele Poloniei. Românii aveau așezări în Slovacia, le est având vecini pe Ruteni; dar au fost acolo deznaționalizați în vremea stăpânirii ungurești.

Un mare număr de sate românești sunt răspândite în Iugoslavia până în apropiere de Niș. Acolo, între Dunăre, Morava și Timoc există peste 400,000 de Români.

Cât privește hotarul cu Sovietele, o rețea de sate românești se întinde pe partea de dincolo de Nistru, de la Moghilev până la Ovidiopol, nu departe de Odesa. Reginunea dintre Nistru și Bug, care acum în vremea războiului este administrată de Români, are vechi așezări românești (200,000 de Români). Multe sate românești se mai găsesc și pe cele două maluri ale Bugului. Sate dispersate ajung până spre Harkov. In Crimeia se găsesc Români în împrejurimile Simferopolului și lângă Marea de Azov. Păstorii români au atins în deplasările lor nu numai Caucazul și Caspica, ci și Amur-Daria și Str-Daria, chiar granițele Indiei și Afganistanului" (p. 17). 'Enclave etnice românești se găsesc în Bulgaria, Grecia de nord, Albania de sud și Jugoslavia de sud, precum și un grup în Istria".

Glasul acestui martor al dreptății Românului, Suedezul G. Bolinder, rămâne pentru totdeauna și oricând el poate fi auzit, din această carte a sa, argument simplu și convingător.

S. GARLEANU

UN NOU REVIZIONISM MAGHIAR

Ion HALMAGHI

Ungaria marxistă, de azi, continuă linia șovinistă a revizionismului, de ieri, al fostei Ungarii libere, cu toate lozincile, metodele, documentele și falsificările istorice de altădată. In acest sens, Budapesta comunistă, a proiectat o strategie propagandistică de largă anvergură. A privit cu simpatie, dacă nu a inspirat, pe față sau camuflat, manifestările politice și atitudini de protest, în diferite părți ale lumii (în America, la New York, Washington, în Georgia și Columbia University). Toate aceste manifestații publice au falimentat, deși afișau lozinci atrăgătoare pentru drepturile omului.

Au falimentat pentrucă problema drepturilor omului era numai un paravan propagandistic, fără un conținut real. Un paravan care ascundea alte intenții și alte obiective.

Intenția adevărată era să se redeschidă problema Transilvaniei, a cărei retrocedare o visează "fosta Ungarie milenară", ascunsă astăzi sub numele de Republica Socialistă Ungaria. Să se întrețină chestia Ardealului în actualitate, ca o rană deschisă, care nu și-ar găsi leac decât prin dominarea civilizației "ugrice" pe care au adus-o triburile maghiare din îndepărtata Asie.

După ce "avant-garda" manifestărilor publice și-a atins obiectivul, oficialitatea maghiară, din Ungaria comunistă, a trecut la punctul doi din program: reinterpretarea istoriei românești, de către "istoricii" maghiari.

Așa, au apărut 'History of Hungary", o culegere de studii, sub îngrijirea lui Erwin Pamleny, la Paris, 1974 și la Londra, 1975; apoi, un articol al lui Antal Bartha, în Magyar Hirlap, din 25 Dec., 1977, iar recent o broșură a lui Endre Haraszti: "Origin of the Romanians", în Canada.

In toate aceste lucrări, menționate, se discută problema originii românilor și a continuității poporului român. Si se afirmă că teritoriul Daciei nu era locuit, la sosirea Ungurilor din Asia, de nici un fel de populație. Acest teritoriu ar fi fost populat de către Unguri, în special pe teritoriul Transilvaniei actuale, unde a introdus "civilizația".

O consecință firească, a acestor afirmațiuni maghiare, este faptul că poporul român, de azi, nu este continuatorul vechilor Daci și Geți, ci un popor care s'a strecurat, din sudul Dunării, pe teritoriul Transilvaniei, după ocuparea acestui teritoriu de către formațiunile de "cavaleri" maghiari.

Tezele acestea maghiare nu sunt noi. Sunt aceleași teze pe care le-au prezentat vechii istorici maghiari. La fel de vechi sunt și instrumentele politice, pe care le întrebuințează Ungaria marxistă, în clarificarea problemelor istorice. Istoricii unguri și conducătorii politici, din Budapesta comunistă, desfășoară aceleași argumente care i-au fost prezentate lui Hitler și Musolini, înainte de cel de-al doilea război mondial.

Ca să aducă teze și argumente noi, Budapesta are un drum lung de străbătut, mai lung decât cel din fundurile Asiei, de unde au venit întemeietorii ei.

In România, oamenii de știință, au făcut cercetări imense și profunde asupra trecutului românesc în toate domeniile. Ei au scos la suprafață o documentare inegalabilă asupra originii și desvoltării poporului român, care a validat fără drept de apel, pe toți istoricii români din trecut.

Explicațiile lui Xenopol asupra teoriei lui Roessler,pe care a descalificat-o; ale lui Iorga asupra teritoriilor părăsite, ale lui Hașdeu asupra limbii române, ale Scolii ardelene, și ale Cronicarilor moldoveni și munteni, asupra romanității românești, ca și liniile directoare ale arheologiei lui Vasile Pârvan, au fost reconfirmate de noi descoperiri, cu care vor avea mult de furcă maghiarii (fie politicienii, fie oamenii de știință).

I-ar trebui întregii Academii Ungare de știință cincizeci de ani să poată combate, măcar marginal, monumentala lucrare a cărturarului român Stefan Pascu: 'Voevodatul Transilvaniei". (cartea aceasta, ar face bine românii s'o traducă, în engleză și franceză, înainte de a cheltui banii pe traduceri fără semnificație în lumea liberă).

Ungurii sunt depășiți în domeniul istoriei, căci nu pot face față istoriografiei românești, cu argumente și dovezi concrete. Dar, nu sunt depășiți, în planul politic, căci au o diplomație flexibilă și axată pe o concepție "națională", ca esență, dacă nu ca formă. Naționalismul maghiar primează, față de valorile și dogmele marxismului. Fireste, asta nu-l îndreptățește să diformeze istoria, și să se mențină pe poziții anacronice.

Că este vorba de o diformare și de un anacronism, vom încerca să arătăm în viitor cu toate detaliile necesare. Acum, ne mărginim la a arăta caracterul general al problemei, și a indica imperativul de a răspunde celor ce depășesc limitele bunului simț și ale adevărului.

Ne pare scandalos să se vorbească despre o "civilizație asiatică", adusă în Dacia, după ce Vasile Pârvan a arătat în "Getica" culmile pe care le-a atins civilizația daco-getă. Ce fel de civilizație aveau oare ungurii care erau nomazi ? Poate, politeța "renumită" a maghiarilor, încorporată în "cadrul manierelor elegante". Dar, este știut că acest cod al manierelor elegante se adoptă de către cei ce nu le au, și urmează să imite pe cei ce le au în sânge, pe linie ereditară.

In orice caz, ne găsim în fața unui scandal monstruos, căci în modul cel mai organizat se falsifică istoria poporului român.

Nu putem accepta și nu putem îngădui să se continue această campanie anti-românească, a marxiștilor sau nemarxiștilor maghiari, fără răspunsul nostru documentar și pozitiv.

Vom publica în viitor, și în limba română și, mai ales, în limba engleză dovezi istorice care vor pune în lumină adevărată tot neastâmpărul freudian al maghiarilor dela Budapesta. Căci obsesia Transilvaniei nu este altceva decât o străveche inhibiție maghiară a neputinței de a obține un blazon european. Transilvania le-ar oferi acest blazon.

Dispunem de o documentare serioasă, dar suntem gata să primim și alte dovezi, dela cei ce vor să contribue la alcătuirea acestui proect, și mulțumim anticipat celor de bună-voință.

ATEISMUL, COMPONENTA SINE QUA NON A IDEOLOGIEI COMUNISTE

George BĂLAN

Propaganda ateist-comunistă face atâta caz de îngenuncherea spirituală a omului prin credință, de care se oferă demagogic să-l elibereze, deoarece o asemenea îngenunchere face imposibilă îngenuncherea în fața Cezarului cel roșu. Nu demnitatea umană este ceea ce-l doare pe Partid, ci faptul că religiozitatea reală din suflete îl împiedică să devină stăpânul acestei demnități. Ofensiva ateistă este, din acest punct de vedere, în cel mai înalt grad justificată. Lăsând creștinismul să se desvolte în mod normal, comunismul și-ar semna propria-i condamnare la moarte. Lupta împotriva burgheziei, capitalismului, exploatării este pretext pentru o răfuială infinit mai importantă, în vederea căreia erau de fapt chemați proletarii să se unească: răfuiala cu Dumnezeu. Toate țările în care puterea comunistă a triumfat, ne pun invariabil în fața aceluiași fenomen: transformarea agresiunii sociale (revoluția propriuzisă) în agresiune spirituală (numită de chinezi și revoluție culturală). Lupta de clasă se dovedește a fi fost doar un paravan al adevăratei lupte care trebue să se dea și care abia acum începe: lupta dușmanilor lui Dumnezeu împotriva prietenilor lui Dumnezeu. Aceasta este esența socialismului. Aceasta este justificarea profundă a neîntreruptei și crescândei campanii antimistice pe care trebue s'o desfășoare un partid comunist ajuns la putere și pentru ca să se mențină la putere.

Numai că -vorba creștinului, adică a românului fără "nivel politic" - "socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg". Au crezut că, încercând să-l desființeze pe Dumnezeu ca termen firesc și curent de referință în gândirea oamenilor, își vor putea croi drum spre sufletele lor, aceasta fiind adevărata țintă a imperialismului comunist. "Inimile noastre aparțin Partidului", spusese odată, într'un acces de prostituare, acel scriitor sovietic care avusese multă vreme faima de romancier nr. 1 și despre care, din fericire, s'a descoperit că-și datora gloria unui furt literar: Solohov. Au văzut în credință ceva introdus din afară în cuget și și-au zis că este suficient să scoți religia din învățământ, să interzici preoților catehizarea copiilor, să faci din ateism o doctrină obligatorie și să propagi ultimele descoperiri științifice pentru ca oamenii să se lecuiască pentru totdeauna de boala așa-zisului misticism și să revină la starea lor normală, sănătoasă care, după Marx și Lenin, este aceea de ireligiozitate, de necredință. Neintegrate lui Dumnezeu, adică redate ateismului lor funciar, conștiințele se vor putea integra fără dificultate Partidului, adică acestei noi zeități căreia, pretutindeni unde triumfă, comunismul îi silește pe oameni să i se închine. Aceasta este "socoteala de acasă". Ce se petrece însă "în târg"? Ei bine, în acest suflet pe care materialismul dialectic îl neagă, au loc procese pe care ochiul comunist, altminteri foarte ager, nici nu le poate bănui. Cum să aibe el acces la un tărâm despre care a declarat, fără șovăire, că nu există? Iată de ce, în ceea ce privește înțelegerea oamenilor, orientarea în misterele psihologiei umane, comuniștii dovedesc totdeauna primitivism, opacitate. Cu o naivitate ce trădează flagrant lipsa lor de realism, ei își închipue că pot fi siguri de oameni dacă dosarul lor e "curat", atestând adică origină socială sănătoasă și trecut conformist, dacă referințele cunoscuților îl prezintă ca element de încredere și dacă a depus jurămîntul de credință față de partid. Ei nu-și pot însă imagina că, îndărătul acestei fațade favorabile regimului, și anume pe tărâmul contestat de ei al sufletului, se pot ridica, atotputernice, forțe total ostile acestui regim și care se manifestă în multiple feluri: de la rămânerea în străinătate a celui ce se mișcă în sferele înalte până la răzvrătirea celor din care Partidul făcuse un fel de sfinți ai istoriei sale de luptă -minerii din Valea Jiului. Dar cea mai primejdioasă din forțele care se ridică împotriva teroarei comuniste în sufletul acesta negat de materialismul dialectic, este nu antipatia care poate exploda în modul cel mai neașteptat infirmând amenințător "socoteala de acasă" și deschizând sumbre perspective lui "Roșu Impărat". Cea mai primejdioasă pentru soarta comunismului este acea forță sufletească prin care omul se simte și se descoperă ca parte integrantă a Spiritului universal, forță a cărei conștientizare face sufletul invulnerabil și invincibil. Acestei forțe care poate genera în orice om sentimentul sublim al unei suveranități lăuntrice inviolabile, i s'a spus de mii de ani, în ebraică, messia (adică cel uns ca rege), iar acum două mii de ani grecii au tradus acest cuvânt în limba lor, și echivalentul grec al lui Messia este Hristos. Fac această precizare filologică pentru a demitiza noțiunile și a nu le manevra ca pe fetișuri. Este hristic sau hristificat, sufletul care a luat deplină conștiință spirituală de sine, adică de identitatea sa cu Spiritul universal, și a devenit astfel un "Om printre oameni", adică rege printre cei ce încă se complac în robie. Nu este însă aceasta tendința cea mai profundă, tendința înnăscută și eternă a oricărui suflet? Puteți confisca bibliile, puteți interzice predarea religiei, puteți să-i cumpărați pe preoți, puteți închide și dărâma bisericile, puteți să faceți elogiul grotesc al ireligiozității și necredinței: din suflet tot se va ridica, irezistibilă, dorința de a fi el însuși, de a se uni cu forța universală nevăzută cu care se simte de o ființă, de a-i da afară din sanctuarul său intim pe cei ce au cutezat să intre acolo. Cum atât de pregnant se spunea în cultura de limbă latină de la începutul evului mediu, anima naturaliter christiana: sufletul e creștin de la natură. E suficient să vrea să rămână el însuși, pentru ca de la sine să i se deschidă drumul spre regalitatea spirituală, adică spre Hristos.

George BALAN

OUĂLE ROȘII DE PAȘTI

Tradiția ouălor roșii de Paști este foarte veche. De fapt oul colorat a fost folosit ca simbol chiar înainte de venirea Mântuitorului. Babilonenii considerau oul ca simbol al fertilității. Egiptenii credeau că iepurele și oul simbolizează primăvara și reînoirea vieții. Până și Chinezii colorau, primăvara, ouă în roșu ca o reprezentare a soarelui și a focului, două necesități de viață.

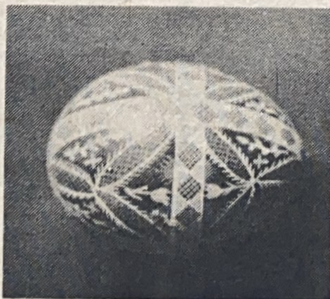

Pentru Creștinii dintâi obiceiul a luat altă însemnătate. Coloarea roșie însemna sângele mântuitor pe care Iisus Hristos l'a vărsat pe crucea de pe Golgotha pentru răscumpărarea omului din păcatul originar. Dovadă că ei foloseau oul ca simbol o avem și în faptul că în mormintele vechi de creștini s'au găsit adeseori ouă roșii puse alături de trupul martirilor.

Pornind dela această tradiție, cu vremea, folosirea ouălor roșii de Paști a devenit generală și fiecare popor a desvoltat obiceiuri locale. Coloritul nu s'a limitat la culoarea roșie ci a devenit o artă, folosind desemne din ce în ce mai complicate. Mai ales la popoarele din răsăritul Europei, la Ucraineni, la Români și la Bulgari, oul de Paști a însemnat o podoabă. Grecii au mai adăugat și oul copt împreună cu colacul de Paști.

Cât privește originea diferitelor figuri, nu se poate spune că ea pornește dela un popor ori dela altul. Aproape toate neamurile folosesc culoare plină ori desemn. Figurile sunt luate din natură, ca frunza de viță de vie, spicul de grâu, ori desemnele din arta populară, cari împodobesc îmbrăcămintea și casa țărănească.

Obiceiul din Europa de Nord și America de a ascunde ouăle prin iarbă ca să le găsească copiii se pare că vine din Germania unde anumite familii nobiliare împrăștiau ouăle roșii ca să facă bucurie copiilor slujitorilor dela Curtea boerească. In România nu se practica acest obiceiu în lumea dela țară. Prin sate oul de Paști era destinat pentru ciocnit. In ziua de Paști fiecare avea ouă roșii și întâlnindu-se la biserică toți ciocneau rostind cuvintele "Hristos a Inviat" iar

celălalt răspunzând "Adevărat a Inviat". In unele familii, prânzul mic de dimineață, după întoarcerea dela biserică, începea cu fiecare membru al familiei ciocnind unul cu altul și zicând "Hristos a Inviat".

SOLIA APRIL, 1976

Calvarul

de Ion Țolescu

Când Te–au dat prins și n'ai rămas cu nime,
Atunci când coborai din Ghetsimani
Și s'a lăsat din cer întunecime,
Eram și eu printre cei mulți, eram ...

Eram și eu atunci și m'ai strigat
La denia copilăriei mele,
Când Te–au legat la stâlp însângerat
Și–au curs din spinii Tăi în ochii–mi stele...

Și–am plâns atunci și'n lacrimi Te–am văzut ...
C'aș vrea să mor să nu–mi mai uit de Tine
Când Te-au întins și'n cuie Te–au bătut,
Când sângele Ți s'a scurs tot din vine ...

Atunci când sus pe dealul Căpățânii
Calvarul Tău mi l–am simțit în sânge,
C'ai strâns pironul în căucul mâinii
Și'n mine pumnul Tău de–atunci se strânge.

DIN TRECUTUL NOSTRU

CĂILE DE LUMINĂ, DE JERTFĂ ȘI DE BIRUINȚĂ ALE NEAMULUI

TRATATUL DE PACE RUSO-TURC DE LA SAN STEFANO DIN FEBRUARIE 1878

Comandor Mircea PETRU

Politica Impărăției pravoslavnice de acum o sută de ani - ca și politica Rusiei atee de azi - urmărea, atât în timp de pace ca și în timp de război "o politică de înrobire a națiunilor și nu de eliberare a lor". In războiul contra turcilor din 1877, sub imagina unei Rusii eliberatoare și protectoarea creștinătății, obiectivele vizate - așa după cum au fost stipulate în tratatul de pace de la San Stefano - erau: Constantinopolul cu strâmtorile și dominația Peninsulei Balcanice.

După al doilea război mondial - aceeași Rusie, de data aceasta atee - sub imaginea luptei contra fascismului și protectoarea clasei muncitoare, a pus stăpânire pe toate țările apusene, intrând în inima Europei, iar azi amenință să sugrume întreaga Europă.

**

La începutul anului 1978, Turcia, abandonată de puterile europene și lăsată să se descurce cu armatele rusești sub zidurile Constantinopolului, cere armistițiu. Cu toate demersurile și protestele guvernului român în care arăta drepturile sale de a participa la încheerea armistițiului și la negocierile de pace, arătând " că este absolut drept ca România să participe la negocierile de pace așa după cum a participat la victoria asupra Imperiului Otoman", la obținerea căreia poporul român contribuise cu întregul lui potențial material, uman și militar.

Rusia tratează singură și încheie la 23 Ianuarie 1878 armistițiul de pace de la Adrianopol, urmat la scurt timp de tratatul de pace din 19 Februarie 1878, de la San Stefano.

SEMNAREA TRATATULUI DE LA SAN STEFANO. DE LA STANGA LA DREAPTA STAND PE SCAUNE: SADULLAH BEI, SAVFET PASA, COTELE NELIDICOV.

La începutul lunei Martie 1878, guvernul român a luat cunoștință de textul de pace de la San Stefano, din ziarul "Jurnal de St. Petersburg", expediat de către Generalul Ghica, reprezentantul României pe lângă guvernul rus.

Imediat, guvernul român protestează în modul cel mai hotărât trimițând o notă reprezentanților României pe lângă puterile europene în care arăta " că tratatul de pace de la San Stefano...dispunând de noi, fără noi și împotriva noastră, care lezează suveranitatea și interesele legitime ale României, Domnitorul, guvernul și națiunea l-a declarat lipsit de orice valoare obligatorie pentru România."

Atitudinea Rusiei față de România pe care o privase de a participa la masa tratativelor de pace, a prilejuit presei europene numeroase comentarii prin care era încriminată tendința Rusiei de dominație și expansiune în sud-estul Europei, precum și atitudinea guvernului rus de sfidare a suveranității aliatului său:.."din momentul ce România era considerată independentă -cum se prevede în articolul 5 al tratatului de la San Stefano-; problema liniilor de comunicații, prin teritoriul român, pentru armatele ruse aflate în Bulgaria- articolul 8 din tratat- nu poate fi impusă guvernului român..." Rusia a uitat, se pare, sau nu vor să-și mai amintească faptul că fără ajutorul armatei române, atât de disprețuită la început și pe care-l cereau cu disperare în momente critice, ar fi fost aruncați înapoi peste Dunăre, sau la o defensivă periculoasă...".

Tensiunea din capitala României a fost sporită la 15 Martie 1878 de interpelarea deputatului Pache Protopopescu, care cere guvernului român să-și precizeze poziția în legătură cu tratatul de la San Stefano.

La 24 Martie 1878, guvernul român trimite o nouă circulară agenților români din străinătate în care sublinia inechitatea articolului 8 al acestui tratat astfel: ..." la 4 Martie 1878, când România nu era încă recunoscută independentă, Rusia acceptase să semneze cu România o convenție privind reglementarea dreptului de trecere a trupelor ruse pe teritoriul românesc. Acum, când România era o țară independentă, aceeași problemă -trecerea trupelor ruse pe teritoriul românesc- nu mai era discutată cu guvernul român, ci hotărâtă în tratatul ruso-turc de la San Stefano unde România nu a fost admisă să ia parte. Iar în ceeace privește schimbul Dobrogei, vechea stăpânire a bătrânilor voevozi români pe care Rusia ne dorind să și-o anexeze, a decis să o schimbe cu cele trei județe basarabene: Bolgrad, Cahul și Ismail, restituite Moldovei, prin tratatul de la Paris din 1856, guvernul român refuză orice discuție. Actul bilateral este o negație a suveranități României și un pericol pentru națiunea română, încheia nota...".

Cancelarul Gorceakov își va mărturisi iritarea pentru încercarea guvernului român de a găsi sprijin, pe lângă celelalte puteri, calificând întreaga acțiune de rezistență la pretențiile guvernului său drept o "insultă" adusă țarului, care ar fi fost "târât în fața Europei", fapt pentru care a îndrăznit să amenințe că va dezarma armata română.

Preasa străină și rapoartele consulare și diplomatice desvălue că o încercare de dezarmare a armatei române - așa după cum a amenințat Gorceakov - nu ar fi fost ușoară, ba chiar s'ar fi putut desfășura împotriva armatei ruse o reacție îndârjită și eficace.

După amenințări și executarea unor acțiuni de intimidare, Rusia văzând că România nu cedează, elaborează planuri concrete de ocupare efectivă, cel puțin a unei părți din România, pentru a se asigura liniile de comunicație cu Bulgaria. Domnitorul Carol I și guvernul său nu s'au lăsat intimidați. In timp ce în interiorul țării s'au adoptat precipitate măsuri de apărare, pe plan exterior s'au făcut mari eforturi pentru a obține sprijinul celorlalte puteri europene. La 20 Aprilie 1878 Consiliu de Miniștri hotărăște ca toate unitățile care se mai aflau la sud de Dunăre să fie aduse în țară și întreaga armată să ocupe un dispozitiv de apărare: în Oltenia pe aliniatul Calafat, Craiova, Slatina și în continuare în Muntenia, la poalele Carpaților, între Ploești, Câmpulung și Târgoviște; iar cavaleria pe linia Argeșului între Găești și Titu.

Agravarea tensiunei dintre guvernul român și cel rus; atitudinea energică a Angliei fixată ferm la alternativa război sau congres, care să desbată clauzele păci ruso-turce, ostilă creșterii influenței Rusiei în Peninsula Balcanică și, mai ales, schimbării statutului Strâmtorilor; guvernul austro-ungar, nemulțumit de faptul că guvernul rus nu respectase întocmai angajamentele asumate prin acordul secret încheiat în perioada premergătoare războiului, toate acestea au lăsat la un moment dat impresia că relațiile internaționale conduceau spre o a doua "variantă" a "războiului Crimeei". In această situație, o Românie ostilă ar fi dus la întreruperea comunicațiilor cu trupele ruse din Bulgaria, ce ar fi rămas izolat și sortit unei catastrofe.

In acest climat s'a ajuns la congresul de la Berlin, ale cărui lucrări urmau să se desfășoare între 1 Iunie- 1 Iulie 1878.

O serie de oameni politici, ca I.C.Brătianu, Ion Gica, D.A. Sturdza și alții au plecat la Viena, Berlin, Paris, Londra pentru a prezenta cabinetelor respective situația critică a României față de pretențiile și amenințările Rusiei și a cere sprijinul în vederea participării României la viitorul congres de pace.

CREDINȚA NOASTRĂ

E veche de milenii și presentă
Credința noastră, simplă dar profundă,
Si dacă ieri crezut-am cu Zamolxis,
Azi îl urmăm pe Crist pe-aceași undă!

Ieri noi credeam adânc în nemurire
Si într'o viață de apoiu, ferice,
Iar astăzi contemplăm aceleași ceruri
Cu-o viață mult mai bună ca aice !

Zamolxis ieri ne-a fost tăria noastră,
Eterna forță ce venia de Sus -
Astăzi în Crist ne punem noi speranța
Si în cuvântul Lui pe Munte sus !

Si dacă'n locul Bunului Zamolxis,
Azi îl avem pe Crist ca'ndrumător,
Unul trăiește'n Celălalt, urmându-l,
Fiindu-ne și Zeu și Salvator !

Trei ani Zamolxis s'a retras din lume,
Si-a apărut din nou, purificat -
Trei zile Crist zăcut-a în mormânt,
Si-a treia zi din morți a înviat !

Credința-ne de ieri și azi, e-aceași,
Si de milenii o avem cu noi, în noi,
E simplă dar profundă și e tare -
Ca un Zamolxis și un Crist: în Unul, doi !

Credința noastră'i barcă ce pe valuri
Dusă'i de vânturi mai adânc, în larg -
Pe marea furtunoasă-a vieții acestea,
In care valuri aprige se sparg !

Nimic Credința nu ne-o poate rupe,
Din ea s'adapă astăzi milioane,
E apa vie ce ne-a dat puterea
Ca să'nfruntăm amarul din prigoane !

Cu ea învie'n noi, din nou speranța,
De jos, iar sus, cu ea ne-am ridicat -
Si astăzi ca și ieri, și ca și mâne,
Cu ea Zamolxis, Crist a înviat !

In noi, cu noi, Credința ni-e salvarea,
Credința'n noi și'n nemurirea noastră,
Pe-acest pământ și'n viața viitoare,
Aci sau sus, așa'i Credința noastră !

Basil Lapadat MARCU

BISERICA CREȘTINĂ

BUCURIA ÎNVIERII

Arhim. ROMAN BRAGA

Creștinii de totdeauna și-au exprimat bucuria, în dimineața de Paști, prin cuvântul "victorie", adică biruința omului asupra morții, asupra iadului, asupra lui însuși.

Dar unde este bucuria? Suntem părtași sau asistăm zilnic la atâtea dureri și lacrimi, provocate de moartea celor dragi. In asemenea circumstanțe, toate condoleanțele, toate cuvintele de dragoste ale prietenilor sunt inutile. Nici coroanele de flori și nici chiar slujbele de înmormântare nu aduc mângâiere, ci numai mesagiul lui Isus Hristos citit deasupra gropii: "Eu sunt învierea și Viața. Cine crede în mine, chiar de va muri, viu va fi; iar cine trăiește și crede în mine nu va muri niciodată". (Ioan, 11, 26). Căci precum printr'un om s'a introdus păcatul în lume și prin păcat moartea, tot printr'un om a trebuit să vină și învierea. Dumnezeu s'a pogorât pe pământ și s'a întrupat ca să plătească polița făcută de diavol în numele lui Adam celui căzut. Deci, precum în Adam toți murim, în Hristos toți vom învia.

Acesta este mesagiul bucuriei și al victoriei, trâmbița dimineții de Paști, explozia de lumină spirituală și veselia credincioșilor, când se salută, se îmbrățișează și cântă: "Hristos a înviat!"

Hristos a înviat din morți să dea lumii viață abundentă, viață fără de lacrimi și dureri, viață eternă!

Hristos a înviat! Tresaltă cimitirele, mormintele vorbesc, primăvara mustește, natura se împodobește, îngerii cântă, demonii pier iar cerul și pământul se prefac în biserica Dumnezeului celui viu!

Hristos a înviat, iar crucea se transformă în steag de biruință, prin care boldul morții s'a tocit, iadul s'a înșelat, puterea lui devine ilusorie, deșartă, temporară; pentru că la glasul Arhanghelului și întru trâmbița lui Dumnezeu, cei morți întru Hristos se vor scula întâi. . . .

Invierea lui Isus este un fapt istoric, dovedit prin neîntrerupta lui convețuire dimpreună cu oamenii, timp de patruzeci de zile. Dar este și un eveniment personal; pentru că toți care ne-am botezat în Hristos, am luat asupra noastră toate ale Lui: moartea și viața, timpul și veșnicia. Imbrăcatu-ne-am cu aceeași putere de sus, care acum două mii de ani L-a sculat pe El din mormânt. Bucuria Invierii rezidă în substanța noastră de creștini ortodoxi. Deaceea ne bucurăm în dimineața de Paști și suntem optimiști.

Ateii contemporani reproșează crestinilor că sunt niște înflăcărați naivi și visători, că nu văd agonia existenții omenești, viața de junglă a societății, în care domnește corupția și crima, foamea, războiul și cancerul. . . . Insă creștinul este optimist pentru că îl cunoaște pe Isus Hristos care a zis: "In lume necazuri veți avea, dar îndrăzniți că eu am biruit lumea " (Ioan 16, 33). Suntem plini de bucuria convingerii că prin Hristos ni s'a dat biruința. Nu ne fixăm atenția asupra problemelor, ci asupra rezolvării lor, care vine de sus. Nu rămânem sub cruce, ca necredinciosul autor al fanteziei muzicale "Jesus Christ Superstar", ci mergem cu Fiul lui Dumnezeu până la dimineața învierii, ca să intrăm apoi cu El în bucuria veșnică. Păgânul autor al turburătoarei opere "rock" îl răstignește pe Isus și se întoarce acasă, pentru că nici eroul lui n'a fost creiat să fie Dumnezeu. Strigătele disperate ale muzicii "rock" sunt icoana fidelă a ateismului contemporan de factură revoluționară, care iubește pe Isus, dar urăște pe Dumnezeu. Deaceea rămâne în agonia Săptămânii Patimilor. . . .

Pe noi, însă, nici îngerii, nici demonii, nici viața, nici moartea. . , nimic nu ne mai poate despărți de dragostea lui Hristos! Bucurați-vă îngeri și oameni, sfinți și păcătoși, plante și dobitoace! Săltați în inimile voastre și cântați;

"Hristos a înviat din morți. . . ,"

Arhim. Roman BRAGA

ÎNVIEREA DOMNULUI

Pr. Dr. Petre POPESCU

In Săptămâna Patimilor s'au retrăit ultimele clipe ale vieții Mântuitorului, terminându-se cu moartea și îngroparea Sa.

Moartea a fost evidentă. Ea a fost pe cruce. Un soldat i-a străpuns cu sulița coasta, din care a "curs sânge și apă". Duminică spre zorii zilei, trei femei au revenit la mormânt. Spre marea lor surprindere mormântul era gol, corpul dispăruse; doi oameni îmbrăcați în veștminte albe ca zăpada le-au spus: "Ce căutați pe cel viu cu cei morți?" "Nu este aici, ci a înviat".

Desigur, nu era prima dată când se auzia de istoria celor înviați. Iisus Hristos înviase pe fiul văduvei din Nain, pe fiica lui Iair, pe Lazăr. Sfântul Evanghelist Matei ne spune că în momentul morții mântuitorului, "mormintele s'au deschis și multe trupuri ale sfinților răposați au înviat". Matei XXVII, 52.

Toți cei înviați nu erau în realitate decât înviorați, însuflețiți. Ei au reînceput viața ca și celalți oameni, supuși legilor firii omenești și destinați să moară din nou. Aceste minuni vesteau ceea ce sărbătorim azi, Invierea Domnului Iisus Hristos.

Cetind povestirile evanghelice despre întâlnirile lui Iisus cu Apostolii după Inviere, El se comportă ca om viu, care mănâncă, se face văzut pentru a fi identificat, vorbește, ascultă, invită pe Apostoli să-i pipăie semnul rănilor, pentru a-i convinge de prezența Sa reală. El se comportă ca om normal, dar în acelaș timp scapă condițiilor omenești de timp și distanță. In Iisus Hristos se manifestă o ființă umană cu totul nouă, niciodată întâlnită. El este om și duh pur. El a atins starea promisă de lung a vreme, "trecut din această lume la Tatăl Său".

Evenimentul Invierii este unic. El a schimbat viața omului și cursul istoriei omenești. El este primul om care a murit în Gloria lui Dumnezeu și a înviat în Gloria eternității. Cu El s'a început o creație nouă. El este primul om care a împlinit destinul său, trecând prin moarte la viața veșnică, în Impărăția Cerurilor. El a biruit iadul și răul în mod definitiv și irevocabil, cu metode noi, prin gesturi, prin fapte și vorbe pline de milă, prin dragoste răbdătoare, prin iertare și prin sacrificiul suprem. El a înscris prima pagină divino-umană, în istoria omenirei.

Această creație nouă se poate experimenta de acum. Ea nu este o ipoteză a viitorului, ea este reală, de actualitate, gata să schimbe zdrențele omenești, în haină de nuntă. Este sensul botezului și menținerea imaculată în haina sa, reînoirea sufletului în timpul postului și a oficiilor pascale, reînviorarea spirituală prin participarea la Sf. Liturghie în fiecare Duminică, trăirea zilnică în implorare și tensiune și menținerea în limitele răbdării dragostei lui Dumnezeu. Această nouă rasă, seamănă lui Iisus Hristos înviat.

Viața omului nu este nici absurdă și nici definitivă. Ea este tranziție, mereu în progresie, prelucrată de energia divină prin sfintele taine ale bisericii, pentru a atinge plenitudinea voii lui Dumnezeu. Ea este frumoasă, chiar și în suferință și încercare.

Sfintele Taine sunt mijloace prin care creștinul poate să urce pe scara din viziunea lui Abraham, la plenitudinea voii lui Dumnezeu. Dacă Sfintele Taine s'ar putea rezuma într'un singur cuvânt, s'ar putea spune că sunt prezența Gloriei Divine în lumea plină de mizerii și păcate. Ele sunt participare la natura divină, dar dumnezeiesc, cel mai apropiat și cel mai încarnat.

Dumnezeu a ales aceste mijloace, acest contact fizic. Reamintesc faptele evanghelice: Iisus a vindecat orbul, atingându-i ochii cu mâna; pe surd l-a vindecat, atingându-i urechea. Lumea îl implora să-l vadă, să se atingă de hainele lui. Toți care aveau diferite boli se aruncau în fața lui, pentru a pune mâna pe El. Pentru Maria Magdalena, numai prin prezența lui fizică, și-a schimbat viața, i-a spălat picioarele cu lacrimile și părul ei. Dumnezeu n'a ales alt mijloc pentru a deschide porțile luminii, decât prin acest contact fizic, prin Sfintele Taine. Rezultă, că fără Sfintele Taine nu se poate intra în lumina eternă a Invierii și mântuirea nu este posibilă.

In haosul de azi, se face din Iisus Hristos un "super star", un nonconformist, un nou tip de hristologie în favoarea societății de consum și plăcere, un liberator, fără să se menționeze păcatul, un Hristos inofensiv, care să nu deranjeze nici comoditatea, nici indiferența și nici superficialitatea.

In topitoarea spațiului marxist, se strigă: "Redați-ne pe Iisus Hristos". "Nu-l reduceți la o idee sau la un idol". In dâncul infernului percepțiunea este exactă. Se vrea Hristos cel viu, cel întrupat sub amândouă chipurile și care s'a jertfit pentru noi, pentru păcatele și neputințele noastre. "Cel ce mănâncă Trupul Meu și bea sângele Meu, întru Mine petrece și Eu întru El" Ioan VI, 56.

Este Sfânta Taină a Impărtășaniei pe care mântuitorul Iisus Hristos a instituit-o: "Luați, mâncați, acesta este Trupul Meu, care se frânge pentru voi spre iertarea păcatelor"; "Beți dintru acesta toți, acesta este Sângele Meu al Legii celei nouă care pentru voi și pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor".

Da, corpul glorios al Fiului lui Dumnezeu se dă să fie mâncat spre "iertarea păcatelor și spre viața de veci". Această asimilare vie a omului cu Dumnezeu este inaugurată aici pe pământ.

Ce este extraordinar în Sfânta Impărtășanie? Este bucuria Invierii Domnului, este certitudinea îndumnezeirii omului, este lumina ce nu cunoaște apus.

Prin Sfânta Impărtășanie se protejează și se luminează discret omenirea.

Prin Sfânta Impărtășanie omul își regăsește filiațiunea pierdută și își trage viață, din viața lui Hristos.

Pentru aceea, nimeni în mod concret nu poate să aibă bucuria deplină a Invierii Domnului, decât prin Sfânta Impărtășanie.

Invierea ta, Hristoase Mântuitorule, îngerii o laudă în ceruri, și pe noi pe pământ ne învrednicește, cu inimă curată să te mărim.

HRISTOS A INVIAT

Pr. Dr. Petre POPESCU

CRONICI

Literare - Artistice - Culturale din exil şi din ţară

CARNETUL UNUI VETERAN

ST. GEORGESCU-SERGENT

ŞT. GEORGESCU - SERGENT

CARNETUL UNUI VETERAN

Amintiri din războiul pentru independenţă; Teatru; Poezii; Schiţe şi amintiri; Insemnări

Ediţie îngrijită de Şt. Georgescu - Olenin

EDITURA "RIGMOR" N. S. Govora Madrid, 1977

Salutăm cu bucurie decizia d-lui St. Georgescu-Olenin de a retipări în exil câteva volume ale tatălui d-sale St. Georgescu-Sergent, apărute pe vremuri în ţară, precum şi a unor manuscrise, convinşi fiind că puţini, foarte puţini din cei ce se află peste hotare, au avut ocazia să cunoască aceste scrieri nespus de preţioase pentru istoria literaturii române.

Volumul acesta de 388 pagini cuprinde, pe lângă unele date şi documente inedite asupra autorului: "AMINTIRILE MELE DIN RAZBOIUL PENTRU INDEPENDENTA"; "ALBANEZII", dramă în versuri în 5 acte; "POEZII"; "DIN RAZBOI", schiţe şi amintiri şi "INSEMNARI". (Preţul volumului este $12.00 şi se poate procura direct de la Editura "Rigmor", N.S. Govora, Av. Reina Victoria 13,10 A; Madrid 3, Spain).

In "AMINTIRILE MELE DIN RAZBOIUL PENTRU INDEPENDENTA", cât şi în schiţele din "Din război", sunt pagini emoţionante de un realism cu adevărat cutremurător. Capitolul: "Călăreţul fără cap", este şi va rămâne, fără doar şi poate, unic, în literatura de război a omenirii. Oamenii descrişi, sunt vii în faţa cititorului, fiecare cu calităţile sau scăderile sale, mişcându-se într'un spaţiu real. Descrierea luptelor de la Plevna, îl clasează pe St. Georgescu-Sergent în rândul celor mai iscusiţi povestitori din literatura noastră. Iar drama "Albanezii", mărturiseşte fără echivoc, un abil mânuitor al versului clasic.

Din "INSEMNARI", subliniem în special capitolul: "ROMANII IN DOBROGEA".

Pentru ca cititorul acestei scurte prezentări să-şi poată face o idee clară asupra acestui volum, reproducem mai jos aceste rânduri din schiţa: "ISTRATE TIGANUL":

"Săptămâna trecută un cerşetor rezemat în cârjă, îmbrăcat în zdrenţe, cu crucea pentru vitejie pe piept, sta la capătul podului Domniţa Bălaşa, întinzând mâna la trecători. Deşi îmbătrânit, slab şi prăpădit îl recunoscui:

- "Tu eşti Istrate?
- "Eu, dar de unde mă cunoşti? îmi răspunse el milogindu-se. Mă silii să'i aduc aminte, dar mă uitase.
- "Miluieşte-mă cu ceva - se ruga el când vrui să plec - să'mi cumpăr un sfert de pâine.

Amărât până în suflet că n'aveam cu ce-l ajuta, mă depărtai repede, gândindu-mă că el e mult mai fericit decât mine, fiindcă poate întinde mâna fără a roşi.

Imi părea rău că la plecare nu i-am strâns mâna cel puţin; dar iarăşi m'am gândit că e mai bine, căci bietul, ar fi rămas mirat şi desamăgit când ar fi văzut că nu-i las nimic în palmă.

L'am mai zărit de câteva ori cerşind pe străzi apoi nu l'am mai văzut.

Negreşit că poliţia l'a trimis la urma lui".

Pe lângă meritul lor strict literar, atât amintirile din Războiul pentru Independenţă, cât şi schiţele din "DIN RAZBOI", şi la fel paginile din "INSEMNARI", au în acelaşi timp valoare de document istoric, trăit "pe viu". Si pentru acest motiv, recomandăm cu toată căldura cititorilor noştri această carte admirabilă, pentru dăruirea căreia, îi suntem nespus de recunoscători, atât d-lui St. Georgescu-Olenin, cât şi editorului, N.S. Govora.

Ca încheiere, o notă personală a Cronicarului.

A tipări în exil, o carte în limba maternă, este o mare aventură şi în acelaşi timp, îndrăzneală, din partea celor ce se încumetă a o face, cu mari sacrificii personale. In general, cărţile respective se tipăresc într'un număr extrem de restrâns, variind între 300 şi 500. Iar, atât autorii, cât şi editorii, pentru a putea acoperi cheltuielile, pun bani din propriul buzunar. Pentru numele lui Dumnezeu, nu se găsesc oare peste hotare atâţia Români iubitori de slovă românească, ca să comande şi să plătească cărţile pe care le primesc!

CRONICAR

NICU IANCU

Sub steagul lui Codreanu

Momente din trecutul legionar

Editura DACIA - Madrid, 1973

Scrisă într'o frumoasă şi curgătoare limbă literară, această carte de amintiri personale a lui Nicu Iancu se citeşte uşor, ca un roman de aventuri fantastice, captivându-te de la prima ei pagină şi ţinându-te încordat până la cel din urmă rând tipărit.

E bine, e foarte bine chiar că se scriu şi se tipăresc asemenea cărţi în exil, spre a mărturisi atât în faţa noilor generaţii de refugiaţi ce cunosc foarte puţin despre mişcarea legionară, cât şi a istoriei de mâine care va trebui să reabiliteze în faţa opiniei publice mondiale una dintre cele mai pure, democrate şi altruistice mişcări naţionaliste a secolului. Si ar fi bine iarăşi ca cei ce au cunoscut această mişcare numai din presa duşmănoasă de stânga din acele vremuri sau din organele oficiale ale lui Carol II sau Ion Antonescu, să-şi ia zăbava şi să citească această carte, pentru a-şi putea da seama de falsa concepţie ce şi-au format despre Legiune şi legionari. Căci în istoria României n'a fost şi nu va mai fi un alt partid istoric atât de persecutat şi decimat cu ură sălbatică de conducătorii ţării.

Sunt în această carte pagini cutremurătoare, trăite cu înfrigurare pe toată gama simţirilor omeneşti, de la entuziasmul de foc, la cumplita desnădejde. Pagini ce trebuiesc citite pentru a cunoaşte adevărul mărturisit de cei ce l'au trăit pe propria lor piele şi l'au plătit cu suferinţe de nedescris şi cu propriul lor sânge. Şi asta, doar pentru că s'au încumetat să creadă într'un ideal pe care l'au simţit în inimile lor de a fi cel mai propice pentru ţară în acele vremuri de bramburea-lă balcanică. Si nu ştim de ce, dar ne vine a crede că, dacă Mareşalul Ion Antonescu n'ar fi alungat mişcarea legionară de la putere ci ar fi mers cu ea în "Cruciada împotriva bolşevismului", n'ar fi existat nici lugubra zi de 23 August 1944 în istoria României şi nici el n'ar fi fost ucis cum a fost, ca un "trădător", şi ceva mai mult; nici comuniştii n'ar fi astăzi la putere, România chiar cu războiul pierdut, ar fi putut avea cel puţin soarta Finlandei.

Dând, atât prietenilor, cât şi duşmanilor, consideraţia ce-o merită, fără pic de vrăjmăşie, Nicu Iancu ridică valoarea morală a acestei cărţi la aceea de document istoric. Faptpentru care merită a fi admirat şi preţuit.

Incheiem această succintă cronică cu rândurile lui Ion I. Moţa pe care autorul şi le-a ales drept Motto:

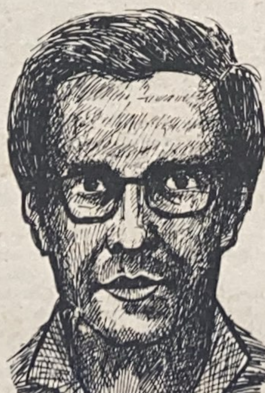
"Noi nu facem, şi n'am făcut o singură zi în viaţa noastră, politică...Noi avem o religie, noi suntem robii unei credinţe. In focul ei ne consumăm şi, în întregime stăpâniţi de ea, o slujim până la ultima putere. Pentru noi nu există înfrângere şi desarmare, căci forţa ale cărei unelte vrem noi să fim, e etern invincibilă".

Tribunalul internaţional de la Nuerenberg, din care au făcut parte şi Ruşii, a absolvit Mişcarea Legionară de ori ce crimă de război. E timpul, credem noi, ca şi Exilul s'o cunoască mai îndeaproape. Si aceasta, o poate face, citind cartea lui Nicu Iancu.

CRONICAR

Ştefan Munteanu

Portret Micron

De ce Micron?! Si de ce nu şi o celulă vie, cu vis?! Ca o celulă organizată în plasma cu toate aventurile pline de suflet. O minusculă carceră a altor descarcerări. Adică un fel de închidere a unor mari întinderi. Cam de unde se începe necuprinsul. . .

Pe Stefan MUNTEANU nu l-am văzut niciodată. Poeţii nu se văd. Si nici poezia nu se vede. Orbii vorbesc numai de ce ştiu la ei în lăuntru. Iar ca să se adune, e nevoie de o încăpere măzgălită cu har. . .

Lui Stefan MUNTEANU i-a dat prin gând să-i spună harului MICRON. Urnind foarte mici tărâmuri, punându-le încet şi cu răbdare cap la cap, a construit un uriaş. Un uriaş ieşit din linii, din steluţe, din puncte, amestecat cu vâltori de nouri, printre roţi de trenuleţe, printre căsuţe cu cerdacuri, mereu împodobit cu flori inventate, căznit cu litere gravate, cu anumite nume cu feţe cu mulţi ochi, când cârn ori când cu fălcile torturate de cine poate bănui ce vechi suspine. . .

Aşa respiră 24 de ore pe zi Stefan MUNTEANU: o combinaţie proprie de poezie, artă şi geniu.

Care e ăla care poate pune mâna pe aburi? Poate numai cei care plutesc. . .

Ioan I. MIREA

CREDEM ŞI MĂRTURISIM

Nicolae NOVAC

Invierea din morţi a lui Isus Hristos, n'a fost şi nu este nici astăzi, după aproape două mii de ani, îmbrăcată în mister. Ea fusese prorocită. Si mărturisită de chiar Mântuitorul, cât a fost încă pe pământ şi a trăit printre Apostolii Săi.

Deasemenea, Invierea lui Isus, este un fapt istoric, petrecut, ce nu poate fi negat de nimeni. Căci Isus a fost văzut cu ochi pământeşti. A vorbit şi a băut, după ieşirea din mormânt. Iar necredinciosul Toma, i-a pipăit cu degetele sale, rănile cuielor.

Ceea ce este şi rămâne neobişnuit, este doar faptul că dintre toţi întemeietorii de mari religii, numai Isus Hristos a sfărâmat cătuşele mormântului. Nici Buda, nici Mohamed, nici Confucius şi nici un alt întemeietor de religie, până şi după El, nu s'au mai ridicat din groapa în care au fost puşi. Numai Isus !....El singur a călcat moartea prin înviere, ca să dea omenirii nu numai o speranţă vagă, ci convingerea fermă într'o viaţă dincolo de mormânt.

Credinţa în nemurirea sufletului, se pierde, departe, în negurile istoriei, înainte chiar ca Isus să fi venit în lume în staulul din Betlehemul Iudeii. Stim că, strămoşii noştri, Dacii, au crezut în nemurire. Isus Hristos însă este acela, care dă acestei credinţe un sens nou istoric, prin învierea Sa din morţi. Prin dovada Invierii Sale, demonstrată real şi dovedită istoric.

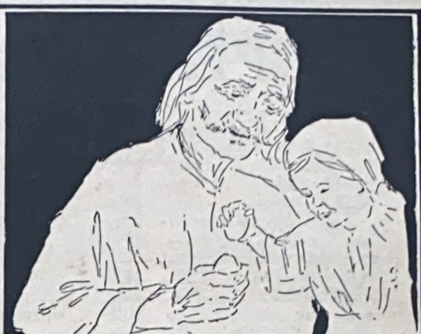
Dacă Isus Hristos n'ar fi Inviat din morţi, toate minunile pe care le-a făcut cât a fost în viaţă şi întreaga învăţătură propovăduită de El, n'ar fi reuşit să cimenteze fundamentul solid al creştinismului. Fiincă, minuni, au mai făcut şi alţii înaintea Lui. Minuni au fost săvârşite chiar de vrăjitoriidin timpurile Vechiului Testament şi chiar de diavol. Minuni, mai mici sau mai mari, se întâmplă şi în zilele noastre. Propovăduitorii de noui credinţe şi noui religii, apar şi dispar. Nimeni, dar absolut nimeni, nici până la El, nici după El, n'a reuşit să se nască ca OM, să trăiască ca OM, să moară ca OM şi apoi să se scoale din morţi. Să vorbească. Să mănânce... Si, în cele din urmă, să se înalţe, cu trup, în lumină şi slavă, la ceruri...

Iată de ce, credinţa noastră în Isus Hristos, este credinţa în Invierea Lui. In învierea noastră...

Creştinismul, nu este numai o simplă religie, ca oricare alta. Ci însăşi dovada că moartea poate fi înfrântă. Că INVIEREA este posibilă. Fiindcă, dacă Isus Hristos n'ar fi înviat, viaţa noastră s'ar sfârşi la marginea gropii. Crezând însă şi mărturisind Invierea Lui, noi credem şi mărturisim propria noastră Inviere...

CHRISTOS A INVIAT !...
....ADEVARAT C'A INVIAT !
Aceasta credem !
Si aceasta...mărturisim !

Si aceasta este credinţa pe care o mărturisesc, în versurile lor, poeţii neamului nostru.

LA PAŞTI

Gh.COSBUC

Prin pomi e ciripit şi cânt
Văzduhu-i plin de-un roşu soare
Si sălciile'n albă floare-
E pace'n cer şi pe pământ.
Răsuflu cald al primăverii
Adus'a zilele'nvierii

Si cât e de frumos în sat !
Creştinii vin tăcuţi din vale
Si doi de se'ntâlnesc în cale
Işi zic: Hristos a înviat !
Si râde-atâta sărbătoare
Din chipul lor cei ars de soare.

Si-un vânt de-abia clătinitor
Şopteşte din văzduh cuvinte:
- E glasul celor din morminte
E sgomotul sburării lor !
Si pomii frunţile-şi scoboară
Că duhul sfânt prin aer sboară.

E linişte. Si din altar
Cântarea'n stihuri repetate
Departe până'n văi străbate
Si clopotele cântă rar:
Ah, Doamne ! Să le-auzi din vale
Cum râd a drag şi plânga jale !

Biserica pe deal mai sus,
E plină astăzi de lumină,
Că'ntreaga lume este plină
De-acelaş gând, din cer adus:
In fapta noastră ni e soartea
Si viaţa este tot, nu moartea.

Pe deal se sue'ncetişor
Neveste tinere şi fete,
Bătrâni cu iarnă vieţii'nplete;
Si'ncet, în urma tuturor
Vezi şovăind câte-o bătrână
Cu micul ei nepot de mână.

Ah, iar în minte mi-a venit
Tu, mama micilor copile !
Eu ştiu că şi'n aceste zile
Tu plângi de-al tău copil dorit !
La zâmbet cerul azi ne cheamă
Sânt Paştile ! Nu plânge mamă !

ÎNVIERE

Sergiu GROSU

De sub gardul prăvălit,
Gândăcelu'n smalţ gătit,
Iese'n uliţă, alene:
- Ce-i cu larma asta, nene ?

Ii răspunde un gândac,
Stând pe-o frunză de copac:
- Cum nu ştii ?... Nu ai aflat ?
Azi, Hristos a Inviat !

E SĂRBĂTOARE

Octavian GOGA

E sărbătoare pe câmpie şi'n suflete e sărbătoare,
Invie firele de iarbă sub ploaia razelor de soare.

Sunt Paştile cele frumoase şi'n fire zvonul lor străbate,
Clopotniţa-şi îndoaie trudnic încheieturile uscate.

Arama strigă când se sbate măiastra clopotului limbă,
Eu simt strigarea ei aprinsă şi'n vorbe sufletul o schimbă:

Voi toţi cari suferiţi şi plângeţi sub larga'ntindere albastră,
Veniţi, veniţi, căci va să vie curând împărăţia voastră !

Veniţi voi, obidiţii lumii, cu buzele înfrigurate,
Voi, chinuiţii de arsura unei tăceri îndelungate;

Voi, osteniţi fără nădejde, voi, slujitorii fără plată,
Voi căror vremea v'a dat veşnic numai porunca blestemată;

Voi ce muncirăţi pentru alţii, trudind cu mâinile-amândouă,
Veniţi, căci zvonul meu acuma vesteşte învierea, vouă !

Voi cei cu fruntea de sudoare, cu genele de lacrimi ude,
Eu cerului vă strig durerea, şi Dumnezeu din cer aude !

Aduc lumina care sparge şi sfarmă capişti de păcate,
Zăvoarele mucegăite din temniţe întunecate !

Eu celor orbi desleg azi taina înfricoşată de-a vedea
Si prăznuiesc, că'n al lor suflet învie învierea mea !

Ascultă mintea mea supusă, genuchii mei se pleacă'ncet
Si-aduc prinosul închinării celui de neam din Nazaret.

ÎNVIERE

Lucian BLAGA

In azur se simt întoarceri.
Vânăt fum de vreascuri ude
S'a întins în tot oraşul.
Undeva un sbor s'aude.

Sus cocorii desfăşoară
Ieroglife din Egipt.
Dacă tâlcul l-am pricepe
Inima ar da un ţipăt.

In copaci, prin vechi coroane,
Seva urcă la artere:
S'ar părea că'n ţevi de orgă
Suie slava de'nviere.

Muguri fragezi sfarmă scoarţa.
Solzi de platoşe, găoace.
Grav, miracolul ne miră
Cum începe, cum se face.

Fiecare sămânţă'nalţă
De pe un mormânt o piatră.
Suferinţa are-un cântec
Si nădejdea are-o vatră.

CHRISTOS A ÎNVIAT

Cincinat PAVELESCU

E soare pe ceruri,
Si'n inimi e soare.
Cu iarna ce moare,
Nădejdea învie,
Pe firul de iarbă,
Pe fragedă floare,
Ca lacrime plouă
Mărgele de rouă.

Aleargă peste'ntreaga fire
Fioruri largi de fericire
Si toate inimile bat:

"Christos a înviat !"
Un sbor naiv de idealuri
In inimi prinde să tresară...
Ca şi pe câmpuri, văi şi dealuri
In suflete e primăvară !
Si cerul mai clar, mai dulce,
I'aduce parcă o solie
De tot norocul nostru-blânda
Si-armonioasa ciocârlie.

Cântaţi "Christos a înviat !"
Si clopotele'n dimineaţă
Se'nalţe'n ceru'nseninat
Cântarea dragostei de viaţă !
Si glasul lor purtat de vânt,
Când va sui'n lumină
Spre tronul Domnului cel Sfânt
Cui lumile se'nchină,
In ceasul binecuvântat
De vis şi rugăciune,
Când soarele răsare,
C'o argintie trâmbiţare
Un înger poate o să sune
Intr'a popoarelor uimire,
Universala mântuire:
"Christos a înviat"

ÎN PREAJMA SĂRBĂTORILOR DE PAȘTI

Sandra ZVORISTEANU

Un miros plăcut de cocă dospită, de unt topit, rom și vanilie plutea în bucătăria mare, cu tavan boltit din subsolul casei. Căldura pe care o împrăștia cuptorul încă încins îi prindea bine în acea seară rece de primăvară. Privea cu mulțumire cei patru cozonaci, pasca și castronul cu ouă roșii așezate pe tava mare din fața ei, simțind mândria generalului care cu arme puține și soldați de pripas câștigase o luptă grea. Era seara de Vinerea Mare .... și acele ceasornicului din perete se îndreptau către miezul nopții. Obosită, se așeză pe un scaun și-și acordă o clipă de răgaz. Atmosfera propice o învălui și o cufundă în noianul amintirilor. Simțea bucuria fetiței care pe vremuri ridicându-se în vârful picioarelor privea cu uimire la munții de cozonaci moldovenești, - crescuți ca niște cupole de biserică, -roțile de pască, farfuriile cu ouă încondeiate. . . . . Bunătățile tradiționale confecționate de mâinile măestre ale lui Donța, -bucătăreasa grasă și veselă-, care aveau să acopere masa uriașă a sufrageriei în noaptea de Inviere și în zilele de Paște. Sentimentul profund religios, datinele înrădăcinate dădeau tuturor sărbătorilor o strălucire deosebită și bunătățile tradiționale erau împărțite generos celor care pășeau pragul casei părinților ei, în acele zile mari. Frânată în neastâmpărul ei obișnuit, fetița cu ochi mari albaștri și părul numai în inele de aur, încerca să pătrundă cu gândul până în inima cozonacilor, unde știa că stau pitite stafidele uriașe, straturile de nucă amestecate cu coajă de portocală zaharisită, sau mac fiert în lapte cu zahăr. Către roțile de pască, -a căror margini frumos răsucite străjuiau umpluturi de caș proaspăt cu mărar, smântână dulce, orez cu lapte sau ciocolată- nici nu îndrăznea să-și poarte privirile. . . . postul Paștelui nu se terminase încă . . . . . mai avea de răbdat. . . . și Părintele îi spusese că poți păcătui chiar numai cu gândul. .! !

. . . . Ce belșug era. . . câte bunătăți pentru toată lumea. . . "Unde-i Donța să mă vadă", zâmbi ea trist, din ce sărăcie și cu ce greutăți am pregătit eu bieții noștri cozonaci. .! !" Donța, care punea 24 de ouă la kilogramul de făină. . , și câte 2 kilograme de unt la frământatul lor. . . Fusese nevoită să vândă jumătate din serviciul de tacâmuri de argint, dat de părinții ei la nuntă, pentru a putea acoperi costul pregătirilor. Le dusese la Talcioc. . , le cumpăraseră o pereche de comuniști, vădit îmbogățiții regimului. Cu banii luați, făcuse runda comercianților "la negru", cei care te invitau cu o clipire din ochi să treci după perdeaua din fundul magazinului sau îți scoteau pe furiș marfa de sub tejghea. "Criminali și spoliatori ai poporului", răcneau ziarele Partidului, lovindu-i cu pedepse grele când erau prinși asupra faptului. "Ce ne-am face fără de ei", murmurau recunoscători cetățenii. "Am cheltuit. . . , am alergat mult, . . am muncit destul. . . dar merită, "spuse ea cu glas tare, gândindu-se la bucuria băiețelului care refuzase să se deslipească de lângă ea, dealungul serii. Intr'un târziu, fusese nevoită să-l certe, să-l amenințe că nu va veni "Iepurașul", dacă nu se culcă. Plecase trist, scuturându-și buclele urii a jale și privind în urmă cu ochi mari albaștri plini de jind, către cozonacii care creșteau în forme, la castroanele în care Mama amesteca umpluturile pentru pască. "Numai de ar fi vreme bună, Duminică," se gândi ea, "ca să-i pot ascunde ouă roșii prin grădiniță".

. . . . . Minutele treceau în goană. . . se făcuse 12 și jumătate. . . ar fi trebuit să se ducă la culcare. Dar parcă nu se îndura să se smulgă din atmosfera caldă și parfumată, din liniștea clipelor în care putea depăna, nestânjenită, amintirile. "Ce zi minunată va fi mâine," se gândea fericită, știind însă că vor urma multe zile fericite și după terminarea Sărbătorilor de Paște. De șase luni de zile, de când întâlnise pe cel pe care-l iubea din adâncul sufletului, plutea ca într'un vis. . . . un vis care asternuse un val trandafiriu peste cenușiul vieții. . . . . un vis care alungase pentru ea o parte din grozăvia și greutățile vieții ce trăiau sub comunism. Firul amintirilor se fixă deodată pe o scenă petrecută chiar în dimineața aceea. Plecase în zori pe la cumpărături. La întors, deschizând ușa camerei lor, rămăsese încremenită în fața celor ce văzuse: un nor alb plutea peste întreaga cameră. Pe covorul mare din mijlocul ei, -un Tebriz de preț, pe al carui fond albastru închis se înlănțuiau artistic flori și păsărele delicat colorate- era așezat săculețul cu faină albă destinat pregătirilor de Paște. Cu mânecile suflecate, băiețelul era tare ocupat și vădit plin de mulțumire. Scufundând mânuțele în valurile albe și mătăsoase, arunca în aer pumni plini de făină, strigând cât îl ținea gura: "Ninze cu făină. . . ninze cu făină. ." Apariția ei în cadrul ușii nu păru să-l stânjenească. Din contra, parcă înteți ritmul mișcărilor și strigă mai cu poftă: "Mamă. . Mamă. . uite țe f'umos ninze cu faină. . .!!" Prin norul alb care se depunea încet pe covorul oriental, ea zări silueta subțire și ochii plini de veselă ironie ai iubitului ei. Buzele prea frumos croite pentru un bărbat se deschideau cu oarecare cruzime într'un surâs mulțumit, descoperind un șir de dinți puternici. "Ca de lup," se gândea ea, de câteori îl vedea zâmbind. Pe loc înțelese cine era instigatorul figurei cu "făina care ninge". . . , cine îi "sabota" pregătirile de Paște. O clipă, simți cum o cuprinde un val de necaz și fu cât p'aci să-i arunce dojana meritată, dar ochii care aruncau priviri din ce în ce mai vesele, mai ironice, îi opriră cuvintele pe buze. Incerca după obiceiul lui să o tachineze, să o scoată din fire, ca apoi să-i cântărească reacțiile. Hotărî să-i stânjenească "planul". Inghițindu-și supărarea izbucni și ea în râs, fiind nevoită să recunoască că scena era neașteptată și adorabilă. Râzând din tot sufletul, se repezi la omulețul acoperit de făină și dintr'o smucitură îl ridică de pe covor. Cel mic se zbătea nemulțumit. . . . joaca nu se terminase încă. . . , mai rămăsese făina pentru "nins". Mama îl așeză jos cam brusc și-i făcu o morală serioasă. Băiețelul, - cuminte și ascultător deobicei- se arătă acum refractar și mârâia, căutând din ochi privirea de încurajare a "maestrului de jocuri". Ea însă își cunoștea odrasla, și scoase pe loc argumentul hotărîtor: "Vrei să rămânem fără cozonaci?? Fără pască cu smântână??. Ca prin farmec, cel mic schimbă atitudinea. Se repezi la săculețul de făină, și împleticindu-se de emoție în vorbe, strigă agitat: "Mamă-Mamă, mai e făină. . . Fați cozonac. . . da ??!!" La cei trei ani ai lui, graseiatul incipient îl oprea să vorbească corect, dar logica mâncăciosului de băiețel acționa rapid. . .

. . . . Inima i se umplea de duioșie, amintindu-și scena, și ridică gândul către Bunul Dumnezeu: "Iți mulțumesc Doamne pentru copilașul minunat pe care mi l-ai dat. . . Tine-l sănătos și ajută-mă să-l pot crește cum doresc. . ." De când se născuse cel mic, nu avea puterea să se despartă de el nici măcar pentru o zi. . . , nu avea liniște departe de el. Făcea atâtea planuri pentru el. . . . Gândul se întoarse deodată către planurile ce făcuseră pentru Paște. Invitase pentru seara de Inviere la ea, un grup de buni prieteni ai lor. In apropiere de ora 11, aveau să se ducă cu toții la bisericuța din colțul străzii și vor aștepta în mijlocul mulțimii adunată în stradă clipa când preotul va ieși spunând după datină: "Veniți de luați lumină". Intunecimea nopții se va lumina de puzderia lumânărilor purtate de credincioși și într'un glas vor ridica cu toții - către Ceruri- cântarea sfântă: "Christos a înviat din morți, cu moartea pre moarte călcând și celor din morminte viață dăruindu-le. ."

Românii fuseseră evlavioși de totdeauna,. . . din timpurile pierdute în negura vremurilor aveau credința în ocrotirea lui Dumnezeu. "Dumnezeu e român", glăsuia zicala străveche și dealungul veacurilor ajutorul Cerului fusese mereu alături de acest popor viteaz și credincios. In noaptea de Inviere, odată cu cântarea sfântă, Românii ridicau către Ceruri rugămintea lor fierbinte: "Reînvie Doamne libertatea noastră. . . . ridică-ne din mormintele de durere și de frică în care ne-au îngropat nelegiuiții care ne stăpânesc. . . eliberează nevinovații din închisori. . . dă-ne împlinirea speranțelor și dorințelor, mântuiește-ne de cel Viclean și de slujitorii lui roșii. . . .". Mai mult ca oricând, în Sfânta Noapte a Invierii credința, nădejdea, dar și rezistența umpleau sufletele românești. . . . . și comuniștii o știau. Prin toate mijloacele luptau să stăvilească afluxul către biserici în acea noapte sfântă. Strădaniile lor se îndreptau mai cu seamă către tineret și școlari, către cei pe care doreau să-i prindă mai cu seamă în mrejele mincinoase ale doctrinei lor. Petreceri nenumărate erau organizate în școli și universități, în acea sâmbătă, seara, petreceri la care prezența era obligatorie și absențele pedepsite aspru. Muzică, dans, mâncare din belșug, erau oferite de către Partid unui tineret obidit și flămând, pentru a-l consemna departe de credință și biserică, pentru a-i demonstra avantajiile ce primeau dacă se supuneau și urmau linia politică a comuniștilor. Dar strădaniile asupritorilor erau zădarnice. Tineretul se opunea fățiș, petrecerile organizate rămâneau cu participare minimă, în timp ce în biserici în pofida pericolului- numărul lor creștea mereu. Incercările de intimidare a credincioșilor aveau și alt aspect: puzderie de militanți comuniști încojurau bisericile în noaptea de Inviere, se amestecau în mulțime, făceau zgomot, vorbeau ireverențios, priveau cu atenție în jur pentru a arăta fățiș că "ochiul Partidului este peste tot". Prezența lor avea ceva sinistru, plin de amenințare, și unii dintre credincioși, mai timorați se retrăgeau speriați în umbra câte unui gard, a unui pom mai stufos, neîndrăznind să aprindă lumânările. Erau cei din "generația părinților". . . , cei care aveau o familie în grija lor. . . , un trecut "vinovat" în ochii Partidului. Incercau astfel o atitudine de apărare. . . . , dar aveau să afle încetul cu încetul că împotriva sistemului comunist nu există apărare.

. . . Se făcuse târziu. Se ridică încet de pe scaun, termină curățatul bucătăriei și socoti cum avea să care sus pe scări tava grea cu cozonacii de Paște. Nu se putea gândi să o lase în cămara de lângă bucătărie, fiindcă ar fi dispărut. De. . . , acolo unde toți erau flămânzi, nu puteai condamna pe cei care deveneau hoți. . .!! Ducând cu greu tava, urcă spre parterul casei. Ajunsă în capul scărilor o țintui în loc sunetul puternic al soneriei dela intrare. "Oare e vreun bețiv care s'a rătăcit?" gândi ea în primul moment de mirare și traversând vestibulul așeză tava cu cozonaci pe masa de lângă ușa camerei lor. In urechi îi țiuia încă sunetul care sfâșiase liniștea nopții. Rămase nemișcată. . . , în așteptare. Soneria zbârnâi din nou, scurt, sec. Instinctiv ridică ochii către oglinda din perete, în care se reflecta ușa de intrare. Prin geamul opac văzu niște umbre. "Hoți??", fulgeră gândul, "Nu. . hoții nu sună la ușă. . .". Scoseseră Românii o glumă și pe tema asta, își aminti ea: In plină noapte se aude soneria prelungă la ușa unei case. Un glas tremurat strigă dinăuntru: "Cine-i acolo??" "Hoții", răspund cei din stradă. "Să vă ajute Dumnezeu, maică, mi-era frică să nu fie poliția. .!" strigă ușurat cel din casă.

. . . In jurul ei nu se auzea nici un sgomot. Tăcere deplină învăluia spaima născută în sufletul locatarilor de zbârnâitul soneriei. Nimeni nu îndrăznea să se ducă la ușă. Nimeni?? Ridicând capul hotărîtă, se îndreptă repede către intrare și deschise ușa. Privi umbrele care se profilau pe fondul de lumină difuză a străzii: patru civili, un militar. O mână întinse un fel de cartonaș. . . legitimație??. . cine putea citi. .. Un glas spuse: "Suntem dela serviciul de control al populației. Trebuie să vedem buletinele de populație a celor care locuiesc în casă." Nu se miră. . . , auzise de astfel de descinderi nocturne menite să localizeze pe cei care nu aveau drept legal să locuiască în București-noua lege comunistă- sau încercau să scape de urmărirea Securității. Dar i se păru curios să-i audă vorbind în șoapte. . . "Lăsați-ne să intrăm", continuă militarul, și fără să aștepte răspuns pătrunse în vestibulul întunecos, urmat de ceilalți. "Cine locuiește aici", întrebă unul din ei cu glas scăzut, arătând către ușa Securistului. "Un ofițer cu soția", răspunse ea evaziv, tot în șoaptă. Dece vorbeau în șoapte când erau trimiși să trezească pe toți pentru control, se întreba ea.

"Si în camera asta cine stă," întrebă militarul, arătând către ușa ei. "Aici locuim noi", spuse ea. "Deschide ușa"; ordonă scurt acesta. In cameră era penumbră, doar lampa de pe mesuță de noapte împrăștia slab întunericul. Simți mirosul cunoscut de rufe curate și levănțică și prinse curaj. "Nu aprinde", se răsti la cel care întisese mâna către comutatorul electric de lângă ușă. "Vă rog, buletinul Dvoastră", șopti militarul și mâna întinsă sublinia cererea. "Dați, mă, lampa de buzunar", continuă mai puțin politicos către tovarășii lui. Privi atent fotografia, răsfoi carnețelul, apoi cu o mișcare rapidă îl băgă în buzunar. Din celălalt buzunar scoase o foaie cu aspect oficial, și-o întinse către ea. "Ordin de percheziție", spuse scurt, în timp ce "echipa" se desfășura în semi-cerc în jurul ei.

"Să nu vă împotriviți", ridică brusc glasul unul din ei, care avea privirea îngrijorată, parcă așteptându-se să o vadă pornind vreo luptă sau scoțând un pistol. "Percheziție??" întrebă ea nedumerită. "Dece?? doar buletinul este în ordine. Gândul zgomotului și a bucluclului care avea să se deslănțuie în jurul pătuțului alb în care dormea copilașul, o înspăimântă și o făcu să cedeze: "Poftim", spuse, "perchiziționați. . . dar să nu cumva să faceți vreun zgomot și să treziți copilul, că . . . . ." Lăsând în suspensie amenințătoare restul frazei, se grăbi să acopere laturile înalte alte patului alb cu o pătură. "Acum puteți aprinde lumina," spuse liniștită către securiști, dar inima îi bătea furioasă. In lumina care inundă brusc camera, cei cinci se împrăștiară. Incepură să scotocească prin rafturi, să deschidă dulapurile, să răsfoiască- filă cu filă- cărțile din biblioteci. Lucrau metodic, organizat, dovedind multă experiență, și aruncau fiecare obiect controlat, pe jos în mijlocul camerei. Nici lucrurile copilașului nu scăpară mai ușor. . . , jucăriile, cărțile cu poze care erau bucuria lui, hăinuțele, ... toate treceau la "purificare". Cu brațele încrucișate pe piept, nemișcată în mijlocul camerei, ea urmărea cu grijă fiecare din gesturile lor. Auzise că se întâmpla ca cei veniți pentru percheziție, să strecoare înadins vreun material "subversiv" pentru a întocmi motiv de arestare. "Numai de nu s'ar trezi cel mic", gândea ea, deși în tot haosul din jur nu se auzea nici un sgomot. "De-ar pleca mai repede, să pot rândui camera", continuă, gândindu-se la mosafirii care aveau să-i vină, peste câteva ceasuri. Imaginea camerei așa cum avea să fie în noaptea de Inviere, plină de mosafiri, de râsete, lumină și bunătăți tradiționale întinse pe masă, îi readuse în val puternic dorul de iubitul ei. "Am terminat", spuse militarul apărut lângă ea. "Semnați aici", degetul gros indica un spațiu restrâns. Semnă ușurată, după ce văzu că era menționat: rezultatul percheziției negativ. "Bine că s'a terminat", gândi mulțumită, "acum să plece repede, toți. .". "Imbrăcăți ceva, Doamnă," continuă însă glasul militarului. "Dece??", se miră ea. "Trebuie să ne însoțiți", răspunse altul, pe un ton fără drept de replică. Mintea ei obosită prinsese un singur cuvânt. "Doamnă??, i se adresaseră cu "Doamnă". . . "Domn, Doamnă" erau expresia stigmatului, a disgrației, izolarea elementului nedorit de către comuniști de massa cetățenilor "simpli și cinstiți", a tovarășilor încadrați volens-nolens în tematica guvernării marxist-leniniste.

. . . Si deodată, în mintea ei se făcu lumină: erau pe cale să o aresteze!! Pericolul imediat îi ascuți reacțiile. Inchisoare. . . arestare. . . frig. . foame. . se înșirau logic noțiunile în mintea ei. "Hai Doamnă, îmbracă-te", repetă militarul, vădit nemulțumit de nemișcarea ei, "ia o jachetă . . , afară e frig" "Ce jachetă", sări ea ca arsă "paltonul. . . , o valiză de haine am să-mi iau". "Dece valiză", protestară într'un glas toți cinci, "n'aveți nevoie, până la 9-10 dimineața sunteți înapoi acasă. . . . doar câteva întrebări vă pune tovarășul Colonel si . . gata. . . vă aducem înapoi". Brusc, deveniseră binevoitori, se luptau să o convingă cu blândețe. Unul chiar spuse: "Pe cuvântul meu, sunteți înapoi până în prânz . ." Suna sincer, prietenos. O clipă rămase descumpănită. . , nu știa ce să creadă. Işi aminti

Continuare in page. 13

LUPTĂTORI DIN REZISTENŢA ROMÂNĂ ANTICOMUNISTĂ

AV. CONSTANTIN DUMITRESCU

"DEMNITATEA NEGATĂ"

In "Cuvântul Românesc" din Ianuarie 1978 s'a publicat apelul "CATRE LUMEA INCA LIBERA" al avocatului Constantin Dumitrescu, dând şi anumite date biografice. Calvarul suferinţei acestui luptător anticomunist au început din seara zilei de 19 Aprilie 1948, când este arestat de organele de securitate. Anchetat la M.A.I. cu un lot de C.R-işti(contra-revoluţionari) în condiţii de neimaginat - de nedormire, înfometare organizată, ţinerea pe scaun în tură, maltratări fizice şi morale şi ţinut când în subsolul M.A.I., când la Jilava, el este condamnat în 4 Ianuarie 1951 la 15 ani muncă silnică pentru "crima de uneltire contra ordinei socialiste".

Procesul a fost o mascaradă. Nici o probă a acuzării, ci numai declaraţiile învinuiţilor, stoarse prin torturi, care aveau de ales între a muri în chinuri sau a declara cu speranţa aşteptării zilei eliberării ţării din coşmar. Intrebat la proces dacă regretă faptele, Costel Dumitrescu, fiind ceferist, declară curajos:"Opoziţia anticomunistă a partidului politic din care fac parte este o realitate politică ce nu poate fi desfiinţată printr'un jurnal al Consiliului de Miniştri şi nici printr'o sentinţă judecătorească".

Mi-aduc aminte de el când într'o celulă din Aiud descria în stil naturalist tratamentul "dantesc"(expresia îi aparţine) de la "şerpăria" din Jilava. Am trecut mulţi prin atare închisoare dar descrierile prietenului meu Costel mă îngrozeau şi pe mine care trecusem prin destule dificultăţi, toţi admirându-l pentru moralul lui.

La 8 Februarie 1951 a fost transferat în lanţuri la Penitenciarul Aiud, unde a stat până la 5 Sept.1955, în perioada 1954-1955 stând împreună pe secţia 2-a. Deşi costeliv, pielea ajungându-i pe os, nu l-am auzit nici odată văitându-se, deşi simţia ca şi noi foamea, frigul, mojiciile şi nedreptăţile. Trupul îi era în celulă, dar sufletul lui generos evada dincolo de zidurile sumbre ale închisorii prin preocuparea versificaţiei. Modest cum era şi este, el nu pretindea pentru poeziile lui decât valoarea de document, deşi "Odă Pâinii" ajunsese celebră în Aiud şi Nichifor Crainic, ca şi Radu Gyr, îl considerau ca pe un mare poet.

Deşi în versurile lui Costel Dumitrescu domină lirismul idilic, totuşi atunci când tratează despre înjosirea demnităţii umane revolta lui răbufneşte cu măiestrie desvăluind lumii formele şi metodele de dezumanizare care azi îl uluieşte chiar şi pe cei mai convinşi "pacifişti".

La 5 Sept. 1955 este transferat în lanţuri la penitenciarul Dej, de unde la 9 Octombrie acelaşi an va fi deplasat la Cluj, iar la 18 Octombrie la penitenciarul Oradea.

Si aici ca şi la alte închisori din R.S.R., deţinuţii politici nu aveau drepturi, ci doar unele favouri. Regimul subanimalic, lipsa de tratament medical şi lipsa hranei sufleteşti- a interdicţiei hârtiei şi creionului, precum şi a cărţii de lectură-a dat un număr impresionant de morţi în închisori şi pe şantierele de lucru cu deţinuţi, dar adevăraţii luptători anticomunişti n'au dezarmat. Mulţi deţinuţi învăţau limba engleză scriind pe dosul gamelei sau cana de băut apă după ce fuseseră transformate în "tablă cerată" cu săpun şi praf de D.T.T., pe care scriam cu un pai de mătură sau o aşchie de lemn, cu care dacă erai surprins ţi le confisca şi erai trimis şi la izolare.

In 1956, la 12 Ianuarie, Costel Dumitrescu a obţinut de la grefă o hârtie pentru o cerere pe care a adresat-o Ministerului de Justiţie. Această cerere-memoriu era un rechizitoriu asupra regimului politic din ţară şi în special asupra tratamentului subuman din închisori.

Drept urmare, în ziua de 25 Ianuarie 1956, politrucul închisorii Oradea -lt.major Silişteanu - l-a ameninţat cu "dispariţia de pe acest pământ". La protestul lui Constantin Dumitrescu, politrucul i-a răspuns sec:"parcă afară n'ai muri ?"..

Cu toate acestea, la 14 Martie 1956 el se adresează din nou Ministerului de Justiţie, tot fără rezultat, ceeace îl face să ceară din nou hârtie pentru o cerere pe care la 11 Iunie o adresează reprezentantului român de la ONU. Toate aceste proteste scrise ale lui, de care ştia că nu ajung la destinaţie, erau menite să arate călăilor securişti că spiritul de luptă anticomunistă n'a apus în rândurile celor din închisoare şi-i făcea să se gândească la viitoarele răspunderi pentru toate crimele comise.

La 5 August 1956 este transportat disciplinar la Aiud, unde este ţinut izolat timp de şase luni la Zarca. In Martie 1957 s'a declarat de către peste 600 de deţinuţi politici din Aiud o grevă a foamei împotriva tratamentului inuman, subnutriţiei şi lipsei de tratament medical.

Cu această ocazie, Costel Dumitrescu a intrat şi el în grevă pe data de 29 Martie 1957, cu declaraţia scrisă în celula 51 din Zarca,(a cărei copie scrisă pe căptuşeala unei haine a putut fi scoasă afară din închisoare în acelaşi an) din care citez:

" In gândirea europeană tratamentul aplicat deţinuţilor politici asigură acestora condiţiuni care să le păstreze atributele fizice şi intelectuale la un nivel omenesc privându-i numai de libertate. Tratamentul, însă, aplicat în Aiud este subanimalic şi de exterminare şi se abate de la această gândire. De aceea faţă de totalitatea privaţiunilor , formulez următoarele cereri:

(1) Pachet de alimente lunar în cantitate nelimitată;
(2) Pachet de medicamente ori de câte ori am nevoie;
(3) Suprimarea paravanelor de la ferestre care opresc aerul şi lumina.
(4) Scrisoare şi vorbitor;
(5) Cărţi, caiete, creioane ca să-mi aştern gândurile;
(6) Gazete;
(7) Celulele să fie deschise de dimineaţa până seara cu accesul liber toată ziua în curte;
(8) Bisericile, transformate de mulţi ani în magazii, să fie redate cultului.

Menţionez că satisfacerea doleanţelor mele nu trebuie să aibă caracterul unor favouri personale şi temporare, ci de drepturi permanente,obiective şi generale.

De asemenea ţin să subliniez că aceste privaţiuni sunt socotite -crimă de genocid de art. 2 din Convenţia drepturilor omului de la Geneva, la a cărei elaborare a luat parte şi România în primăvara anului 1948, şi sunt cu atât mai abominabile cu cât sunt săvârşite asupra unor prizonieri în lanţuri".

Dintre greviştii din celular şi de pe secţii, circa 100 au fost puşi în lanţuri la mâini şi la picioare şi transferaţi la Gherla.

La 7 August 1957, Costel Dumitrescu este transferat cu un alt lot la penitenciarul Galaţi, unde stă până la 2 Martie 1960 când a fost transferat la penitenciarul Botoşani, lăsând în urmă peste 200 de deţinuţi politici, morţi de foame, mizerie şi teroare.

Pe data de 15 Aprilie 1963 a fost eliberat din închisoarea de la Botoşani, dar trimis cu escortă în domiciliu obligatoriu în comuna Lăteşti pe Bărăgan, unde a continuat să locuiască chiar după ridicarea restricţiei domiciliare din 1 Iulie 1964, până la demolarea satului din 31 August 1976, când a fost mutat în comuna Borduşani împreună cu un alt luptător anticomunist cu peste 23 de ani de închisoare- Grigore Căpăţână, ambii câştigându-şi existenţa ca muncitori agricoli zilieri.

In Lăteşti, firea lui combativă şi protestatară a aflat ceeace în altă parte i-ar fi lipsit: liniştea necesară gândirii şi creaţiei.

Aici cercetările sale asupra materialismului istoric şi studiul operelor fondatorilor marxismului au dus la închegarea eseului " DEMNITATEA NEGATA ", prin care contestă caracterul democratic al regimurilor politice din ţările comuniste, inclusiv al celui din România, precum şi vocaţia partidului comunist de a guverna. Documentat cu extrase din opera "trinităţii- Marx, Engels, Lenin- el arată că democraţia este incompatibilă cu "dictatura proletariatului" şi că regimul comunist instaurat la conducerea Statului este rezultatul crimei de uzurparea puterii, încălcându-se însăşi "legile materialismului didactic, care sunt tot una cu legile logicei dialectice" (Lenin).

Simţindu-se pe poziţia de opozant faţă de ordinea socială din România, Constantin Dumitrescu argumentează ştiinţific că se află pe drumul adevărului. Cu o logică închegată el opune pe Marx şi discipolii lor înşile, pentru a demonstra caracterul uzurpator al guvernării comuniste care neagă omului însăşi demnitatea în ceeace ea are mai sfânt-facultatea de a gândi.

Organele Securităţii comuniste interesate în a afla rostul preocupărilor lui Costel Dumitrescu, la 9 Noiembrie 1970 îi face o percheziţie domiciliară în căutarea manuscrisului, urmată de o anchetă cu trei capete de acuzare: (1) Propagandă pentru răsturnarea ordinei socialiste; (2) Ascultarea de posturi de radio capitaliste; (2) Deţinere de manuscrise pe care le-a trimis în străinătate sau are intenţia de a le trimite.

Negăsindu-se nici un manuscris, nu a fost arestat aşteptându-se prilejul de a le găsi sau obţine mărturii.

La 29 Ianuarie 1971 s'a prezentat la Centrul de Informare O.N.U. din Bucureşti, de pe Str. Dumbrava Roşie, unde a vorbit cu directorul Sayed Abbas Chedid, căruia i-a adus la cunoştinţă cele întâmplate cu el, directorul centrului O.N.U. declarându-i doar că "raţiunea instituţiei este de a informa publicul". A trebuit să mai treacă câţiva ani ca să se convingă că tot ce se vorbea la Centrul de Informare al O.N.U., era cunoscut şi de Securitate.

După două săptămâni a fost invitat la Securitatea locală din Feteşti, unde colonelul de securitate Badea Achim, venit de la Bucureşti a purtat cu Constantin Dumitrescu o "discuţie" de patru ore, încheiată cu îndemnul de "a nu se lăsa antrenat de persoane răuvoitoare ţării". S'a despărţit de el cu credinţa că-i în afară de orice pericol, dar la 30 Noiembrie 1971 a fost internat de către organele de Securitate pentru o expertiză neuro-psihiatrică, conform art. 114 codul de proc.pen., la Secţia de psihiatrie a Spitalului Central Nr.9.

Iată, aşadar, că Securitatea avea acum instrumentul pus la îndemână de medici pentru a-l izola pe C.Dumitrescu de societate şi a-l distruge moral şi fizic.

Cu citaţia Nr.5038 din 1976, este chemat pe ziua de 13 Octombrie 1976 la Tribunalul Militar Bucureşti, cu dosarul 437, pentru internare.Pleacă din tribunal pentru a-şi anunţa prietenii, lăsându-mi acasă apelul său disperat "Către lumea încă liberă".

La Termenul din 29 Octombrie 1976 este arestat în şedinţă, Tribunalul Militar Bucureşti dând decizia de internare în baza art 114 c. pen., avocatul din oficiu Păduraru, raliindu-se la concluziile procurorului militar de internare, deşi Drul Vintilă în foaia de observaţie Nr. 2768-68259 din 1976 de la Spitalul Nr.9 preciza asupra lui C.Dumitrescu că are "o conştiinţă clară".

In absenţa lui, la o percheziţie făcută de securitate la una din rudele sale din Bucureşti, eseul său "Demnitatea Negată" a fost găsit şi confiscat. La judecarea recursului din 14 Decembrie 1976 instanţa superioară a respins motivele de recurs ale lui C. Dumitrescu, care după aceea a fost trimis la rezervaţia psihiatrică Poiana -Mare din Dolj.

Dar Constantin Dumitrescu nu este omul care să se lase înfrânt atunci când este vorba de lupta pentru credinţă, adevăr şi dreptate. La 16 Decembrie 1976 el adresează din spital un memoriu-recurs la Comitetul Drepturilor Omului de la O.N.U., al cărui preşedinte era D-l Leopold Benites, recurs al cărui original mi-a fost ridicat de la locuinţa mea, cu ocazia unei percheziţii domiciliare din 28 Decembrie 1976. Reclamând cazul Procuraturii generale militare, după 18 Februarie, când mie şi soţiei mele ni s'au eliberat paşapoartele pentru S.U.A., am fost încunoştiinţaţi că şi Costel Dumitrescu a fost scos din Spitalul de psihiatrie Poiana-Mare şi readus în comuna Borduşani, unde era ţinut sub paza jandarmilor, astăzi, ne mai ştiind nimic despre el.

La timpul oportun "Demnitatea Negată" scrisă de C.Dumitrescu va dovedi unde este demenţa.

Dr. Alexandru BRATU

ÎN PREAJMA SĂRBĂTORILOR DE PAŞTI

Urmare din pag. 12

însă cine sunt ei. . , cine este ea. . ce timpuri trăiau şi spuse dârz: "Ori mă lăsaţi să-mi iau ce vreau, ori nu mă mişc de-aici". Fără să se uite la ei, îşi scoase din cuier paltonul de piele dublat cu blană, scotoci prin mormanul de lucruri de pe podea şi trase afară o fustă groasă, un pulover, o bluză cu mâneci lungi şi o pereche de ciorapi de lână. Se uită la rochiţa subţire cu care lucrase în bucătărie, la cozonaci. "Mă duc la baie să mă schimb", anunţă scurt, pornind spre uşă. "Stai aşa", sărira în sus securiştii, "nu-i voie. . . e interzis de regulament". "Au scos comuniştii şi regulament pentru mers la baie", se minună ea, dar mirarea îi crescu, când auzi că are voie la baie numai cu unul din agenţi după ea. "Să mă desbrac în faţa unui bărbat necunoscut", se indignă ea, dar militarul îi spuse, ceva mai blând: "Nu vă fie frică, va sta cu spatele întors . . . .". In camera de baie, spate în spate cu agentul securităţii, în timp ce-şi manevra hainele cu mişcări nesigure, tremurânde, încerca sa-şi evalueze situaţia. Ce se întâmplase?? Descoperiseră comuniştii ceva din cele întreprinse de ea cu luni în urmă?? Vorbise careva despre ea?? Si ce anume?? "Hai-hai mai repede", o readuse agentul la realitatea neplăcutei situaţii. Culese în grabă periuţa şi pasta de dinţi de pe etajera băii, săpunul şi prosop. . . şi porni către uşă. "Ce-ţi trebuie astea" protestă agentul în urma ei, arătând vădit că nu înţelegea necesitatea unor astfel de "ostromente". Nici nu-i răspunse, speriată la gândul că s'ar fi putut trezi băieţelul, cu cinci bărbaţi necunoscuţi lângă el şi fără Mama ca să-l ocrotească. Fu mulţumită să vadă că cel mic continua somnul adânc, în umbra protectoare a păturei puse peste pătuţul alb. Scoase în grabă o valiză micuţă dintre niste cărţi, aruncă înăuntru cele aduse dela baie, adăugând două batiste, un pieptene şi un fular, băgă tava cu cozonaci în cameră, apoi fără să aibe curajul să arunce măcar o privire către pătutul alb, spuse: "Sunt gata". Doi agenţi o prinseră de câte un braţ şi porniră. . . Afară, trase adânc în piept aerul răcoros al nopţii şi văzând în faţa porţii Jeep-ul blestemat al securităţii înţelese că nu va putea lua parte la sărbătorirea Invierii şi a Paştelui. Mi-a venit rândul", murmură fatalistă. "Numai de ar pune cineva ouă roşii în grădină pentru cel mic", mai alergă în urmă grija de mamă.....

. . . Ii legară la ochi, ochelarii negri şi Jeep-ul porni. . . "Ce va face băieţelul meu", se mai zbătu gândul disperat, "ce va spune iubitul de dispariţia mea . . . . ce suferinţă pentru părinţii mei. . ." Era măcar mulţumită că putuse lăsa în urmă cozonacii făcuţi, pentru ei. . . . Unde o duceau nu erau cozonaci, nici biserică. . . . şi Invierea se apropia. Dar sufletul ei plin de credinţă o ridică din disperare şi-şi spuse în gând: "Christos învie şi pentru cei care stau în temniţe. . . . fiindcă Christos învie în inimile noastre, a tuturor celor năpăstuiţi. Si cu Invierea lui ne aduce iertarea, speranţa, lumina. . . . . . Nimeni nu va putea să mă împiedice să cânt în celulă, la noapte: "Christos a înviat din morţi, cu moartea pre moartea călcând. . . .

Sandra ZVORISTEANU

DATE STATISTICE PE SCURT DESPRE ROMÂNIA

• Cu toate măsurile drastice luate împotriva efectuării avorturilor, naționalitatea și fertilitatea continuă să scadă în România. In prezent, rata natalității populației României, a coborât la aproximativ 18 la mie, fiind aproape la fel de redusă ca rata natalității țărilor Est-Europene unde avorturile sunt permise și legale. Acest lucru denotă demoralizarea populației, un nivel de trai foarte scăzut, neîncrederea în ziua de mâine, și în cele din urmă respingerea politicii regimului dela București.

Mortalitatea generală a populației României a ajuns și ea aproximativ la nivelul celorlalte țări Est-Europene, (9-10 la mia de locuitori) fiind totuși mai ridicată decât în Rusia și Polonia, de exemplu.

Inmulțirea naturală a populației a scăzut însă sub 10 la mie, după ce acum aproximativ zece ani crescuse vertiginos ca urmare a interzicerii operațiilor de terminare a sarcinilor.

Rata mortalității infantile, considerată un adevărat indicator de higienă, educație, sănătate și prosperitate națională, este peste măsură de mare în țara noastră, fiind de peste 40 la mia de noi născuți. Prin comparație, mortalitatea infantilă este numai 33 la mia de noi născuți în Ungaria, 26 la mie în Bulgaria, și 18 la mie în Germania de Răsărit.

Pe de altă parte longevitatea actuală a populației României este mai redusă cu 2-3 ani decât a tuturor celorlalte țări Est-Europene. Românii trăesc în prezent aproximativ 69 de ani. Longevitatea medie a femeilor este de 71 de ani, în timp ce a bărbaților este de 66 de ani.

••

• In România există în prezent aproximativ 33 mii medici, în medie revenind aproximativ 16 medici la 10 mii de locuitori. In Bulgaria revin 24 medici la 10 mii de locuitori, în timp ce în Uniunea Sovietică există 31 de medici la zece mii de locuitori.

••

• La o populație de aproximativ 22 milioane de locuitori, țara noastră are aproximativ 150 de mii de studenți (Instituții de învățământ superior -curs de zi și seral). Astfel, în România există 70 de studenți la 10 mii de locuitori, în timp ce în Bulgaria sunt 122 de studenți la același număr de locuitori, iar în URSS sunt 186 de studenți la 10 mii de locuitori.

(Secția de cercetări)

ÎNTRE MOSCOVA ŞI PEKIN

După moartea lui Mao Tse Dun, Moscova a încercat de câteva ori să reia legăturile cu Pekinul în vederea unei eventuale reconcilieri. Se știe că relațiile dintre cele două țări sunt încordate de aproape 20 de ani. Autoritățile Sovietice au amplasat importante forțe militare la frontiera cu China, forțele militare ale celor doi coloși ciocnindu-se nedeclarat în trecut de câteva ori. Recent, Kremlinul a făcut din nou apel pentru îmbunătățirea relațiilor Sino-Sovietice. Propunerea Moscovei survenită la Pekin pe data de 24 Februarie, a fost respinsă oficial de R.P. Chineză la 9 Martie. Pekinul afirmă că dacă Uniunea Sovietică dorește într'adevăr să restabilească legături oriale cu China, ea trebue să dovedească acest lucru retrăgându-și cei peste un milion de soldați dela frontiera Sino-Sovietică. Moscova a răspuns însă cu atacuri de presă împotriva noii conduceri din Pekin, ostilitățile dintre cele două țări continuând.

Uniunea Sovietică și Republica Populară Chineză sunt pe poziții aparent irevocabil ireconciliabile. Pekinul disprețuește atât conducerea comunistă din Moscova cât și poporul Rus, considerat de Chinezi imperialist și barbar. In plus, deși Pekinul nu a dorit niciodată să negocieze direct și clar cu Moscova, este evident că revendicările sale teritoriale sunt mult mai vaste decât ar putea să accepte Kremlinul. Datorită acestui lucru, precum și deosebirilor idelogice dintre ele, cele două țări nu au de fapt ce să negocieze. Fiecare știe că nu are nimic de așteptat. Chinezii știu că sunt mai slabi pe plan militar, economic și politic, și tergiversează discuțiile și conflictul cu Moscova, în timp ce face eforturi disperate să-și modernizeze economia și forțele militare. Moscova la rândul ei încearcă să obțină victorii fară eforturi mari în Europa și Africa, păstrându-și o parte însemnată a forțelor sale militare pentru eventualitatea unui conflict cu China. Rușii încă trăesc cu groaza invaziilor din răsărit, reprezentate acum de colosul comunist Chinez. Din punct de vedere Românesc, China nu ne amenință. Din contră, un eventual conflict Sino-Sovietic ar putea despresura Europa și înlesni schimbări în răsăritul ei. De aceea, natura relațiilor dintre Moscova și Pekin este de importanță majoră pentru România și pentru noi cei din exil. Rămânem cu speranța că divergențele Sino-Sovietice din ce în ce mai adânci, greutățile economice interne ale Uniunii Sovietice aproape imposibil de soluționat, naționalitățile ne-Ruse din URSS din ce în ce mai numeroase și mai anti-Ruse, tendința expansionistă Comunist-Sovietică în Europa Occidentală, și eventual criza continuă din Orientul Mijlociu, vor duce în cele din urmă la descătușarea Europei de Est și liberarea țării noastre.

•

FRANŢA ŞI COMUNIŞTII

Nicolae DIMA

In sfârșit Europa Occidentală a reușit să treacă cu succes printr'o grea încercare. Alianța de centru-dreapta dela conducerea Franței a obținut o victorie palpitantă în recentele alegeri parlamentare. Coaliția socialist-comunistă a suferit o înfrângere neașteptată și lamentabilă. Europa Occidentală, și într'o măsură destul de mare țările Africane asociate Pieții Comune, pot respira deocamdată ușurate. Este neîndoelnic însă că între timp Moscova pregătește noi manevre, menite să-și atingă același obiectiv: Expansiunea spre Vest.

Intre factorii care au contribuit la înfrângerea comuniștilor și aliaților lor de stânga în alegeri a fost și publicarea unei cărți deosebit de interesante. Este vorba de "Finanțele Partidului Comunist Francez" de cunoscutul politolog Jean Montaldo. In documentata sa lucrare, autorul dezvălue o parte din sursele financiare ale partidului comunist Francez. In mod surprinzător, adepții "naționalizărilor" sunt mari proprietari de intreprinderi particulare, precum și ai unor firme dubioase și imorale. Partidul comunist Francez posedă între altele cafenele, baruri de noapte, cinematografe, teatre, intreprinderi comerciale și multe altele.

Operațiile financiare ale comuniștilor Francezi par să fie conduse de deputatul Gerges Gosnat. In realitate însă, ele sunt supraveghea te și controlate de Jean Jerome, trimis special al Moscovei la Paris, însărcinat cu afacerile financiare ale partidului comunist Francez. Autorul reamintește în cartea sa faptul că Jean Jerome este pseudonimul unui individ născut în Polonia și expulzat cândva din Franța pentru că acționase ca agent al Cremlinului. Agentul Jerome controlează deasemenea aproximativ 50 de intreprinderi care dețin monopolul comerțului agricol cu țările comuniste Est-Europene. Apoi toate tranzacțiile financiare ale comuniștilor Francezi sunt operate în mod formal de filiala din Paris a băncii comerciale Nord Europene, care la rândul ei este o sucursală a băncii Sovietice de stat pentru comerț exterior. De fapt, vice-președintele băncii comerciale Nord-Europene este cetățeanul sovietic Vladimir Ponomariov.

Mulți oameni își pun întrebarea dacă Euro-Comunismul reprezintă cu adevărat o formă nouă, umanitară, și dacă Partidul Comunist Francez este într'adevăr independent de Moscova. In fața dovezilor aduse de domnul Montalbo aceste întrebări își pierd sensul. Nu poate fi vorba de comunism uman și independent atâta vreme cât Moscova continuă să domine comunismul modial, rămânând o amenințare la adresa întregii lumi. Cetățenii francezi au înțeles acest lucru, refuzând să-și dea voturile coaliției de stânga condusă de comuniști. Cu toate aceste însă, primejdia a trecut numai momentan. Moscova își repliază forțele pregătind noi forme și formule pentru cucerirea occidentului.

FARA ARMÂNEASCĂ

"HRISTOLU INVIĂ"

A tuturor fraţlur armâñi, arăspândiţ pi întregul loc, "Fara Armâneascâ" lă ureadză: 'Paştili hărioşi, tri mulţi ani".

Hristolu înviă dit morţ
cu moartea pri moarti călcă
şi-aţălor dit mărmintă
bană lă hărdzi.

CALINDAR PI APRIL

1	April	Acuitirea morţlur
22	"	Lazuru
23	"	Floriili
23	"	Sf. Gheorghe
27	"	Gioia Mari (S'cântă 12 Vănghelli) S'văpseaşti protul ou.
28	"	Vinirea Mari (Ngruparea Hristolu) s'cântă prohodu.
30	"	Ñiadză noapti (Ngreilu Mari) Paştili.

NUMĂRUL AROMÂNILOR

Interesul pentru Românii din afara graniţelor ţării, a început să crească printre românii de pretutindeni! Cum această grije nu-şi poate găsi ecou decât în presa exilului, mai mulţi cetitori ne-au pus întrebarea: Care este numărul aromânilor din Peninsula Balcanică?

Cum era şi firesc, aceast problemă i-a frământat în cel mai înalt grad şi pe intelectualii aromâni, care s'au preocupat de obţinerea unui statut internaţional pentru populaţia aromână răspândită în special între cele patru state balcanice: Albania, Bulgaria, Grecia şi Jugoslavia.

Un studiu competent în acest sens, îl găsim în cartea D-lui C. Papanace: "Sur la minoritè aroumaine dans les Pays Balkaniques" apărută ca extras din Buletinul Bibliotecii Române din Freiburg, Germania în anul 1968. In respectivul studiu, se citează istoricul german J. Thumann, primul care s'a ocupat de aromâni şi care referindu-se la numărul acestei populaţii în anul 1774, scria: "Trebuie să reprezinte jumătate din populaţia Traciei şi trei sferturi din aceia a Macedoniei şi Thesaliei. Sunt deasemenea numeroşi în Albania"...

Nu s'a schimbat cu nimic această compoziţie, doar faptul că desfăşurarea evenimentelor istorice de după această dată, a turburat imaginea de atunci, îngreunând o numărătoare corectă a elementelor etnice din Balcani.

Dl. C. Papanace, a luat în consideraţie patru elemente esenţiale care fac dificilă cunoaşterea numărului exact al aromânilor:

1. Lipsa unui serviciu serios de statistică în timpul dominaţiei turceşti;
2. Viaţa transhumantă a aromânilor păstori, care erau de cele mai multe ori omisi din înregistrările recensămintelor;
3. Tendinţa de mimetism a aromânilor stabiliţi în oraşe, ca meseriaşi, negustori, hotelieri, etc. pentru a-şi apăra interesele, declarându-şi nationalitatea statului în care se găseau - datorită intoleranţei noilor state balcanice faţă de minorităţi- reducând astfel considerabil cifra populaţiei aromâne;
4. Tendinţa statelor balcanice, având revendicări teritoriale, de a falsifica - de peste un secol - datele statistice pentru a justifica nedreptele anexiuni teritoriale.

Falsificarea datelor statistice este o metodă foarte uzitată de către toate statele balcanice când se dau cifrele minorităţilor, dar felul în care ele redau numărul populaţiei aromâne, este cel mai flagrant. Bizare ne apar în acest sens şi datele ultimului recensământ din România, efectuat la 5 Ianuarie 1977. Nu ştim care a fost raţiunea organelor de Stat - cel puţin în materie de date statistice publicate, orice cifră este verificată şi ultraverificată- dar găsim la capitolul "Structura populaţiei pe naţionalităţi" următoarele cifre:

Aromâni 644 o.003%
Macedoromâni 1179 0.005%

Ca titlu informativ menţionăm că într'un studiu al Prof. N. Saramandu, numai în comunele judeţelor Tulcea şi Constanţa se aflau peste 32.000 de aromâni.

In faţa atâtor falsificări de date, cifra de cca 700.000 de aromâni acceptată (cu încântare) de statele balcanice la încheerea Tratatului de la Bucureşti din 1913, ni se pare deadreptul ridicolă.

Mijloacele ştiinţifice de aflarea vechimii diverselor obiecte găsite pe întreg globul pământesc, reusesc să stabilească pe baza unor izotopi radioactivi, preciziuni care pe vremuri erau de neimaginat. Dacă un asemenea izotop ar putea diferenţia sângele aromân ce curge prin vinele locuitorilor din Peninsula Balcanică, mulţi dintre cei mai aprigi asupritori ai populaţiei aromâne, s'ar îngrozi de crima de fratricid pe care o comit, tinzând la exterminarea aromânilor.

Populaţia aromână se găseşte în Peninsula Balcanică, asemenea nemuritoarelor statui în muntele de marmoră. Nu trebuie decât mâna binecuvântată a maestrului, care să înlăture prisosul, pentru a străluci în adevărata ei splendoare.

Zahu PANA

UN CANTIC

Un cântic ca di jale
Cântam nă oară eu,
Si dipuneam tu vale
Ditr'un lai munte greu.

Si valea-ni turna grailu
Cu scllimuri, suschiros,
Di-arăsuna tut plailu
Si muntile jilos.

Iu hiţ, bre gioni cu-aname
Fumelli de Fărşiroţ!
Iu eşti Armâname,
Si Grămusteani, cu toţ!

Armasiră cărărli
Ca ponde făr'di voi,
Si s'dusiră fălcărli
Cu turmile di oi.

Di la caşeri flueară
Ma nu se-avde prit munţ
Ni pravda ca se-azghiară,-
Di jale him pitrumţ.

Zahu PANA

Cărţi Armâneşti

Victoria Baţu: "Aduţeri aminti".

Lăndăruşă di primveară, nă intră în casă cartea scoasă di Editura "Zbor" Aduţeri aminti di Victoria Baţu.

Nă treaţi pi dininti chirolu, când cilimeni, alăgam cu trastu di guşe, cu ciumaga ma mari ca noi ca s'năafirim di căñi, ş'cu făţăli aroşi di arăcoari, s'cântăm creştineştili culindi sum firidzli'nviliciti di sărbătoari.

Adeţli di Anu nou ş'di Pătăgiunea apilur, lăsarea presiñlur, Vanghilizmolu, Lazurul şi alti multi, sănt scrisi arada, încundilliati ca liliceli pi mutafe. Se'află lucări alepti tu aistă carti cu puţăni frăndză. Ai di iu s'aduñi, ca să scrii alti cărţi după năsă. Arămâñi ciudusit di năndaua zboară ţi li aflli tu giocurli a cilimenlur, cari nă pitrec diparti, cătră chiruta limbă a traţlur şi a machidonlur: Aliliţa / pipiliţa / Domuzara / docutara / ţin-ţin Tângărlin / Markin, dopin / Pruscuchin ....

Macă ti zboarli di ma'n sus nu-aflăm izvurli di iu s'trag, "Cânticul di Lazuri", putem s'lu-aduchim că esti fapt cama cătă tu vahtea noastră, când dhascallii di la sculiili armâneşti dit Machiduniă, acăţară să scriă pi armâneaşti, multi cântiţi crişţinesti: "Cându avdză Hriştolu că Lazăru muri / s'ul scapă di moarti, tahina'nchist"....

Victoria Baţu, îşi deapină "Aduţerli aminti" cu limba zburătă acasă. Armânlli cu talent s'cu cărti ma multă, pot s'ahurhească s'da lucări ma mări ş'ma buni! Ma s'veadi lucurul că cultura unui popol nu poati si-s facă până popolul - omul di'nghios- nu bagă numirul şi uduseaşti prota cheatră di thimelliu.

NOTĂ

• Pagina "FARA ARMANEASCA", apare sub îngrijirea colaboratorului nostru, ZAHU PANA. Pentru apariţia la timp a materialelor în legătură cu problemele aromâne (macedo-române) şi ale tuturor românilor din Peninsula Balcanică, toţi cei interesaţi sunt rugaţi ca pe viitor să trimită materialul direct la adresa : Zahu Pană, 31-35, 89-th Str. Jackson Heights, New York, N.Y. 11368, U.S.A.

DIVERSE

* La începutul anului 1978 existau în toată lumea 13 milioane de refugiați și persoane dislocate. Pe continente, numărul refugiaților a crescut cel mai vertiginos anul trecut în Africa. Astfel, în urma războiului din Angola au fost dislocați refugiindu-se în restul Africii și Portugalia, un milion și jumătate de persoane. Conflictul Somalo-Etiopian din Ogaden a cauzat și el refugierea a 800 de mii de persoane. Majoritatea refugiaților sunt politici; oameni care fug din fața expansiunii și terorii comuniste, așa cum s'a întâmplat în Angola și Mozambic. Un raport special al comisiei Statelor Unite pentru refugiați dat recent publicității atrage atenția că în urma agravării tensiunii în multe regiuni ale lumii și terorii comuniste, numărul refugiaților va crește inevitabil în viitorul apropiat.

* CATUL BOGDAN, unul dintre cei mai mari pictori contemporani ai României, a decedat la sfârșitul lunei Februarie 1978, la vârsta de 81 ani. Născut în 1897 ca fiu al ilustrului profesor Gheorghe Bogdan-Duică, după ce a studiat la Scoala de Arte Frumoase din Paris, Catul Bogdan a fost numit în anul 1926 profesor titular la Scoala de Arte Frumoase din Cluj, care apoi, în urma ocupării Ardealului de către Unguri prin Dictatul de la Viena, s'a mutat la Timișoara. Aci, pictorul a găsit un nou orizont de afirmare a marelui său geniu, ajutând la formarea talentelor tinerilor pictori bănățeni, pe care i-a avut studenți.

Dumnezeu să-l odihnească în pace și să-i ierte "greșelile cele fără de voie", comise sub dictatura comunistă.

* REMUS TZINCOCA, care, aflăm din "Tribuna României" (Nr. 124, 1 Ian. 1978), ar fi: "vice-președinte al Asociației culturale Quebec - România", ar fi scris o Simfonie intitulată "NADIA", dedicată Nadiei Comăneci. Ceea ce, a ținut, după câte ne putem da seama, a face cunoscut redacției Tribunei României, care-i acordă la rubrica "Tribuna corespondenților" următoarele rânduri: "Vă felicităm pentru terminarea simfoniei "Nadia" dedicată Nadiei Comăneci și sperăm se avem cît mai curînd ocazia de a o asculta într-un concert dirijat de dvs. la București. Vă urăm deplin succes în noul dvs. post de consilier în ministerul afacerilor culturale din Quebec și în frumoasa activitate pe care o desfășurați în cadrul asociației Quebec - România".

Ne abținem de la ori ce comentar pe această temă, căci, vorba oltenilor noștri: "Faptele vorbește".

* Un Român din țară a primit recent revista Sinteza și întreabă redacția ziarului nostru cine o tipărește. Revista Sinteza, al cărui ultim număr (29) ne-a sosit recent la redacție este tipărită de Departamentul American de stat, fiind difuzată în România de Ambasada Statelor Unite la București. Revista reprezintă punctul de vedere oficial al guvernului American, încercând să prezinte cititorilor Români aspect ale vieții Americane, precum și aspecte ale prezenței Românești în Statele Unite. Revista apare în condiții grafice ireproșabile, are multe fotografii și ilustrații, este tradusă în limba Română în Occident și tipărită în Statele Unite. Ultimul număr apărut are câteva articole științifice, un articol ilustrat despre Nadia Comăneci, un articol informativ referitor la traducerea Mioriței în limba Cherokeză, un interviu al fostului Ambasador la București Harry G. Barnes, și altele. Revista nu primește abonamente. Difuzarea ei în țară se face prin ambasada și biblioteca Americană din București.

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

CENZURA DE ERI ȘI CEA DE AZI!

Cenzura a fost legalizată sub Carol al II-lea. Motivul: apărarea Coroanei, secretelor militare și a valutei. De atunci și până azi avem cenzură!

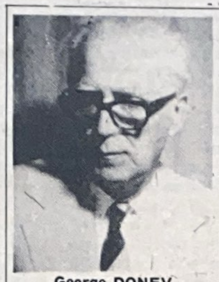
Pe Carol și camarila lui n'aveai voie să-i critici. Pe Niculiță ești obligat să-l lauzi. Cumunicatele oficiale sub Carol respectau înfrucâtva inteligența cititorului. Sub comuniști logica a fost înlocuită cu teoria sonorității vorbelor goale. Un exemplu:

Ziarele din Bucureşti au căutat să explice mulțimei marele și fericitul eveniment: scumpirea prețurilor!

"Corolarea (scumpirea n.r.) prețurilor pentru satisfacerea mereu crescândă a nevoilor oamenilor muncii înseamnă un nou venit pentru clasa muncitoare deoarece venitul nu merge în mâna capitaliștilor..."

Leafa a rămas aceeași, tu trebuie să plătești mai mult pentru tot ce cumperi, dar ....bucură-te: Ești în câștig de pagubă!

- Iată, mi-a mărturisit *prietenul* P. care mi-a arătat notița tăiată din ziarul comunist, unul din multele motive de ce am părăsit țara.

George DONEV

- Păi tot într'o odaie dormi, de ce-ți trebuie patru?
- Avem două mașini, să putem merge amândoi unde vrem!
- Si una era destul, apoi mersul pe jos e sănătos.
- Aci găsești în prăvălii tot ce vrei și nu faci coadă. -Ei și,ce dacă facem coadă. Acolo, așteptând în rând, îmi întâlnesc prietenii și mai stăm de vorbă.
- Uită-te mamă cât de multe pagini au ziarele și se publică știri din toată lumea.
- Iți strici ochii dacă citești prea mult, și pe noi nu ne interesează crimele ce se comit în Statele Unite.

Așa a dus-o ginerele cu soacra și în ultimele săptămâni a evitat să mai meargă cu ea pe la prieteni sau să invite pe cineva la el acasă: " Deabia așteptam să plece".

Dar a venit ora despărțirii și, cu câteva minute înainte de a merge să se suie în avion, mama, cu ochii înlăcrămați și-a descărcat sufletul: "Voi aci sunteți fericiți, aveți de toate și sunteți liberi, dar gândește-te: mă'ntorc la tata-tău, la frații și surorile voastre rămași în țară".

Iată de ce nu pot să le divulg numele!

NICULIȚĂ, BIBLIA și D-L SOUCHUK!

Când Ceaușescu a stat de vorbă la restaurantul Neptun cu d. Coman et Co., premierul României a știut toate răspunsurile, încă înainte de a fi întrebat.

Astfel când d. George Souchuk s'a plâns că i-a fost oprită la vamă Biblia, Niculiță i-a oferit o altă Biblie (tipărită în țară) și cu numele membrului din Comitetul Executiv al U. și L. imprimat pe prima pagină.

Umblă oare Niculiță cu Biblia în buzunar?

A fost el informat de vreun membru al grupului despre ce va fi întrebat? Ori poate agenții comuniști au ascultat la ușă ce vorbesc cei din anturajul d-lui Coman?

DESPRE SATUL DE DEPARTE NIMIC NU SE VORBEȘTE

Persoanele venite în vizită din România, le este frică să spună care-i realitatea din țară. Ei știu ca spionii de aici îi vor denunța și vor avea de suferit la întoarcere.

O mamă a venit pentru 6 săptămâni să-și viziteze fata, ginerele și nepoțica pe care încă n'o văzuse. Iată o parte a discuțiilor mărturisite de ginerele care ne-a rugat să nu pomenim nici măcar orașul:

- Mamă, muncim și o ducem bine, ne-am cumpărat o casă cu patru dormitoare.

ÎNTRE CARLIG ȘI MARIA TANASE

Cu ocazia Expoziției Internaționale dela New York, 1939, Maria Tanase și țimbalistul Cârlig au cântat la pavilionul românesc.

Purtarea imorală a artistei Maria Tănase și felul cum intona "Hai Lelițo cu Roosvelt" -punând accentul intenționat ca să iasă o cacofonia insultătoare la adresa Preș. Statelor Unite, Roosvelt- au silit autoritățile să-i spună cântăreței de varieteu, pleacă!

Cârlig a rămas în Statele Unite, s'a căsătorit și și-a continuat viața de muzicant. Nu putea citi notele, dar era înzestrat cu un talent și o "ureche" neîntrecută. S'ar fi putut reîntoarce oricând în țară, dar n'a vrut!

A dat concerte pe la biserici unde a primit aplauze multe și bani mai puțin. Dar Cârlig era totuși mulțumit și fericit că era printre români.

A plecat dintre noi de mai bine de 10 ani.

UN SFAT NOULUI VENIT

Uită totul ce ai învățat despre America și învață totul de la început!

PREZENȚA ROMÂNEASCĂ ÎN ARGENTINA, ÎN SECOLUL TRECUT

Eugenia UȘERIU

In sudul Argentinei, aproape de strâmtoarea Magellan care desparte geografic provincia Santa Cruz de Tiera del Fuego, se găsește printre multele sate presărate pe coasta oceanului Atlantic localitatea Zanja a Pique. Vântul rece care pleacă din învolburările polului sud și iuțeala lui care deseori răstoarnă tot ce găsește în cale, a sfărâmat un mic vapor spaniol în jurul anului 1879. Cam prin anul 1880, pescarul naufragiat Gregorio Ibanez a găsit pepite de aur, în pământul amestecat cu nisip, săpându-și fântâna de lângă casă.

Gregorio a intrat în legătură cu argentinienii cu care dorea să înceapă exploatarea metalului prețios. Vestea îmbogățirii s'a răspândit ca fulgerul în America Latină.

In 1885, se găsea în Havana tânărul Iulius Popper, născut în București în anul 1857. Neastâmpăratul, curajosul și larg văzătorul tânăr, lucra ca inginer la construcția canalizării orașului bucanez. Informațiile din presa locală îl entuziasmează și pleacă spre polul sud. In Septembrie 1886, în plină primăvară a emisferului austral, studiază coasta oceanului, fluxul și refluxul, terenul în interior și lagunele,care erau adevărate cimitire ale balenelor ori focilor, dar surprinzător, împodobite cu bucățele de aur, aduse de apele Atlanticului și dăruite generos pământului. După ce și-a luat date suficiente asupra posibilităților de exploatarea aurului, pleacă spre Buenos Aires în luna Decembrie a aceluiași an. La începutul anului 1877, se întoarce în Tara de Foc, cu autorizație oficială din partea guvernului argentinian, dar și cu fonduri necesare exploatării metalului prețios. Insoțit de o echipă de lucrători devotați, construește o baracă cu 80 de cabine, instalează o bucătărie comună și se aprovizionează cu alimente pentru timpul greu și lung de iarnă al locului. Ingenios și îndrăsneț, instalează o pompă pentru spălarea nisipului aurifer, întrebuințând fluxul și refluxul, evitând astfel eforturile grele umane mărind considerabil randamentul în producția intreprinderii promițătoare. In anul 1888 a scos din nisipul aurifer, peste 250 kgr. de aur, iar în 1889, a ajuns la 500 kgr. In fața acestei bogății, căutătorii de aur din Argentina se organizează și atacă instalațiile, pentru a le confisca, dar sunt respinși. In urma acestui incident, tânărul - mic rege al sudului- cum îl chemau cei care doreau să intre în stăpânirea întreprinderii, își organizează un sistem eficace de apărare.

Bogăția rapidă stimulează calitățile tânărului Iulius în mod special. Cu febrilitate de nedescris explorează sudul Argentinei care-i devine a doua patrie. In cercetările lui, descoperă o ieșire spre ocean a canalului Beagle, dă numele de Marea Argentiniană apelor din sudul Argentinei, cercetează terenul din interiorul țării dând nume românești unor râuri, dealuri, care au fost schimbate mai târziu cu nume argentiniene. Etnograf înnăscut, face primele hărți ale Țării de Foc, scrie neobosit articole în presa argentiniană despre Tara de Foc, cere protecție guvernului argentinian pentru amerindienii onași ai locului. In același timp întreține o corespondență impresionantă cu Academia Română, de unde primește permanent încurajări și orientări în probleme de geografie, explorare științifică, etc.

Popper își construește o flotă proprie în speranța unor viitoare explorări în jurul polului sud. Trebuește amintit încă un fapt, care a displăcut multora ce nu aveau darurile naturii ca valahul rătăcit la polul sud. Iulius Popper bate monede: de 0.105 gr. și de 5.50 gr. de aur, pe o parte cu numele lui, iar pe cealaltă, un târnăcop și un ciocan încrucișate. In același timp, instalează primul oficiu poștal, emite timbre poștale cu numele lui, iar flota lui, face curse regulate între Paramo și Punta Arenas.

Invidia celor care-i doreau banii, poziția socială, prietenia colaboratorilor locali și faima răspândită în Argentina, i-au amărât viața. In 1893, moare în Buenos Aires -zice-se- de o congestie pulmonară și este înmormântat în cimitirul Ricoleta.

Rămân în urma lui, 3 proiecte de reală valoare Argentinei.

1. Organizarea unei expediții științifice pe continentul Antarctica, pentru care pregătise pe lângă colaboratori cercetători, vaporul său personal "Explorador".

2. Reglementarea traficului prin strâmtoarea Magellan.

3. Inființarea serviciului telegrafic între Buenos Aires și Tara de Foc.

Iulius Popper, a fost frământat de necunoscut și de înfăptuiri constructive, a înfruntat cu curaj și înțelepciune greutățile inerente oricărei realizări mari, a suferit profund ca om, în fața pescuitorilor în apă tulbure, a invidiei care este sora geamănă a incapacității umane și a impus omenie românească oamenilor și pământului dela podul sud argentinian.

Ii aducem pe această cale cuvinte de aleasă prețuire și-l prezentăm cititorilor pentruca să fie cunoscut mâcar între noi sbuciumul și realizările lui.

O floare aleasă din grădina sufletului românesc.

NIVELUL DE TRAI DIN ROMÂNIA

Urmare din pag. 5

pe locuitor. După cum rezultă din cifrele publicate de Anuarul Statistic Oficial care apare la București, rezultă că în 1975 România a depășit în ceeace privește producția de oțel pe locuitor, multe țări occidentale dintre cele mai dezvoltate, printre care și Franța, Anglia, Italia, Norvegia, Olanda. Țări ca Jugoslavia, Bulgaria, Danemarca, Elveția, Finlanda, R.D.Germană sau Ungaria se află astăzi cu mult rămase în urmă față de România în privința producției de oțel pe cap de locuitor.

Producția de oțel a României depășește de câteva ori pe cea din unele țări occidentale. Ea este de exemplu de patru ori mai mare decât în Danemarca, de cinci ori mai mare decât în Elveția, de două ori mai mare decât în Norvegia, cu vreo 30 la sută mai mare decât în Anglia și așa mai departe. Concepția economică după care gradul, nivelul de dezvoltare economică al unei țări, trebuie măsurat prin producție de oțel pe locuitor, a fost elaborată cu multe decenii în urmă de Stalin și în ciuda eșecului ei în marea vecină de la răsărit, România ceaușistă se încăpățânează să o urmeze făcându-și din ea o religie. După cum s'a dovedit în cursul deceniilor, teoria lui Stalin a fost depășită de la început deoarece odată cu progresul științei și tehnologiei, alături de oțel, țările avansate au trecut pe scară mare la înlocuirea oțelului cu aluminiu și mase plastice. Prin această schimbare tehnico-economică revoluționară, eficiența a crescut enorm, produsele au devenit mai bune și cu mult mai ieftine.

România însă, concentrându-se asupra dezvoltării exagerate a producției de oțel, a rămas cu mult în urmă la producția de aluminiu și la producția de mase plastice, chiar și față de celelalte țări socialiste pe care le-a depășit considerabil în privința producției de oțel.

Aceiași "Tribuna" ne arată că față de Olanda care în 1975 a produs 98,9 Kg de mase plastice pe locuitor, R.D.Germană cu 35,9 și Cehoslovacia cu 28,9 Kg, România a produs numai 16,3 Kg. Cantitatea brută a oțelului, ce se fabrică azi în România nu mai spune prea mult. Tehnologia și economia modernă, avansată, cer nu pur și simplu OTEL, ci îndeosebi oțeluri speciale, care datorită vitezei cu care se industrializează România nu pot fi fabricate la falimentarul combinat siderurgic de la Galați sau în secularele furnale de la Reșița și Hunedoara. Consecința acestei industrializări unilaterale, bazată în special pe oțel de calitate îndoielnică, nu contribuie la creșterea nivelului de trai nici acum și nici peste zece ani, când Ceaușu a planificat să ajungă România în Comunism.

Recapitulând datele de mai sus, nu te poți abține să nu oftezi: " Ce păcat că românilor nu le place să mănânce oțel! "

Decebal NECȘULESCU

Ce ne spun vizitatorii

* Un grup de excursioniști germani au rămas surprinși când dimineața la restaurantul hotelului "Aro" din Brașov n'au găsit lapte! ...Closetele dela hanurile de pe șosele sunt foarte murdare, lipsește hârtie,..etc. ...Când călătorești este mai bine să fii constipat...

* Cafeaua se găsește foarte rar și trebuie să faci coadă... Prețurile: 100 gr. cașcaval de Dobrogea costă 30 de lei (la restaurantul Athenee Palace)... O cameră modestă la motelul "Izvorul Rece" pentru un român(dacă este acceptat) 35 de lei, pentru un străin tot 35 de lei plus 100 lei taxă!...

* De ce sunt pline restaurantele din țară ?. Iată ce ne spune un vizitator:(a) Lipsa cărnii(trebuie să faci coadă ceasuri întregi), (b) Lipsa de spațiu(n'ai loc să-ți inviți rudele și prietenii).

In țările capitaliste, într'o seară, la aceeași masă sunt serviți patru rânduri de clienți; în România clientul vine devreme și stă până se închide localul.

* Pe jurnalul de perete la un minister din București, un vizitator a citit: "Si eu mă oblig la obligația de a mă obliga totdeauna obligației de a mă simți obligat la tot ceea ce consider eu de a fi obligația mea de membru al partidului".

Obligația n'a fost iscălită, dar a doua zi "obligația" a fost luată jos.

* La hotelul din Râmnicul Vâlcea, o turistă întreabă în limba română: Aveți camere? N'avem!

Peste 2 minute intră un domn și întreabă în limba germană: Aveți camere? Avem, răspunde același portar, câte persoane ? Eu și cu soția, răspunde "neamțul", arătând cu degetul pe călătoarea care întrebase în limba română...

* Lucru încurajator: Românul nu și-a pierdut speranța și simțul humorului:

Un vânzător de ziare pe străzile capitalei își anunță marfa:.."Informaaația" .... "Scăânteeeia"..etc.

Dela etajul doi o femeie deschide geamul și-l întreabă:

- "România Liberă" ?
- "Când o fi!"

SĂ RÂDEM... SAU SĂ PLÂNGEM...?

HAZ DE NECAZ

Zor de Deștept.

Ca orce brav comunist, nea Nicu erea deștept de Mic copil.
Intr'o zi sa sculat prea tărziu ca să meargă la școală.
– Gândeștete căci e fuarte inportant să te trezești devreme. Mai bine cu Noaptea în Cap decât cu lenea la picioare. Un băiat care sa sculat în Zor de zi a avut norocu să găsească pă strada un portofel plin de bani, – zise tacsu.
– Se prea poate tăticule, însă vasăzică căci acela care la pierdut sa sculat și mai de vreme.

Odată la școală profesoru la întrebat unde locuește
– Cu frate-miu.
– Dar frate tu unde șade?
– Cu mine
– Mare zevzec mai iești! Spunem unde locuiești tu și frate-tu?
– Inpreună!

Odată la un restaurant cu Muzică la pitești, șefu lăutar la întrebat:
– Doriți o bucată de Léhar?
– Nu neică Doresc o bucată de Brânză de brăila!

Când a venit prima oară la Bucurașt, la întoarcerea la pitești, pretinii la întrebat:
– Cum tea plăcut la capitală, bă Nicule?
– Aiurea în tramvai! Ce săm placă? Am plătit treizeci de lei o cameră la otel.
– Dar în schinb ai văzut lucrurii multe și Frumoase
– Drept să vă spui, după ce mă costase atâția gologani, am vrut ca să Profit de odaie, care nam mai iesit în oraș până la plecarea spre Casă!

Glume

* Se zice că Mașina Socialistă s'a stricat iar Ceaușescu l-a chemat pe Karl Marx, părintele comunismului ca s'o repare. După ce inspectează motorul Marx, disperat, declară : "planurile mele au fost complect falsificate de Lenin, chemați-l pe el s'o repare.
-Imposibil s'o repar, spune mai târziu Lenin, și-a băgat nasul Stalin și-a încurcat totul.
Până la urmă a fost chemat Ford care, după ce ridică capota, a văzut imediat ce-i vina și a pornit mașina în câteva minute.
- Ce-a fost ? întrebă curios Niculiță.
-O, nimica toată, răspunde Ford, ați legat firele dela baterie cu claxonul !

* Cât mai avem de mers pe drumul socialismului până ne vom putea bucura de toate fericirile, așa cum sunt prevăzute în planurile marelui profet Ceaușescu ? întrebă profesorul pe elevi.
- Mai avem doar zece pași, răspunde o fetiță tare drăguță și cuminte.
- Si cât este de mare un pas, continuă profesorul ?
- Un pas se compune din 43 de planuri cincinale, 28 de planuri trienale și numai 8 planuri bienale.

* Comerțul dintre România și Uniunea Sovietică se face în baza schimbului de produse:
Noi le dăm grâu și ei ne iau petrolul !

* Ceaușescu văzând cum sunt tratați după moarte șefii comuniștii: degradați, desgropați, a creiat o comisie ca să-i găsească un loc vesnic unde să fie la adăpost de răzbunarea poporului. Se fac propuneri și contrapropuneri.
- Să-l îngropăm în Israel, că-i țara profeților.
- Ce, ești nebun, vrei să'nvie ?

* Doi grăniceri, unul jugoslav și altul român, stau de vorbă. Intrebă românul: Ce vă veți face voi ? Tito e bătrân și nu va mai putea rămâne mult la putere !
- Hei, nu-i nimic, răspunde jugoslavul, dar ce vă faceți voi dacă Ceaușescu rămâne la putere până îmbătrânește ca Tito ?

* A doua zi după ce a ajuns Stalin în iad, o duzină de draci bat la poarta raiului.
-Cine sunteți, întrebă Sf.Petru.
-Primiți refugiați !

* Niculiță intră într'o prăvălie de păsări. Lume multă, păsări multe, se aud strigăte de "Trăiască Ceaușescu", etc.
Niculiță, după ce se plimbă prin prăvălie, se oprește în fața unei cuști cu papagali, alege o pereche și-l întreabă pe vânzător:
- Ești sigur că papagali ăștia pot să vorbească ?
- Păi cine credți c'au strigat "Trăiască Ceaușescu" ?

Epigrame

Ion CICALĂ

SCRIBILOR DIN TARA

Parnasul colectivizat
în ritm stahanovist produce:
la artă-i planul realizat
cu capodopere....caduce.

CELOR CE NU SE INDREAPTA

Câte drepturi are OMU
toate-s scrise-n Carta ONU.
Foarte mulți însă, vezi tu,
traduc ONU cu : "o, nu !"

UNUI PATIT

De ce te miră adevărul
ingratei tale porumbițe !
Pe când îi periai tu părul
n'ai simțit sub el cornițe ? !

UNUI FRATE DE STRANA

Consideram un privelegiu
să cânt cu tine la un loc,-
dar cred c-ar fi un sacrilegiu
tu să cânți, iar eu să...joc.

UMOR

Doi comuniști s'au hotărât să se facă milionari. Unul a luat-o spre apus și altul spre răsărit. Primul a ajuns în America și de necaz că nu reușește să facă milioane, într'o zi s'a dus în fața Casei Albe și a început să mănânce fân, chiar când Carter trecea pe acolo.
- Cum, mănânci fân, în America ? Carter se înduioșă și-i scrise pe loc un cec de câteva zeci de mii de dolari.
Mulțumit, s'a întors la București, într'un cadilac mare și elegant. Aici îl aștepta cel ce-o apucase spre Rusia, amărât și jerpelit. I-a povestit cum s'a îmbogățit și l'a sfătuit să încerce și el același truc, la Kremlin. Zis și făcut. A plecat prietenul spre Moscova. Intr'o zi, pândind ieșirea lui Brejnev, s'a apucat să mănânce fân, în fața Kremlinului.
- Cum ?, se revoltă Brejnev. Mănânci fân, acum în mijlocul verii ? Mergi la pășcut, la iarbă verde. Tine fânul pentru la iarnă !

★

Ungurii au găsit un schelet mic și după cercetări minuțioase au ajus la concluzia că ar fi al lui Atila. Fericiți, au hotărât să declare o sărbătoare națională. Dar pentru a fi siguri, au trimis scheletul în Germania. Din Germania, scheletul, după ce a fost măsurat cu cele mai precise aparate, a venit cu asigurarea că 50 % este, sigur Atila. Nemulțumiți, Ungurii l'au trimis la Paris unde cu raze X s'a confirmat că 75 % este sigur Atila. Pentru mai multă siguranță, scheletul a fost trimis și la Moscova. După o lungă așteptare, Ungurii au primit un pachet cu oase sfărâmate și cu următoarea scrisoare: Este 100 % scheletul lui Atila. A recunoscut-o singur !

★

Carter și Brejnev s'au întâlnit la o expoziție mondială japoneză în fața unui robot electronic care prezicea viitorul. Brejnev bagă o fisă și ceru să-i spună ce va fi în America în anul 2000. Imediat, robotul a dat răspunsul în scris. Brejnev l'a citit cu satisfacție și cu glas mare: In anul 2000 în America va fi socialismul !
Carter bagă și el o fisă și-i ceru robotului să-i spună ce va fi în Rusia în anul 2000. Răspunsul veni iar repede, scris ne hârtie. Carter îl privi lung și tăcu. Brejnev se repezi impacientat : - Ei, ce va fi în Rusia în anul 2000 ? - Nu pot descifra, răspunse Carter. Scrie chinezește.

★

— RĂȚOIUL EXILAT —

ANUL VII, OUL Nr. 9

Felicitari întarziate lui

NICULIȚĂ LA 60 DE ANI

CE SE ZUGRĂVEȘTE

ȘI CE SE GANDEȘTE

Dona-RĂȚOIUL

* Cea de a 23-a etapă a Campionatului Diviziei "A" de fotbal a produs modificări esenţiale în fruntea clasamentului. Fostul lider, A.S.A. Tg. Mureş, a cedat pe teren propriu în faţa echipei Steaua, pierzând în felul acesta şefia clasamentului, pe care a deţinut-o timp de 14 etape. Noul lider al clasamentului este echipa Politehnica Timişoara, care a învins pe teren propriu echipa studenţilor din Iaşi. Mai merită menţionată victoria echipei U T Arad, asupra echipei Dinamo-Buc. Echipa din Arad, care se părea că va avea probleme din cauza lotului restrâns de jucători, joacă tot mai bine dela o etapă la alta. O bună parte din merit se cuvine antrenorului Ion Ionescu (fostul atacant al echipei Rapid din perioada ei de glorie) care a reintrodus în centrul liniei de atac pe Domide şi a promovat ca extremă stângă pe Marcel Coraş, din echipa de juniori, un tânăr de 19 ani care se remarcă prin şut puternic, viteză, rezistenţă deosebită şi mai ales un dribling scurt, derutant, care i-a făcut K.O. pe mulţi fundaşi. La periferia clasamentului situaţia este complicată, multe echipe fiind angajate în lupta pentru evitarea retrogradării şi numai etapele următoare vor putea produce unele clarificări.

•

REZULTATE TEHNICE

C.S. Tirgovişte	– Univ. Craiova	1–0 (1–0)
A.S.A. Tg. Mureş	– Steaua	2–3 (1–1)
Sportul studenţesc	– F.C.M. Reşiţa	2–0 (2–0)
F.C. Corvinul	– S.C. Bacău	3–1 (1–1)
F.C. Constanţa	– F.C. Petrolul	3–1 (0–1)
Politehnica Timişoara	– Politehnica Iaşi	1–0 (0–0)
F.C. Argeş	– Jiul	2–1 (1–1)
U. T. Arad	– Dinamo	1–0 (0–0)
F. C .Bihor	– F. C. Olimpia	2–1 (1–0)

•

CLASAMENTUL

1. POLITEHNICA Tim.	23	11	5	7	29–24	27
2. Steaua	23	10	6	7	51–31	26
3. A.S.A. Tg. Mureş	23	11	4	8	39–26	26
4. Sportul studenţesc	23	12	2	9	31–28	26
5. U. T. Arad	23	10	6	7	37–34	26
6. F. C. Argeş	23	10	5	8	35–35	25
7. Dinamo	23	10	4	9	34–28	24
8. Jiul	23	11	2	10	40–35	24
9. F. C. Bihor	23	11	2	10	29–35	24
10. Univ. Craiova	23	9	5	9	23–22	23
11. F. C. Olimpia	23	10	3	10	30–31	23
12. C. S. Tirgovişte	23	9	5	9	19–25	23
13. S. C. Bacău	23	8	7	8	30–39	23
14. F. C. Constanţa	23	9	3	11	30–35	21
15. F. C. Petrolul	23	8	4	11	31–32	20
16. F. C. Corvinul	23	6	8	9	24–34	20
17. Politehnica Iaşi	23	6	6	11	26–25	18
18. F.C.M. Reşiţa	23	6	3	14	20–39	15

••

Rădulescu - Sportul Studenţesc, depăşeste pe reşiţeanul Botonea (Fază din meciul Sportul Studenţesc - F.C.M. Reşiţa)

LA 31 DE ANI, DOBRIN RECHEMAT IN ECHIPA NAŢIONALĂ A ROMÂNIEI

După o serie de eşecuri usturătoare, antrenorii echipei naţionale a României, şi-au adus aminte şi de Dobrin. Cine nu îşi aminteşte cum celebrul jucător, care a adus de fapt calificarea echipei naţionale, în Mexico, a fost ţinut pe tuşă de Angelo Niculescu, împotriva Braziliei şi Angliei. Au fost momente de mare frustaţie pe care, marele talent, care se cheamă Dobrin, nu le-au meritat. Iată că acuma la 31 de ani, Dobrin, cu tehnica-i recunoscută, reintră în vederile antrenorilor, pentru a fi selecţionat acolo unde de fapt îi este locul: în unsprezecele tricolor !

TURCIA -ROMANIA 1 : 1

Miercuri, 22 Martie, la Istambul, reprezentativele de fotbal ale României şi Turciei au terminat la egalitate: 1 : 1

HOCHEI

*Disputat la Belgrad, campionatul modial de hochei grupa "B", a dat câştig de cauză echipei Poloniei, care va evolua, din nou, anul viitor în grupa "A" dela Katowice. Formaţia României, după o evoluţie modestă, s'a clasat pe locul 4.

CLASAMENTUL FINAL

1. POLONIA	7	6	1	0	51–19	13
2. Japonia	7	5	1	1	26–17	11
3. Elveţia	7	4	1	2	42–32	9
4. România	7	3	1	3	41–29	7
5. Ungaria	7	3	0	4	21–36	6
6. Norvegia	7	2	1	4	29–34	5
7. Italia	7	1	1	5	32–41	3
8. Iugoslavia	7	1	0	6	14–48	2

SPORT

* In cele trei serii ale Diviziei "B" de fotbal, lupta pentru promovarea în Divizia "A" este strânsă şi după 21 etape nu se poate da un pronostic în această privinţă. In seria 1-a lupta se dă între Gloria Buzău, F.C.M. Galaţi şi I.C.I.M. Braşov. In seria 2-a liderul este Chimia Rm.Vâlcea, urmată de Metalul Plopeni şi Progresul Vulcan. Rapid, fosta divizionară "A" a pierdut contactul cu plutonul fruntaş. Lupta cea mai strânsă este însă în seria 3-a, unde cel puţin trei echipe emit pretenţii justificate la locul 1. Echipa din Baia Mare se pare că are un uşor avantaj asupra echipelor clujene, care trebue să se lupte şi între ele. Rămâne ca etapele următoare să clarifice acest lucru.

SERIA I

CLASAMENTUL

1. GLORIA BUZĂU	21	13	4	4	39-13	30
2. F.C.M. Galaţi	21	13	2	6	47-17	28
3. I.C.I.M. Braşov	21	11	5	5	23-17	27
4. F.C. Brăila	21	11	3	7	34-18	25
5. C.S.M. Suceava	21	11	2	8	21-28	24
6. Steagul r. Bv.	21	11	1	9	37-25	23
7. Nitramonia Făg.	21	9	4	8	30-26	22
8. Delta Tulcea	21	10	2	9	28-26	22
9. Victoria Tecuci	21	9	2	10	29-28	20
10. Oltul Sf. Gh.	21	8	4	9	19-22	20
11. Portul C-ţa	21	8	3	10	30-37	19
12. Tractorul Bv.	21	7	5	9	17-25	19
13. C.S.U. Galaţi	21	7	4	10	26-27	18
14. Viitorul Vaslui	21	7	4	10	20-40	18
15. Ceahlăul P.N.	21	7	3	11	22-26	17
16. C.S. Botoşani	21	7	2	12	21-33	16
17. Relonul Săv.	21	7	2	12	20-36	16
18. C.F.R. Paşcani	21	7	0	14	27-46	14

SERIA A II-a

CLASAMENTUL

1. CHIMIA RM. V.	21	13	1	7	51-20	27
2. Metalul Plopeni	21	10	6	5	27-21	26
3. Progr. Vulcan	21	10	5	6	37-22	25
4. Dinamo Slatina	21	10	3	8	42-22	23
5. Celuloza Căl.	21	10	3	8	27-18	23
6. Chimia Tr. M.	21	11	1	9	20-20	23
7. Rapid Buc.	21	7	8	6	28-17	22
8. Gaz metan	21	9	4	8	25-28	22
9. Metalul Buc.	21	9	4	8	23-27	22
10. Autobuzul Buc.	21	7	7	7	23-20	21
11. Şoimii Sibiu	21	8	5	8	25-28	21
12. F.C.M. Giurgiu	21	9	3	9	22-40	21
13. Muscelul C-lung.	21	8	4	9	26-30	20
14. Carpaţi Sinaia.	21	7	6	8	16-23	20
15. Pandurii Tg. Jiu	21	6	6	9	19-26	18
16. Unirea Alex.	21	6	6	9	17-29	18
17. Electroputere	21	6	5	10	18-31	17
18. Prahova Ploieşti.	21	2	5	14	12-36	9

SERIA A III-a

CLASAMENTUL

1. F.C. BAIA MARE	21	12	7	2	48-16	31
2. C.F.R. Cj-Nap.	21	13	4	4	47-15	30
3. „U" Cluj-Nap.	21	13	3	5	41-17	29
4. Gloria Bistriţa	21	12	3	6	44-17	27
5. Victoria Călan	21	12	3	6	38-16	27
6. Mureşul Deva	21	10	5	6	33-24	25
7. C.F.R. Timiş.	21	10	3	8	26-19	23
8. Minerul M. N.	21	9	3	9	19-25	21
9. U.M. Timişoara	21	8	4	9	28-29	20
10. Chimica Tîrn.	21	8	3	10	28-29	19
11. Metalurg. Cugir	21	7	5	9	23-31	19
12. C.I.L. Sighet	21	6	6	9	25-33	18
13. Aurul Brad	21	7	3	11	24-28	17
14. Dacia Orăştie	21	7	3	11	19-33	17
15. Victoria Carei	21	7	3	11	15-35	17
16. Armătura Zalău	21	6	4	11	23-32	16
17. Min. Lupeni	21	7	0	14	14-41	14
18. Avintul Reghin	21	2	4	15	11-46	8

REZULTATE TEHNICE

C.I.L Sighet 1 (0)
„U" Cluj-Napoca 1 (0)

Formaţiile echipelor :

C.I.L. : Feher — V. Pop, Roman, Ignat, Ivaşcu — Arezanov, Szekely (min. 70 Layis), Grindeanu — Ciohan I, Ciohan II, Ţiplea.

„U" Cluj-Napoca : Lăzăreanu — Anca, Fl. Pop, Boglu, I. Mureşan — Moş, Răduţă (min. 72 Berindei), Cimpeanu — Dobrotă, Vidican, Vătafu.

F.C. Baia Mare 3 (1)
AURUL Brad 1 (0)

ARMĂTURA Zalău 0
METALURGISTUL Cugir 0

VICTORIA Carei 1 (0)
GLORIA Bistriţa 2 (2)

AVINTUL Reghin 1 (1)
MINERUL Moldova Nouă 0 (0)

DACIA Orăştie 1 (1)
CHIMICA Tirnăveni 1 (0)

VICTORIA Călan 0
MUREŞUL Deva 0

C.F.R. Timişoara 6 (2)
MINERUL Lupeni 0 (0)

C.F.R. Cluj-Napoca 1 (2)
U. M. Timişoara 1 (1)

* Participând la campionatele europene de tenis de masă, care s'au desfăşurat la Duisburg (R.F.G.) la mijlocul lunei Martie a.c., echipa feminină a României a câştigat medalia de aur în proba de dublu. Româncele au învins în semifinale cuplul sovietic V. Popova - N. Antonian iar în finală au întrecut cu 3-1 (11, 18, - 19, 14) pe jucătoarele maghiare G. Zsabo - I. Magos.

Liana MIHUŢ Maria ALEXANDRU

CAMPIOANE EUROPENE LA TENIS DE MASĂ IN PROBA DE DUBLU.

••

* Participând la cea de-a 9-a ediţie a campionatelor europene de atletism pe teren acoperit, disputate în sala Palazzo dello Sport din Milano, alergătoarele de semifond din România au obţinut un deosebit succes, cucerind un titlu european la 1500 m., prin Ileana Silai, o medalie de argint şi una de bronz prin Natalia Mărăşescu şi Mariana Suman. Iată clasamentul probelor respective:

1500 m : (1) Ileana Silai (România) 4 : 07,1 (2) Natalia Mărăşescu (România) 4 : 07,4 (3) Brigitte Kraus (R.F.G.) 4: 07,6 (4) Vesela Iacinska (Bulgaria) 4: 10,5 (5) Silivia Cruciatta (Italia) 4: 12,5 (6) Christine Wartenberg (R.D.G.) 4: 14,1

800 m : (1) Ulrike Bruns (R.D.G.) 2 : 03,3 (2) Totka Petrova (Bulgaria) 2 : 02,5 (3) Mariana Suman (România) 2 : 03,4 (4) Anne Marie van Nuffel (Belgia) 2 : 03,8 (5) Heike Roock (R. D.G.) 2 : 03,8 (6) Verona Elder (Anglia) 2 : 09,2

ILEANA SILAI

••

* Cu ocazia meciului de atletism Europa - U.S.A., disputat la Milano (Italia) alergătoarele Ileana Silai şi Natalia Mărăşescu, care au reprezentat Europa în proba de 1500 m, au câştigat primele două locuri. Ileana s'a dovedit şi de data aceasta imbatabilă, trecând prima linia de sosire, realizând timpul de 4:05,4 care reprezintă a doua performanţă mondială din toate timpurile.

Clasamentul probei: (1) Ileana Silai 4 ; 05,4 (2) Natalia Mărăşescu 4 : 06,1 (3) Merrill (S.U.A.) 4 : 15,5 (4) Jennings (U.S.A.) 4 :19,0.

••

*Sabreurul român Alexandru Nica a câştigat concursul internaţional de la Hanovra (R.F.G.), competiţie la care au participat 118 concurenţi din 15 ţări. Printre învinşii lui Nica la acest concurs se numără şi campionul mondial Pal Gerevich (Ungaria).

••

* Campionatele României la ski alpin pe anul 1978, disputate la Sinaia şi Braşov în cursul lunei Martie a.c., au avut următorii câştigători: Slalom special: Virgil Brenci; Slalom uriaş: Dan Cristea; Coborâre: Dorin Munteanu.

Titlul de campion naţional la combinată alpină, seniori, a fost câştigat de DAN Cristea.

La fete câştigătoarele au fost următoarele: Slalom uriaş şi special: Daniela Uncrop; Coborâre: Minodora Munteanu.

Titlul de campioană naţională la combinata alpină a fost cucerit de Juja Raţ.

••

* La 27 Martie a.c., au luat sfârşit la Belgrad întrecerile ediţiei a 22-a a Campionatului mondial de hockei grupa B, la care a participat şi echipa României. Intrecerile au fost câştigate de echipa Poloniei, care va juca la anul viitor în cadrul grupei A. In ultima întâlnire România a întrecut Jugoslavia cu 11-0 (5-0, 4-0, 2-0) Clasamentul final: 1. Polonia, 2. Japonia, 3. Elveţia, 4. România, 5. Ungaria, 6. Norvegia, 7. Italia, 8 Jugoslavia.

* La 26 Martie a.c. pe traseul Bellahouston Park din Glasgow, debutând la campionatul mondial de cros pe echipe, aflat acum la cea de a şasea ediţie, reprezentativa feminină a României a obţinut un strălucit succes ! Ea s'a clasat pe primul loc şi şi-a adjudecat, astfel, titlul de campioană a lumii pus în joc ! La startul probei feminine au fost prezentate concurente din 17 ţări. Echipa României a fost compusă din: Natalia Mărăşescu, Maricica Puică, Georgeta Gazibara, Fiţa Lovin şi Antoneta Iacob.

Clasamentul individual:
(1) Grete Waltz (Norvegia) 16:19,0 (2) Natalia Mărăşescu (România) 16:49,0 (3) Maricica Puică (România) 16:59,0 (4) Julie Shea (S.U.S.) 17:02,0 ....etc.

Clasamentul pe echipe: 1. România 30 p. 2. S.U.A. 37 p., 3 Anglia 55 p., 4 R.F. Germania 85 p., 5. Polonia 122 p ...etc.

NATALIA MĂRĂŞESCU

CERERILE ADRESATE ACESTEI RUBRICI DE CITITORII ZIARULUI "CUVÂNTUL ROMÂNESC" SUNT PUBLICATE GRATUIT.

MICA PUBLICITATE :

CAUT RUDELE ŞI PRIETENII

• Dl Vasile Duţu, Ryggevein 155, Dilling, 1570, Norvegia, doreşte să ia legătura cu Românii ce au stat cu dânsul în Lagărul Traiskirken, Austria, în perioada Octombrie 1974-Decembrie 1975. Roagă pe fraţii Kelemen şi pe d-l Samota Ion să-i scrie la adresa de mai sus.

• Dl Necşoiu Dumitru, stabilit în Canada, este rugat să ia legătură cu redacţia pentru a i se comunica ştiri din partea familiei. Persoanele care-l cunosc, sunt rugate să-l anunţe.

DORESC SĂ EMIGREZ

• Dl C. Anghel cu soţia, 8311 Tonzenberg 1, Landshut, Niederbayern, W.Germania, doreşte să emigreze în Canada. Dânsul este de profesie matematician şi soţia absolventă a facultăţii de Chimie-fizică. Prin această cale, face un apel la o organizaţie românească, sau un român, să-i garanteze venirea în Canada. Cunoscând limba franceză, ar dori să se stabilească în Quebec.

• D-l Alexandru Raţu, Umagaton Nr. 54, Oslo, Suedia. Face apel la o organizaţie românească din Statele Unite să-l ajute să emigreze în America. Dumnealui este inginer, stabilit în Suedia de doi ani de zile.

ANUNŢ REDACŢIONAL

Pentru a nu fi înţeleşi greşit de către stimaţii noştri colaboratori, ţinem să precizăm că, pentru ca un articol să poată fi inserat în numărul imediat următor al ziarului, trebuie să fie la redacţie în ziua de 25 a lunei precedente. Un articol sosit după această dată, va putea, dacă va fi cazul, să apară, numai după 60 de zile. Ori ce insistenţă, pe această temă, din partea autorilor, ne vedem obligaţi a o neglija în viitor, căci, odată paginat ziarul, pentru a face loc unui articol sosit în ultimul minut, înseamnă a reface complect paginaţia, ceea ce este o muncă imensă şi cauzează, în acelaş timp, amânarea apariţiei ziarului. Cerem deci, cu frăţească dragoste, colaboratorilor noştri, să ia aceasta la cunoştinţă.

RECTIFICARE

Articolul d-lui Nicolae Penescu "O datorie majoră", publicat în Cuvântul Românesc Nr. 21, Ianuarie 1978, a apărut cu două erori pe care ţinem să le rectificăm.

La pagina 6, coloana 1, rândul 23, în loc de cuvântul " discuţiunile " a se citi "disensiunile".

La aceiaşi pagină şi coloană, rândul 65, în loc de cuvântul "exprimat" a se citi "examinat".

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

CONCERTUL ARTIŞTILOR ROMÂNI DIN MUNCHEN

Vineri 17 Februarie a avut loc în sala de concerte a galeriilor Lenbach din München, concertul instrumentiştilor şi cântăreţilor români care au iniţiat constituirea unei asociaţii mondiale a muzicienilor plecaţi din România şi stabiliţi în lumea liberă. Manifestarea a fost prezentată şi comentată de profesorul George Bălan. Creionând un portret muzical-psihologic al spiritualităţii româneşti, vorbitorul a subliniat totodată însemnătatea acestui concert ca punct de pornire pentru o activitate muzicală românească liberă în lumea largă. S'au produs muzicieni în general tineri, veniţi nu numai din Germania dar şi din alte ţări pentru a-şi exprima adeziunea la această mare idee. Mezzosoprana Olga Sandu, solistă la Opera din Freiburg in Breisgau, a cântat cântece de Tiberiu Brediceanu, lieduri de Brahms şi Hugo Wolf; dânsei i-a revenit şi încheierea programului, cu celebra arie " Komm susser Tod " de Bach pe care, la cererea publicului, a bisat-o. Violonistul Alexandru Gavrilovici, unul din membrii foarte apreciaţi ai Filarmonicii din Bucureşti şi al quintetului " Concertino ", actualmente membru al orchestrei de cameră din Lausanne, a cântat Sonata II pentru vioară solo de Bach precum şi partea viorii întâi în Dansurile româneşti pentru 2 viori de Bela Bartok, alături de Vladimir Lăcătuş. Aceasta din urmă, până în toamnă element al quartetului " Atheneum ", stabilit în prezent la München, a mai cântat şi prima parte din celebra Sonată în caracter popular românesc de George Enescu. Acompaniatorul lui, Radu Toescu, profesor de pian la Conservatorul din Augsburg, a apărut şi ca solist cu Balada în Fa major de Chopin şi deasemenea l-a acompaniat, în Sonata pentru oboi de Mozart, pe George Angelescu membru al Orchestrei Radioteleviziunii italiene din Torino. Sanda Chiriacesu, o tânără pianistă, încă studentă la Conservatorul din München, a cântat piese de Debussy şi Liszt. Violoncelistul Christian Florea-până anul trecut membru în Trio-ul "George Enescu", actualmente solist la Teatrul din Freiburg, a apărut cu Elegia de Faure iar violistul Vasile Ponomarenco, provenitor din Filarmonica "George Enescu" şi stabilit deasemenea la Freiburg, a prezentat, într'o interesantă versiune pentru violă, celebra Fantezie cromatică de Bach.

Desfăşurându-se timp de aproape trei ceasuri, concertul s'a bucurat de un mare succes. Intr'un viitor apropiat muzicienii români vor apare în noi concerte, nu numai la München dar şi în alte oraşe ale Germaniei. Pe măsura consolidării şi intensificării ei, activitatea acestei asociaţii a muzicienilor români liberi, se va extinde în Europa şi restul lumii.

CORESPONDENT

ŞEZATOARE CULTURALĂ LA NEW YORK

Sub organizarea Soc. Avram Iancu, Duminică 20 Februarie, 1978, a avut loc în sala Institutului polonez de cultură din New York, conferinţa D-lui Prof. Vlaicu Ionescu despre "Mesajul lui Nostradamus asupra erei proletare". Sala plină până la refuz, a ascultat cu deosebită atenţie explicarea tălmăcirii versetelor criptice, care prevestesc sfârşitul categoric şi iremediabil al comunismului. După terminarea conferinţei, D-l Vlaicu Ionescu a răspuns la întrebările puse de ascultători în legătură cu interesanta conferinţă. Prezentarea autorului a fost făcută de D-l Zahu Pană, iar în final D-na Emma Emilia Bratu a prezentat un moment liric la pian.

CONSFĂTUIRE

Vineri 3 Martie 1978 a avut loc la Universitatea Columbia din New York o consfătuire pe tema " Mişcarea Dizidentă în Europa de Răsărit". Au participat profesori universitari, dizidenţi refugiaţi, ziarişti şi studenţi. Intre subiectele abordate au fost "Influenţa dizidenţilor asupra Eurocomunismului", " Soarta semnatarilor manifestului Cehoslovac pentru Drepturile Omului-Charta 77", "Dizidenţii şi Viitorul Jugoslaviei", "Lupta intelectualilor Ucrainieni pentru supravieţuire culturală" şi altele. Din partea noastră a participat Nicolae Dima, absolvent al Universităţii Columbia. El a luat cuvântul la discuţiile care au însoţit lucrările prezentate.

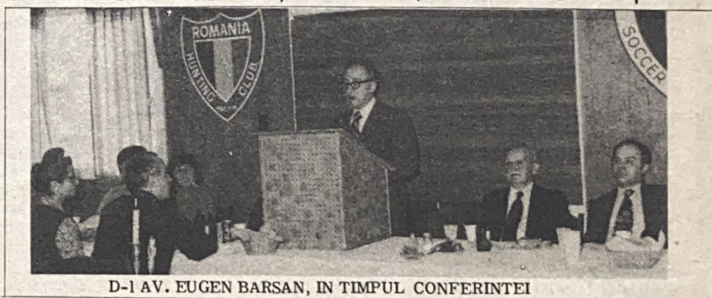
Asociaţia Culturală Română, Hamilton, Ont., Canada

Comemorarea Unirii Basarabiei

Duminică, 19 Martie a.c. Asociaţia Culturală Română din Hamilton, Canada, a sărbătorit într'un cadru festiv Unirea Basarabiei (27 Martie, 1918) cu Patria Mamă. In sala dela Câmpul Românesc, au laut parte la această sărbătoare un număr apreciabil de Români din Hamilton, Toronto, Kitchener şi împrejurimi. Programul a inclus un Te Deum, oficiat de Păr. Nicoale Zelea, parohul Bisericii Sf.Gheorghe din Toronto. După banchetul dat în cinstea zilei, a luat cuvântul Dl George Bălaşu, preşedintele Asociaţiei, salutând pe toţi cei prezenţi şi ilustrând apoi pe scurt însemnătatea zilei marelui act al Unirii din 1918. Dumnealui a introdus pe dl.Av. Eugen Bârsan din Chicago, care a ţinut cuvântarea principală, despre trecutul eroic al basarabenilor. Dânsul a trecut în revistă luptele nenumărate ale Moldovei (de care, până la 1812, Basarabia a fost toată vremea nedespăţită), lupte cari au adus admiraţia şi recunoştinţa întregului occident civilizat european. La sfârşit vorbitorul a terminat cu aceste cuvinte: " Inchei cu un mesagiu trimis din inimile aceste adunări, pe aripi de gânduri, românilor din Basarabia şi Bucovina de Nord.

-Fraţilor din silnică şi năpraznică robie: Adunarea de români şi românce, ţinută astăzi la Câmpul Românesc din Hamilton, Canada, pentru a demonstra legătura naţională indestructibilă cu voi, vă asigură că va face tot ceeace poate pentru desrobirea voastră şi a ţării de sub jugul rusesc şi comunist. Rugăm pe bunul Dumnezeu ca această eliberare să se împlinească cât mai curând".

Au mai luat cuvântul venerabilul Ion Păscăluţă, membru al Sfatului Ţării, care a votat Unirea din 1918, cât şi Păr. Nicolae Zelea. Programul a fost încheiat cu "Marşul Basarabiei" cântat de întreaga asistenţă.

D-l AV. EUGEN BARSAN, IN TIMPUL CONFERINTEI

APEL

Se apropie anul de când Cuvântul Românesc a publicat un apel semnat de mine, dând în facsimil o scrisoare a d-nei Victoria Pokol, fostă aviatoare în Escadrila Sanitară în Războiul Neamului din Rusia. Au răspuns trei cititori ai ziarului trimiţând ajutorul lor: Adam Alb, Bogota, N.J. $25.00; Col. George Baciu, Rockville, Md. $10.00; Michael Olteanu, San Francisco CA. $10.00. Ca să rotunjim suma am trimis, prin cineva, $50.00 cari au fost primiţi de d-na Victoria Pokol dela care avem confirmare cu mulţumiri şi cu rugămintea să nu o uităm.

Cazul acesta se aseamănă cu faptul existenţei bisericilor noastre româneşti din Statele Unite şi Canada, care există datorită puterii de dăruire, de sacrificiu material al membrilor lor. Ministerul Cultelor care în România purta grija materială a bisericilor, aici este buzunarul şi dărnicia credincioşilor lor. Si, la fel, Direcţia Invalizi, Orfani şi Văduve ce exista, în România de altă dată, aici revine milei publice şi buzunarului binevoitorilor. Eroii şi I.O. V.-iştii nostrii din Războiul Neamului din Rusia au fost, în bună parte, ucişi în închisori, în deportări sau în lagăre de exterminare, la canal sau la stuf. Destinul a vrut ca Victoria Pokol să se refugieze în vest. Direcţia I.O.V. -eului pentru astfel de luptători suntem noi toţi pe care Dumnezeu ne-a ajutat să scăpăm de lepra ateo-comunistă a secolului şi din mult puţinul nostru să-i putem ajuta pe eroii nostrii, acum bătrâni şi în neputinţă. Prin bunăvoinţa ziarului Cuvântul Românesc se vor publica, în continuare, numele celor ce binevoesc să ajute o invalidă săracă, în vârstă de 78 de ani.

Trimiteţi contribuţia d-va., cei care doriţi să o faceţi, la adresa mea: 215 C St., S.E., Apt. 107, Washington, D.C. 20003

Pr. Anchidim Userlu

(n.n.) La redacţia C.R. se află scrisoarea d-nei Victoria Pokol în care confirmă primirea şi mulţumeşte frumos pentru cei 50 de dolari.

Informaţii Culturale

* CALENDARUL ZIARULUI AMERICA PE ANUL 1978. Subliniem din capul locului că nu ne-am fi ocupat de acest Calendar al ziarului "America", organul oficial al Uniunii şi Ligii Societăţilor fraternale româno-americane, dacă alcătuitorul sau, respectiv redactorul, dl. Petru Lucaci, nu şi-ar fi permis ca, în zis'a-i "DEDICATIE", din pagina 23, să facă următoarea afirmaţie: "In anul 1978 se împlinesc 60 de ani dela Unirea cea Mare din 1918 a tuturor Românilor în graniţele rotunjite ale Daciei. Vom semnala această aniversare şi pentru faptul că în anul 1968, aniversarea de 50 de ani a Unirii n'a fost nici măcar menţionată de cei care conduceau ziarul pe vremea aceea".

Scriind şi semnând rândurile de mai sus, dl. Petru Lucaci, nu mai încape îndoială, încearcă să mistifice adevărul ştiut şi cunoscut de către toţi membrii Uniunii şi Ligii, că adică, în acel an, datorită unor neînţelegeri personale dintre dânsul şi Preşedintele organizaţiei, recte, John C. Coman, coresponda cu dânsul, deşi se găseau în aceeaşi clădire, pe petece de hârtie, căci, nu mai puteau sta, faţă în faţă. Dar, pentru istorie, ceva şi mai mult: respectivul Calendar al ziarului AMERICA din acel an, urma să fie alcătuit şi redactat de chiar dl. Petru Lucaci. Aflându-se însă la cuţite cu Preşedintele Coman, din motive ce-l privesc personal, şi-a dat demisia din calitatea de redactor al ziarului, punând, în acelaşi timp Uniunea şi Liga în situaţia de a nu avea deloc un Calendar pe anul 1968. Pus în faţa unei asemenea situaţii grave, Pres. Coman s'a urcat în maşină şi a plecat spre Indiana, pentru a se consfătui cu Preşedintele Comisiei de Plămiri a Uniunii şi Ligii, Olimpiu Clonţa, pentru a găsi o soluţie salvatoare, pe această temă, pentru organizaţie, căreia, dl. Lucaci i-a întors spatele. Ambii, au poposit apoi, la locuinţa d-lui Nicolae Novac, în Highland, pentru a-l informa de situaţia gravă în care a pus Uniunea şi Liga, dl. Petru Lucaci prin demisia d-sale, rugându-l că, dacă îi este posibil, s'ar putea angaja ca să alcătuiască Calendarul ziarului America pe anul 1968.

După lungile discuţii ce au avut loc pe această temă între d-nii: John Coman, Olimpiu Clonţa şi Nicolae Novac, s'a ajuns la înţelegerea ca dl. Novac, pentru partea editorială, şi Olimpiu Clonţa, pentru partea comercială, să-şi asume răspunderea tipăririi Calendarului America pe anul 1968, pentru a nu lipsi organizaţia, în urma demisiei d-lui Lucaci, de obişnuitul Calendar anual.

Calendarul respectiv, a fost întocmit la repezeală, cu multe nopţi de nesomn din partea ambilor colaboratori, adică, Nicolae Novac şi Olimpiu Clonţa.

A fost acesta, primul calendar al Uniunii şi Ligii, ce, însuşi Dl. Coman nu va putea nega, că s'a vândut în întregime, ba chiar, nu a fost posibil a se face faţă cererilor, din partea societăţilor şi a membrilor. Cu toate că, respectivul calendar, întocmit la repezeală, n'a scos în evidenţă în acel an, plânsa aniversare a 50 de ani a Unirii, de către dl. Lucaci, în Calendarul din acest an. Nu, Calendarul ziarului America pe anul 1968, n'a fost istoric, dar a făcut istorie, vânzându-se complet; în timp ce, "istoricele" Calendare ale d-lui Petru Lucaci, edidate de dânsul, cât a fost, în trecut, conducător al ziarului, se aflau în pivniţa clădirii Uniunii şi Ligii, la vânzarea ei, cu sutele şi cu miile, găsindu-şi ultimul loc, nu în casele Românilor din Statele Unite şi Canada, ci, pe maidanele de deşeuri din oraşul Cleveland. Ba, iarăşi, pentru istorie, ceva în plus la zis'a acuză: NU, nicioadată, în trecutul ei, Uniunea şi Liga n'a procedat la vânzarea Calendarelor sale aşa cum procedează actuala conducere, adică, trimiţând Calendarele, cu o întârziere de 3 luni de zile, membrilor organizaţiei, fără a fi fost comandate de dânşii, pentru, zice-se, acoperirea cheltuielilor de tipărire.

* CALENDARUL "UNIREA" PE ANUL 1978, închinat tristei comemorări a desfiinţării Bisericii Române Unite, prin Decretul Nr. 358 din 1 Dec. 1948, aduce, pe lângă un bogat material documentar din viaţa parohială, a organizaţiilor ARCA şi ARCAYD, articole semnate de Pr. George C. Mureşan, Pr. Ioan Popa, Pr. Louis Puşcaş, Ioan Crişan şi Pamfil Seicaru, într'o frumoasă prezentare technică.

PE SCURT DIN ȚARĂ

* Pe data de 3 Februarie a avut loc Sedința comună a Comitetului Politic al C. C. al p.c.r., a Biroului Permanent al Consiliului Suprem al Dezvoltării Economice, Sociale și a Consiliului de Miniștri. Sub conducerea “șefului”, s'au dezbătut problemele ducerii la îndeplinire a (tâmpitului) plan, de dezvoltare economică pe anul 1978. In special, s'a pus accentul pe “lipsurile în activitatea consacrată producției de export” (Ce contează dacă lumea moare de foame, exportul trebuie menținut, ca să poată aduce “valută”, atât de necesară pentru “industrializarea” fără rost a țării).

* In comunicatul “comun” dat publicității pe data de 8 Februarie, cu ocazia vizitei făcută de Primul Ministru al Angolei, Lopo do Nascimento, se menționează că România va acorda un împrumut Angolei și va instrui “cadre de specialiști”.

* Delegația partidului comunist Izraelitean, condusă de Uzi Burstein, care se află în vizită în r.s.r., a fost primită pe data de 8 Februarie, de Ceaușescu.

* Ziarul Scâteia publică pe data de 7 Februarie, telegrama de felicitări trimisă de “World Jewish Congress” criminalului de la București, cu ocazia împlinirii a 60 de ani. Telegrama este semnată de Philip H.Klutznik din New York.

* Pe data de 4 Februarie a avut loc la București “Conferința de lucru” cu primi-secretarii comitetelor județene, secretarii cu problemele agricole și alte cadre din agricultură. Cu această ocazie tovul Ceaușescu a atras atenția cauzelor care au dus la neîndeplinirea planurilor de stat...“Trebuie să spunem deschis că nu toate unitățile agricole, nu toate organismele județene și-au îndeplinit cum trebuie răspunderile. Spiritul birocratic, tendința de a căuta justificări, nemobilizarea tuturor forțelor s'au manifestat anul trecut...Nerealizările din producție în anul 1977 se datoresc în principiu lipsurilor organelor agricole, unităților agricole, Ministerului Agriculturii, celor care trebuiau să înfăptuiască hotărârile Congresului....” Tot Ceaușu mai continuă spunând: “.... Este evident că Ministerul Agriculturii, Academia de Stiințe Agricole, au scăpat din mână unele aspecte esențiale ale culturii cerealelor - cunoscute, de altfel, de aproape 300 de ani” (da, dar pe atunci nu era societate “multilateral dezvoltată” cu comunismul ei) Tunând și fulgerând, Ceaușul a încheiat făcând direct responsabili pe cei 200.000 de membrii de partid de la sate, care nu au reușit “de a uni eforturile tuturor oamenilor muncii” (Parcă țăranului îi pasă de ce spune cel de la București).

* Pe data de 25 Februarie a luat sfârșit Conferința Uniunii Studenților Comuniști”, care a durat două zile. Noul Comitet are ca președinte pe tovul Ion Sasu. La încheierea seziunii a luat parte și Ceaușu, care a ținut o altă kilometrică cuvântare. (Acest “document” a fost deja publicat într'o broșură în “Editura Politică”).

* Postul de radio București anunță pe data de 15 Februarie, că Ceaușul a fost chemat din nou la ordin de ambasadorul sovietic Vasili Ivanovich Drozdenko. (După cum se obsearvă, aceste vizite sunt făcute cu regularitate. Motivul nu este greu de ghicit ?)

* Agenția Agerpres, a anunțat în programul de limbă engleză din 9 Februarie, că r.s.r.-ul a exportat în anul 1977 mărfuri în valoare de 34,9 mii de milioane în lei (Majoritatea acestor exporturi fiind din domeniul produselor de consum).

* Pe data de 1 Martie a.c. a avut loc o nouă seziune a Consiliului de Stat. Cu această ocazie au fost adoptate 6 decrete și au fost ratificate 3 acorduri. Menționăm, decretul care modifică Legea Nr.5,1971, privind legitimațiile “biroului populației”. Deasemenea acordul aprobat, de a permite trecerea prin teritoriul r.s.r-ului, a conductei de gaz natural din U.R.S.S. destinat Bulgariei.

* In ședința C.C. ce a avut loc pe data de 7 Martie a.c. sub conducerea “șefului” au fost luate diferite măsuri de schimbare și dare afară din guvern a unui număr mare de “tovi”. Asupra cauzelor acestor măsuri, vom reveni detailat în numărul viitor al ziarului. Deocamdată, menționăm numai numele celor “maziliți” de Ceauș.-Cornel Burtică, îndepărtat din postul de șef al securității și din postul de secretar al C.C. -Mihai Marinescu, dat afară din funcția de vice prim ministru și deasemenea de la președinția Comitetului de Stat al planificării. -Ilie Verdeț, a fost înlocuit din funcția de secretar al C.C. -Constantin Dăscălescu, a pierdut postul de președinte al Uniunii Naționale a Cooperativelor Agricole de producție. -Florea Marinescu, a fost dat afară din ori și ce funcție. -Ion Stănescu, e dat afară din postul de secretar al C.C. -Emil Drăgănescu, dat afară din funcția de vice prim ministru, Maxim bergheanu, dat afară din funcția de ministru al aprovizionării tehnico materiale. -Ioachim Moga, dat afară din postul de prim vice președinte al Consiliului organizării economico-sociale. -Vasile Potop, dat afară din postul de prim vice președinte al Comitetului pentru problemele Consiliilor populare. -Aurel Duma, dat afară din postul de secretar al C.C.

DIN PRESA COMUNISTĂ

*REVISTA ECONOMICA (Nr. 5,3 Februarie 1978), înscrie pe copertă cu litere de-o șchioapă, următoarea sfruntată minciună istorică, cu ocazia împlinirii vârstei de 60 de ani a ultimului Dracula al României:

“țara întreagă a adus un fierbinte omagiu de stimă, înaltă prețuire și profundă recunoștință celui mai iubit fiu al poporului, tovarășul NICOLAE CEAUSESCU”.

Incepând cu acest număr, respectiva revistă începe publicarea unor consultații “pentru candidații la examenul de admitere în învățământul economic superior, elaborate pe baza Programei Ministerului Educației și Invățământului, de către cadrele catedrei de economie politică de la Academia de Studii Economice din București, sub coordonarea profesorului universitar dr. doc. N.N. Constantinescu, membru corespondent al Academiei Republicii Socialiste România”.

Iată mai jos, reproduse exact “cunoștințele” ce trebue să-și însușească candidații la acest examen:

“. . . Prin revoluție socialistă se înțelege procesul prin care proletariatul în alianță cu țărănimea muncitoare și celelalte categorii de oameni ai muncii, sub conducerea partidului marxist- leninist, cucerește puterea politică și înfăptuiește transformări radicale în toate domeniile vieții social-economice, lichidează vechile relații de producție capitaliste, exploatarea omului de către om, și creează noi relații de producție, socialiste”. (Autoarea articolului: conf. dr. Viorica Nicolau, se ferește însă a spune adevărul, că anume, prin “lichidarea” vechilor “relații de producție capitaliste, exploatarea omului de către om” a fost înlocuită cu EXPLOATAREA OMULUI DE CATRE PARTID”).

Mai departe, în această primă lecție pentru candidați, se mai subliniază că: “Partidul Comunist Român analizând condițiile interne și externe favorabile procesului revoluționar, create în anii premergători celui de-al II-lea război mondial și accentuate la extrem în perioada dictaturii militaro-fasciste, a declanșat și înfăptuit la 23 August 1944 insurecția națională armată, antifascistă și antiimperialistă. In perioada următoare insurecției, clasa muncitoare întărind unitatea rândurilor sale, unind în jurul său celelalte forțe democratice, sub conducerea P.C.R., a desfășurat cu succes bătăliile revoluționare pe calea democratizării țării, a progresului economic și social”. (Dar, autoarea nu spune iarăși că această așa zisă “democratizare” a țării a constat din închiderea frontierelor României cu sârmă ghimpată și câmpuri de mine, cenzura scrisorilor și a operelor literare, ba chiar a gândului, furtul de pachete trimise de peste hotare, în special cele cu conținut medicinal).

★

*MAGAZIN ISTORIC, (Anul XI, Nr. 11, Nov. 1977), publică în acest număr la rubrica: “CITITORII SCRIU ISTORIE”, trei corespondențe în care se afirmă descoperirea trupului mumifiat al marelui patriot Român, Nicolae Bălcescu, în “Catacombele din Palermo”. Iată una din aceste scrisori, trimisă de Nicolae Canja, care aflându-se în orașul Erlangen din Germania, a vizionat un film documentar la televiziunea vest-germană realizat de către o echipă de cineaști din R.F.G., întitulat: “Catacombele din Palermo”:

“. . . In cursul prezentării (filmului), comentatorul a anunțat la un moment dat: “Acesta este trupul neînsuflețit al revoluționarului român Bălcescu”. După care a prezentat, în câteva cuvinte, activitatea sa patriotică de la 1848 și împrejurările în care și-a sfârșit viața la Palermo. Corpul lui Balcescu, deosebit de bine conservat, redat în prim plan cam 30 secunde, se afla în poziție verticală, îmbrăcat în costum de epocă”.

Magazinul publică totodată în facsimil “Autorizația de înmormântare” a lui Bălcescu, datată: 29 Noiembrie 1852.

Același lucru îl afirmă și marinarul vasului “Transilvania”, Serban Gheorghiu, care aflându-se la Palermo, a vizitat respectivele Catacombe:

“. . . Coborînd în galeriile catacombelor, ne-am oprit pe coridorul central, în fața a cinci mumii, din 1852-1853. Tuturor cinci le lipseau, însă datele necesare identificării: nume, prenume, ziua și luna decesului etc. Totuși, administratorul, care dispunea de o numerotare a tuturor mumiilor, pe baza înregistrării lor, a afirmat că, la mijlocul grupului, s-ar afla Bălcescu. Cadavrul este îmbrăcat simplu, are mîini subțiri, iar chipul mi s-a părut foarte asemănător cu cel al statuii din Parcul Garibaldi. Pe cap purta o căciulă din blană de oaie, de felul celor purtate în Tara Românească, la epoca respectivă. După câte am observat, nici un alt cadavru nu avea o căciulă similară”. . .

★

*LUMEA, (Nr. 3,12 Ian. 1978), publică pe două pagini un articol semnat de Vasile Crișu și întitulat: “Un moment nou, important, în cursul ascendent al relațiilor româno - vest - germane”, cu ocazia vizitei ce-a întreprins în RSR, Cancelarul Republicii Federale Germania Helmut Schmidt, la invitația lui Nicolae Ceaușescu, din care extragem următoarele pasagii:

“Declarația comună consemnează, (. . .) acordul părților de a continua eforturile pentru desvoltarea și diversificarea schimburilor comerciale bilaterale și realizarea unei balanțe comerciale cît mai echilibrate, prin continuarea liberalizărilor, facilitarea accesului produselor, precum și prin extinderea preferințelor vamale generalizate, în cadrul C.E.E. Guvernul R.F.G. se declară de acord, totodată, să pună la dispoziția țării noastre, pe lîngă posibilitățile existente, un plafon de garanții de 700 milioane de mărci pentru credite suplimentare, ce vor fi folosite la finanțarea livrărilor de bunuri de investiții din R.F.G. . .

“In cursul convorbirilor pe teme economice au fost abordate și probleme privind realizarea unor noi societăți mixte în România. Intre altele, s-a căzut de acord să se acționeze de ambele părți, astfel încît să se ajungă la finalizarea cooperării în domeniul producerii avionului “Folker-614”. . .

“In cursul dialogului au fost abordate, de asemenea, chestiuni ale colaborării în domeniile cultural, științific, învățământului, artei, contactelor și călătoriilor, evidențiindu-se hotărîrea de a se acționa pentru dezvoltarea pe mai departe a raporturilor reciproce și pe aceste planuri. . .

“O atenție aparte în cadrul tematicii mondiale a fost acordată problemelor securității europene, înfăptuirii integrale în viață a prevederilor Actului final de la Helsinki, care constitue un tot unitar. A fost, în acest sens, exprimată deopotrivă dorința ca reuniunea de la Belgrad să constituie un nou imbold, să ducă la continuarea procesului multilateral inițiat de Conferința de la Helsinki, să deschidă calea unor noi reuniuni pe probleme concrete, în vederea dinamizării procesului de edificare a securității și păcii în Europa”. . .

(Tinem să subliniem că, vizita Cancelarului Republicii Federale Germania în R.S.R., a avut loc în urma invitației ce i-a fost făcută de către Nicolae Ceaușescu. Motivul acestei invitații, credem, reese clar din rândurile de mai sus. R.S.R. -eul, are nevoie de ajutoare economice și financiare, pentru a-și acoperi deficitele neghiobiei marxist-leniniste. R.S.R-eul, pe de altă parte, vrea să-și poată procura avionul german, “Folker-614”. Deci: “interesul, poartă fesul”. Nu știm dacă Cancelarul Helmut Schmidt, în cadrul discuțiilor ce ar fi avut cu Nicolae Ceaușescu, pe tema “Actului final de la Helsinki”, i-ar fi arătat fotografia celor patru români ce fac greva foamei în orașul Köln, și publicată de ziarul nostru în numărul din Ianuarie, grevă motivată tocmai pentru faptul că guvernul de la București, nu-și ține cuvântul și nu respectă nici o declarație semnată).

★

*ROMANIA LITERARA, (Anul XI, Nr.4, Ian, 1978). - Reproducem mai jos sfârșitul articolului “Securitate și Coöperare”, semnat de Valentin Lipalti:

“Acum cînd Reuniunea de la Belgrad a trecut la elaborarea documentului ei final, trebuie în mod neîndoios ca toate delegațiile statelor participante să dea dovadă de voința politică necesară pentru ca rezultatele acestei întâlniri general-europene să nu se reducă la cîteva lozinci, ci să fie cît mai substanțiale, marcînd un nou pas pe calea procesului edificării securității europene. Este nevoie de o conlucrare constructivă pentru impulsionarea traducerii în viață a celor convenite la Helsinki, pentru soluționarea marilor probleme complexe cu care este confruntată Europa. Nu se poate concepe o securitate și o destindere reală pe continent, fără adoptarea unor măsuri concrete în domeniul dezarmării și dezangajării militare, fără dezvoltarea neîngrădită a cooperării economice, tehnico-științifice, culturale și în alte domenii de interes comun. Pentru toate aceste obiective fundamentale ale securității și cooperării pe continent, Partidul Comunist Român, tovarășul Nicolae Ceaușescu, au militat și militează fără preget, astfel încît edificarea securității europene, ca parte integrantă a securității mondiale, să devină o realitate vie.

“Cînd se va scrie, peste ani, istoria sinceră a marilor negocieri europene din deceniul 70, posteritatea va prelua desigur afirmația pe care un observator diplomatic a făcut-o într-o noapte lungă consacrată bătăliei pentru o Europă nouă: “România a fost constiința vie și intransigentă a Conferinței General-Europene”.

(După cum s'a putut limpede constata, Lipatti ăsta nu suflă nici măcar un cuvințel în legătură cu “Nodul Gordian” care a fost de altfel unul din punctele principale ale Conferinței de la Belgrad, adică, dacă și cum s'a splicat de către țările semnatare a tratatului de la Helsinki, punctul privitor la: DREPTURILE OMULUI, printre care, fără doar și poate, pe prim plan stă: DREPTUL REINTREGIRII FAMILIILOR! “Cînd se va scrie, peste ani, istoria sinceră a marilor negocieri europene din deceniul 70”, R.S.R-eul va fi trecut, fără doar și poate, pe liste rușinii, ca țară care nu și-a respectat obligațiile ce și-a luat, prin semnătura secretarului partidului comunist român, și în același timp președintele “răspublicei”, recte, cizmariul doctor, sau doctorul cizmar, Nicolae Ceaușescu).

★

Actualitatea internațională

ITALIA

MASACRUL DIN "JOIA NEAGRĂ"

S'a scris, și probabil se va mai scrie multă vreme de aici înainte înpaginele ziarului nostru, note și comentarii,pe marginea situației politice din Italia.

MORO IN CAPTIVITATE

Este, îndeobste știut că, în Italia catolică, sediul Vaticanului, se află cel mai numeros și cel mai puternic partid comunist din lumea liberă. In acelaşi timp se știe că încă din Noiembrie 1970, a luat naștere, una dintre cele mai radicale organizații de stânga, asa zisa " Brigadă Rosie ". Sub conducerea comunistului Renato Curcio, un grup de 48 de studenți ai Universității din Trento, au format această organizație teroristă, adoptând principiile anarhiste din secolul al 19-lea, de a distruge actuala ordine socială prin crime și asasinate.

In momentul de față numărul acestor anarhiști se ridică la aproximativ 400. Dintre aceștia, 148 sunt deja în închisori, și 25 sunt urmăriți de poliție pentru crime și diferite furturi.

La început, răpirea diferitelor personalități, le-a fost primul instrument de teroare. După aceia, au trecut la faza doua de intimidare, prin distrugerea și dinamitarea diferitelor clădiri publice, care aveau grije să fie mai întâi evacuate. In anul 1974 au comis prima crimă, omorând pe inspectorul general al poliției din Turin. In urma acestui fapt Renato Curcio a fost arestat, judecat și condamnat. Reușind să evadeze însă, ca să fie recapturat în Milan în anul 1976, împreună cu alți 14 teroriști. Procesul a început în Turin încă din anul 1976, dar a fost mereu amânat din cauza diferitelor incidente. Toate având ca scop să intimideze organele de justiție. Astfel, este asasinat Procurorul General din Genoa, împreună cu doi asistenți, apoi asasinarea lui Fulvio Croce, Președintele Asociației Avocaților din Turin, cât și asasinarea lui Rosario Beradi, membru al poliției din Turin. Toate aceste asasinate nu au oprit însă pe judecătorul Guido Barbaro, de a continua cu procesul anarhiștilor "Brigăzii Roșii ".

Impotența autorităților de a acționa energic, a dus la "Masacrul din Joia Neagră", când în plină zi, pe data de 16 Martie, un grup de 12 anarhiști,

VICTIMILE MASACRULUI

identificați ca membri ai "Brigăzii Roșii" au atacat în mijlocul Romei, mașina în care se afla Aldo Moro, șeful Partidului Creștin Democrat,de cinci ori președinte al Italiei, răpindu-l și omorând pe cei cinci gardieni care îl însoțeau. Planul răpirii a fost executat cu o precizie, ce denotă implicarea și a altor grupări teroriste străine. Mii de polițiști, însoțiți de 30.000 de soldați, nu au reușit până acum să dea de urma criminalilor.

Guvernul lui Giulio Andreotti, trezit din somnolența de până acum, a luat imediat măsuri ca în viitor să dea mai multă autoritate forțelor poliției de a acționa împotriva teroriștilor.

După părerea corespondenților străini din Roma, scopul acestor criminali de rând, era de a provoca o contra reacțiune din partea mișcării de dreapta italiene, crezând că, astfel, va putea provoca un război civil în Italia, care să se termine cu o victorie comunistă. La ora actuală, Italia se află în cea mai tristă, și în acelaș timp, absurdă situație, din toate țările din Europa de Vest.

SCENA MASACRULUI

TERORISMUL

ARMA DE LUPTĂ A COMUNIŞTILOR

In fiecare zi din săptămână circa 600 de bărbați și femei, selecționați cu grije, umplu sălile celor două mari universități din Moscova: Institutul Lenin și Universitatea "Patrice Lumumba". Timp de șase luni studenții sunt supuși unor cursuri severe, în domeniul în care Uniunea Sovietică este expertă : Terorismul !

Cel mai mare grup de studenți sunt din America Latină, apoi Arabi, Africani, Asiatici și Europeni. Toți au fost aduși și sunt întreținuți pe socoteala guvernului Sovietic, pentru a fi întrebuințați în războaiele de guerilă, acte de sabotaj, diversiune și propagandă procomunistă. Eventual, după terminarea cursurilor, teroriștii instruiți, vor apărea în diferite "grupări de eliberare", care sunt răspândite aproape în toată lumea liberă. Puțini vor juca roluri mai importante, dispărând total, ca apoi să apară ducând la îndeplinire o misiune specială. Alții se vor încadra în societățile țărilor de origină, ocupând diferite poziții, ca apoi, să adere la diferite organizații pro-comuniste, cu titluri sonore și atrăgătoare, ca: "Pace", "Libertate", etc.

Scriitorul Francis Watson în cartea sa "Terorismul Politic", numără peste 97 de organizații teroriste. Aproape jumătate din ele operează în America Latină, 20 sunt în Estul Mijlociu, 15 în Europa de Vest și restul în Asia și Africa. Dintre acestea, cu excepția Moluccanilor, Irlandezilor și parte din Arabii Palestinieni, majoritatea celorlalte grupuri, sunt influențate de doctrina marxist-comunistă.

Experții în materie, apreciază că toate organizațiile teroriste au un scop comun, chiar dacă nu vorbesc aceiași limbă. Strategia teroriștilor comuniști, spune Dr. Yonah Alexander, directorul Institutului de Studii al Terorismului International, de la Universitatea de Stat din New York, include acte de violență, care au ca scop distrugerea instituțiilor societății noastre.

Indiferent deoriginea națională, teroristul se subordonează total grupului în care aparține. El încetează de a mai fi un individ al societății, devenind o unealtă vie, a ideologiei ce o propagă. Atrocitățile comise sunt numai mijloace de a duce la îndeplinire scopul final "al înlocuirii societății capitaliste cu societatea comunistă".

In încheierea cărții "Terorismul Politic", autorul Watson, atrage atenția că: "Terorismul trebuie să fie văzut ca un pericol ce ne amenință viața,proprietatea, și pacea publică. El trebuie distrus complectamente, din primele manifestări,pentru a opri virusul, să se întindă mai departe".

FRANȚA

* PARIS - Sâmbătă 18 Martie, în preziua alegerilor generale din Franța, în timp ce conducea mașina îndreptându-se spre lucru, în orașul Le Havre, Francois Duprat, membru de frunte al partidului de dreapta "Frontul Național", a fost ucis iar soția sa grav rănită, în urma exploziei unei bombe ascunse în mașină de către teroriști. Candidatul independent Maurice Messegue din orașul Auch, a scăpat ca prin minune unei asemenea sorți, descoperind la timp că automobilul său fusese sabotat de către aceeași mână criminală a teroriștilor. Iar în chiar centrul Parisului, o bombă a explodat cauzând avarii la mai multe clădiri, dar fără a face victime umane.

Cu toate aceste acte de intimidare a forțelor mafiotice de stânga, coaliția partidelor socialist și comunist nu și-a atins scopul de a pune mâna pe putere, Președintele Valery Giscard d'Estaing și alianța sa, ieșind biruitoare în alegeri. Ceea ce l-a obligat pe chiar liderul partidului comunist francez George Marchais să recunoască înfrângerea, declarând presei că: "Majoritatea rămâne la putere".

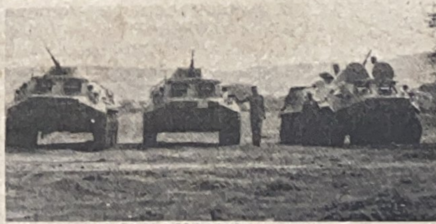
Franța a fost salvată încăodată de pacostea comunismului.

PRESEDINTELE VALERY GISCARD D'ESTAING

UNIUNEA SOVIETICĂ

* MOSCOVA - Cu nerușinarea-i tipic muscălească guvernul Uniunii Sovietice, prin agenția TASS, a ținut să-și dea încăodată arama pe față, criticând avertismentul dat de către Președintele Statelor Unite Carter în cuvântarea ce-a rostit Vineri 17 Martie la Universitatea Wake Forest din statul Carolina de Nord, Rusiei sovietice, în legătură cu suportul material, adică, armament și trupe, în coaliție cu Cuba, pentru a stabili în Continentul african, un cap de pod comunist, spunând că, această atitudine ar dăuna detentei dintre U.S.A. și U.R.S.S., inventată de Henry Kisinger.

Cu alte cuvinte, muscalii și coaliții lor, pot să întreprindă tot ceea ce doresc, dar, nu permit nimănui, să facă acelaşi lucru. Căci asta, zic muscalii, ar dăuna "detentei". Iar noi, iată, le-o spunem tuturor, să-și bage zis'a "decență", undeva, fiindcă, aceasta este cea mai abominabilă minciună a veacului pe care-l trăim.

TANCURI SOVIETICE IN ETIOPIA

CRONICA VREMII

SOVIETICII IN CORNUL AFRICEI

Ion BOIERU

Prin războiul dintre Etiopia și Somalia s'au revelat elementele de structură ale strategiei politice sovietice pentru cucerirea Africei.

Rusia sovietică urmărește să umple golul lăsat de "colonialismul occidental". Acest lucru s'a întrevăzut între anii 1960-70, când țările africane își câștigase independența, iar Moscova susținea toate mișcările de eliberare. Totuși, sovietele nu au reușit să câștige nici una din țările continentului negru, până ce s'a ivit criza din Angola, când americanii hărțuiți de drama vietnameză, și-au pierdut luciditatea politică și, în felul acesta, Angola a devenit un satelit moscovit. Un pion important în planurile de viitor ale Moscovei, căci Angola constitue un punct dominant pentru stăpânirea întregului Sud african.

Când, în 1960, Somalia și-a câștigat independența și s'a orientat spre socialism, Rusia Sovietică s'a grăbit să-i asigure această independență și paradisul social, cu 1700 de consilieri care au invadat țara.

Sovietele au câștigat bazele navale dela Berbera, care reprezentau un control al trecerilor spre Oceanul Indian, și, pentru a fi sigure că se vor menține acolo, au oferit Somaliei echipament militar, pentru a-i înlesni să facă față conflictelor cu Etiopia.

Proiectul sovietic era să se organizeze sub controlul său politic, o confederație socialistă a țărilor din Cornul Africei.

Acest proiect i-a fost desvăluit lui Siad Barre șeful Somaliei, de către Fidel Castro, într'o întâlnire secretă, care a avut loc la Aden, în Martie 1977.

In perioada când Somalia era în bune relații cu Moscova, sovieticii susțineau revendicările somaliene din Ogaden (partea de sud-est a Etiopiei), care este locuită de populație somaliană.

Inaintarea trupelor Frontului de eliberare Somalian, în Ogaden, au început în Iulie 1977. La 15 August 1977, Moscova s'a declarat în favoarea Etiopiei, în mod oficial, și această declarație a complicat situația.

La 13 Noiembrie 1977, Somalia a rupt relațiile cu Rusia Sovietică și a expulzat pe cei 1700 de consilieri, în urma anulării tratatului de prietenie.

Prin aceasta, Sovieticii au pierdut bazele navale dela Berbera, dar au câștigat o influență masivă în Etiopia, care după revoluția din 1974 a intrat, și ea, pe calea socialismului, iar Seful Statului, Mengistu a aderat la politica Kremlinului.

In ipoteza că Rusia Sovietică câștigă un control deplin asupra Etiopiei, prin aceasta Moscova devine stăpână pe partea de nord a Africei, unde are deja relații strânse cu Algeria și Libia.

Cât de interesată este Moscova în acest conflict, se vede din suportul militar pe care l-a acordat Etiopiei în armament, circa 1500 de tehnicieni, în special piloți pentru avioanele Mig și specialiști pentru carele blindate.

Când a început Etiopia contra ofensiva în Ogaden, ei au pus în acțiune circa 100.000 de oameni.

La aceste acțiuni militare participa vreo 10-12 mii de cubanezi și vreo 1500 de sud-yemeniți, împreună cu aproape o mie de germani din Germania de răsărit.

Această amploare a conflictului și a angajamentului politic și militar sovietic, a dus la internaționalizarea lui. Deci, a solicitat și intervenția limitată, dar fermă a guvernului american, care a fost asigurat de sovietici că trupele etiopiene nu vor invada Somalia, iar după aceea, trupele cubaneze se vor retrage.

La 12 Februarie 1978 agenția sovietică Tass a comunicat că "Etiopia luptă pentru eliberarea teritoriului său"...și..."nu are intenția de a traversa frontiera somaliană".

După vederile americane, ocuparea de către somalieni a provinciei Ogaden a fost o agresiune și nu putea fi sprijinită politic. Pe această linie, șeful statului somalian a acceptat să fie retrase forțele de ocupație din Ogaden. In felul acesta, Siad Barre întrevede un suport politic, din partea Statelor Unite, în eventualitatea că Etiopia ar încerca să treacă peste frontiere.

Atitudinea americană este linie moderată, din această cauză nu poate avea șanse de reușită, în fața agresivității sovietice. Sovieticii sunt prea interesați de controlul Oceanului Indian și de o prezență a lor în vecinătatea petrolului arab.

Calea negocierilor ruso-americane, în chestiunea Cornului african, vor fi tărăgănate la infinit, după sistemul sovietic, în timp ce Moscova va pregăti alte "crize", în alte zone ale lumii, pentru a distruge pe americani, și apoi să ofere concesii care vor satisface spiritul de moderație americană.

Un punct sensibil, în care Moscova pregătește o tensiune politică, este Berlinul.

Deja un diplomat rus a avertizat pe ambasadorul Franței, la Bonn, că Rusia avizează la denunțarea pactului celor 4 puteri, referitoare la Berlin, din 1971.

In felul acesta, sovieticii urmăresc să angajeze puterile occidentale asupra problemei berlineze, trecând pe planul al doilea situația Cornului Africei. Este măestria diplomației sovietice de a creia surprize și de a face concesii, în anumite zone și crize, după ce a pus pe occidentali în fața faptului împlinit al cuceririlor, din alte zone.

Moscova își poate permite această diplomație mai ales acum, când Președintele Americii este încă un novice în problemele de politică externă, iar ministrul de externe american un diplomat abil, dar fără curajul marilor angajări și rupturi.

Numai când lumea occidentală va înțelege situația-limită pe care o vor creia sovieticii, atunci va fi constrânsă să-și revizuiască în mod radical atitudinea și să privească problemele într'un spirit realist, căci Hanibal va fi în curând "ante portas".

Pe de altă parte, angajarea Rusiei Sovietice în lupta pentru dominarea continentului negru, poate fi o cursă periculoasă pentru ea.

Acolo își va consuma energiile și prestigiul, fără siguranța că țările africane vor accepta colonialismul rusesc, în schimbul celui occidental. " Teroarea Roșie " care face ravagii în Etiopia, unde sunt asasinați între 50-100 de "contra-revoluționari" în fiecare noapte, numai la Adiss-Abeba, nu poate fi deloc îmbietoare pentru celelalte țări africane. Nu se cunoaște încă o regiune sau o țară a lumii, unde Rusia Sovietică a fost în stare să exercite o influență sănătoasă, fără să pună în practică tirania, teroarea și violența sub toate formele ei de guvernare.

In orice caz, la ora actuală, Sovietele speră că o confruntare cu lumea liberă va avea loc numai după consolidarea dominației lor în lumea africană, care-i va asigura resursele și bogățiile imense, în materii prime, de care are nevoie.

Până atunci va trece multă apă prin albiile râurilor, iar Rusia Sovietică își descoperă gustul pentru un nou colonialism, pe care nu l-au cunoscut oamenii africani, și, poate, este bine să-l cunoască, pentru a se lecui de toate formele de colonialism.

Ion BOIERU

NOTE SI COMENTARII

FEREASTRA SPRE VIITOR

Sub tilul de mai sus, Al. Philippide semnează în "România literară", (Nr. 52, 1977), următoarele rânduri:

"După larga deschidere de orizont, în august 1944, după asfixia morală din anii războiului, mai rămăsese parcă o fereastră nedeschisă".

"Fereastra aceasta exista într-adevăr și ea s-a deschis, în sfîrșit, cînd, în decembrie 1947, România s-a proclamat Republică".

"Cei care am trăit "pe viu" vremea aceea, putem spune, în deplină cunoștință de cauză, ce răsunet adînc a avut atunci, în constiința tuturor oamenilor cinstiți, acest eveniment, în sosirea căruia ei își puseseră speranța cu convingerea că această speranță se va îndeplini, pentru că trebuia să se îndeplinească".

Numai că, prin această fereastră deschisă spre "un nou orizont", opinia publică mondială, privind înlăuntru, vede ceea ce, cei închiși acolo, nu văd sau nu vor să vadă. Iată mai jos, din buletinul de informație "CHRISTUS DEM OSTEN" (Sept. 1977), următoarele rânduri: "Constituția României declară fără echivoc, că nu se poate face discriminare între cetățenii acestei țări nici în locurile de muncă și nici unde altundeva. Practica însă este cu totul alta. Spre exemplu, tehnicianul chimist Filip Dinca de la rafinăria Teleajen din Ploești, membru în Comitetul Bisericii Baptiste, a fost chemat într'o zi de director, care i-a spus: "Ce să fac cu tine? Am primit ordin să te concediez imediat pentru că ești sectant". Un alt exemplu: Ioan Popa, funcționar la o școală din Oradea, a fost amenințat cu concedierea, dacă nu va înceta să instruească corul comunității religioase căreia-i aparținea. In Sibiu, Ing. Gheorghe Bocanca, tată a 7 copii, a fost concediat din postul de învățător, pentru că era credincios. El își câștigă existența acum ca simplu muncitor. Radu Dumitrescu și soția lui Maria, ambii învățători în București, au fost concediați pe motivul că aparțineau unei comunități religioase"...

Iată, așa dară, adevărata față a "orizontului nou", instalat în România de comuniști, văzută prin "fereastra" ce s'a deschis în Decembrie 1977.

Hidoasă trăire "pe viu", tovarășe Philippide.

Această hidoșenie, de altfel, este subliniată chiar de dânsul, în următoarele rânduri din același articol:

"Au fost atunci (adică în 1947) și oameni care- din felurite motive - s-au grăbit să se bată cu pumnul în piept, să facă declarații grandilocvente, să învețe și să rostească lozinci răsunătoare. Unii dintre ei au urcat chiar cîteva trepte, cîștigând cu fățărnicie considerație și stimă și apucînd locuri pe care nu le meritau. E drept că timpul, bun judecător, a avut grijă să-i așeze din nou, pe mulți dintre ei, la locul cuvenit și să le reteze îndrăzneala nerușinată".

Deci, exact ceea ce și noi ne străduim a documenta de la apariția primului număr al ziarului nostru, că adică, la conducerea României de astăzi, se află, o șleahtă de mameluci, în frunte cu Nicolae Ceaușescu și "doamna" Elena.

DINTE PENTRU DINTE, ŞI OCHI, PENTRU OCHI

Ultima confruntare politică și militară ce a avut loc în decursul lunei Martie, între statul Israel și grupul palestinian de sub conducerea lui Yasser Arafat, este, și rămâne în istoria noastră contemporană, dovada irefutabilă că, prin acte de gangsterism și crime de cea mai ordinară speță, niciodată, dar absolut niciodată, nu se va putea creia un stat liber și independent palestinian în cadrul geografic al Palestinei. Si aceasta, pentru simplul motiv, că anume, pentru ca palestinienii să-și găsească iarăși un spațiu pentru a-și creia o țară a lor, liberă și independentă, trebuie să părăsească, odată și pentru totdeauna, linia bandităească actuală, pentru a intra pe făgașul legitim al istoriei. Căci, a organiza incursiuni și a ucide persoane nevinovate, nu face nimic altceva de cât a aduce oprobiul universal asupra unei cauze drepte, adică, crearea și existența unui stat palestinian.

Nu știm, și probabil, nu vom ghici niciodată, de ce, și pentru care motiv, grupul condus de Yasser Arafat, pentru crearea unui stat independent palestinian, a recurs la această abominabilă metodă, strict gangsterească. Căutând însă răul cu lumânarea, l'a găsit în cele din urmă, plătind cu sute de morți, sute de răniți și mii de noi refugiați din zona de sud a Libanului ocupată de forțele militare israelite. Cum va reacționa Israelul la cererea guvernului Carter al Statelor Unite, de a-și retrage trupele din zona ocupată a Libanului, rămâne de văzut. La fel, rămâne de văzut dacă Israelul va consimți ca spațiul respectiv să fie controlat de catre Organizația Națiunilor Unite, pentru a creia acea "centură de siguranță" cerută de Primul Ministru al Israelului, Manechem Begin, pentru a evita în viitor alte acte de terorism din partea organizației palestiniene a lui Arafat.